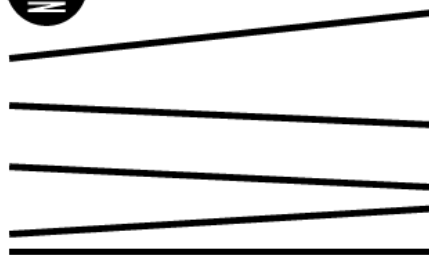


Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Bouilly, Jean-Nicolas.; efter J. N. Bouillys
franske Original oversatte af Jens Kragh Høst.
Fortællinger for min Datter til Aands og Hjertes
Dannelse

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. Oplag.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : J. H. Schubothes Boghandling,
1834

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8], 168 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



Fortællinger

for

m i n D a t t e r

til

Ands og Hjertes Dannelse.

Efter F. N. Bouillys franske Original

oversatte

af

Jens Kragh Høst.

Andet Oplag.

Kjöbenhavn.

Forlagt af F. H. Schubothes Boghandling,
trykt i Thieles Bogtrykkeri.

1 8 3 4.



Fortællinger for min Datter.

...etiam non repulsi...

Indhold.

	Side
Den lille sorte Hund	1
Den lille Savojard	6
Bedstefaders Lænestol	12
De to Uhre	20
Træstammen	26
Malesherbes's Roser	40
Guldpengen	49
Pattesystrene	62
Den falske Diamant	84
Shavlet	97
De to Bure	108

Testamentet 114

Det forfejlede Bal 126

Landsbykirkegaarden 132

Lamoignon Malesherbes 151



Forerindring.

Iblandt de mangfoldige Bidrag til Læsning for unge Fruentimmer, den udenlandske Literatur i den nyeste Tid har givet, indtage Bouillys Fortællinger for min Datter umiskjendelig en ærefuld Plads. De ere for en stor Deel baade lærerige og interessante. Man har derfor troet, at idetmindste en Oversættelse af dem deriblandt, som vare enten de i sig selv bedste eller de til vore Sæder mest svarende, ikke vilde være overflødig, saa meget mindre, som vor Literatur ikke endnu synes at være saa rig

paa detslags Ungdomsbøger, som man kunde ønske. —
Er denne lille Bog saa hældig at finde Bifald, vil man
ligeledes paa Dansk give en lignende, for den mandlige
Ungdom bestemt, fra flere Forfattere laant, Samling,
under Titel af Fortællinger for min Søn.

Den lille sorte Hund.

En gammel Portner ved Et af de store Hoteller i Paris, Georg, der i adskillige Aar havde været Enkemand og ingen Børn besad, havde til eneste Selskab i sit Værelse en liden sort Hund, som han kaldte Kolibrit, og som ikke alene morede sin stakkels Herre, men ogsaa daglig var ham til stor Nytte.

Kolibrit var af Naturen ikke bleven udstyret med Noget, som kunde gjøre den behagelig for Andre end dem, der ikke heste sig ved et glimrende Udvortes; den magre og lange Krop, de frumme Poter, den korte Hale og de sønderrevne Øren, de smaa Øjne, hvilke vare bedækkede af lange røde Haar, som ofte skjulede deres Livelihood; dette var Kolibrits Udvortes; og ofte kom til alt dette, at den var smudsig fra Hoved til Hale, hvilket foraarsagede en Uddunstning, som stødte alle Mennesker tilbage, paa dens gamle Herre nær.

Iblandt dem, der beboede Hotellet, var en navnfundig Maler, der ligeledes var Enkemand og hvis hele Familie bestod i en Datter ved Navn Josephine, som gif i sit tret-

tende Aar. Hun forenede med den tæffeligste Skabning en lysende Forstand, en træffende Vittighed; men igjennem disse Egenskaber saae man, ugjerne, en Hæstighed frembrude, hvilken hun ofte drev til Haardhed. Alle Folkene i Hotellet og især den gode Georg gjorde hver Dag en smertelig Erfaring deraf. Kun Josephines Fader, som Kjerlighed blindede, bemærkede ikke denne Fejl, der var saa stridende mod en omhyggelig Opdragelse, saa skadelig for Samlivets Blidhed.

Man formoder lettelig, at Kolibrit, for sin Deel, følede de sørgelige Virkninger af Josephines Hæstighed. Aldrig havde den af hende faaet den mindste Læxning fra Bordet, ikke engang de smaa fortørrede Skorper fra den lille Gomsrues Frokost ... "O den hæslige Hund! ... Hvor den lugter! Paa Døren! Ud med den!....." Dette var de eneste Gunstbeviisninger, det stakkels Dyr fik; endnu saare lykkelig, naar de ikke ledsagedes af nogle Kosteslag, paa hvilke Josephine var alt for ødsel.

Af alle de Grene, den unge Pige dyrkede, var Dandsen den hun holdt mest af. Med den største Lethed forenede hun en mageløs Vnde; og hendes dejlige Skabning antog da et Udtryk af Elskværdighed, der skjulede Hjertets Meen. Viste hun sig paa et Bal, saa var hun omringet af tusinde Hyldinger, der smigrede hendes Forsængelighed og gave hende Vink om at, hvilke Fortrin man end af Naturen har erholdt, er dog det allerstørste Gode at være elsket.

I Et af hine glimrende Selstaber, hvor Josephine fandt saa megen Fornøjelse i at lægge sine Vndigheder til Skue, stødte hun sig stærk paa en Sofa, og fik paa sit

Skinnebeen et temmelig dybt Saar, hvilket hun anstillede sig som om hun ikke havde følet, af Frygt for at hendes Fader da vilde have forbudet hende at dandse. Ogsaa syntes det Onde dæmpet ved Varmen og Bevægelsen, saa at Josephine troede, Saaret ikke var saa betydeligt. Hun blev derfor ved, hele Natten, at udgjøre Festens Fryd og Pryd.

Men da hun den følgende Dag stod op af Sengen, fornåm hun en hæftig Smerte, hvilket hun endnu vilde dølge for sin Fader, i det Haab, at den ikke vilde være af lang Varighed. Den Umage, hun adskillige Dage gjorde sig for at skjule hvad hun leed, forværrede Saaret til den Grad, at det blev hende umuligt at gaae, og at hun saa sig nødsaget til at bekjende Alt. Lægen blev kaldet. Han erklærede at En af Nerverne var bleven beskadiget, og at han meget befrygtede, Helbredelsen vilde være langsom og vanskelig. Denne Doktorkjendelse var et Tordenstrald for Josephine. Hun var buden paa saa mange Baller; hun var optagen til saa mange Dandse; hun skulde føre en nydelig rusfist op med den bedste Fordandser. Til Topmaal paa Sorgen havde hun aldrig paa eengang faaet saa mange Indbydelsler; det syntes, som om Alt forenede sig for at forøge hendes Græmmelse.

Det Onde tog i Hast saaledes til, at den unge Saarede maatte holde Sengen og saa sig ganske alene. Da følede hun, at ifkun Hjertets Egenskaber tilvejebringe os Venner, uden hvilke man sukker forladt af Alle. Virkelig var Josephines Fader i nogen Tid den eneste Trøster, hun havde. Ingen af Tjenestefolkene, hvilke saa mangengang havde erfaret Haardheden af hendes Karakter, gjorde det Ringeste for

at lindre den unge Syges Tilstand eller adsprede hende. Imidlertid funde den gamle Georg, der havde seet hende fra Buggen af, ikke modstaae Længselen efter at høre hvorledes det gik hende. Hun leed den Dag endnu mere end ellers, og da hun gav efter for al den Smerte, hendes sørgelige Stilling voldte hende, lod hun Taarer undslippe de smukke Dine.

"Tusende Gange om Forladelse!" sagde Georg, idet han varsomt aabnede Stuedøren paa Klem, "men jeg kan ikke længer holde mig fra at bevidne Dem, hvormegen Deel jeg tager i den Ulykke, der er Dem tilstødt. De er altsaa meget syg?" — "Ja; det er jeg, kjære Georg," svarede Josephine i saa huld en Tone, at den overraskede den Gamle og afpressede ham Taarer. "De er den Første af Huset's Folk," sagde hun, "som har den Godhed at yttre nogen Deltagelse for mig." — "Det kommer deraf, at de Alle ere vant til at være saa bange for Jomfruen," tog Georg Ordet med sin sædvanlige Frimodighed. "Jeg selv har endnu ikke ret faaet Mod." — "Ja," sagde Josephine, "jeg har megen Uret imod Jer Alle; men jeg vil gjøre det godt igjen." — "Og jeg," svarede Portneren, "for at vise Dem, at jeg bestandig har tænkt paa Dem, kommer for at helbrede dem; ja, dersom De vil slaae Deres Lid til mig, skal jeg inden otte Dage skaffe Dem i Stand, saa De kan gaae ud igjen." — "Inden otte Dage," udbrød Josephine glad. "Kjære Georg, hvor jeg vilde være taknemmelig!" — "De behøver kun at bruge et meget simpelt Middel, som jeg selv forrige Sommer prøvede, da jeg stødte mig saa slemt i min Stue." — "O! hvad er det for et Middel? Jeg vil strax bruge det." — "Jeg lod," tog den

Gamle Ordet og betragtede hende opmærksom, "jeg lod Kolibrit sliffe mit Saar og efter faae Dages Forløb var jeg helbredet. Men kanskee Jomfruen ikke vil tillade, at det stakkels Dyr ... Den er saa hæslig! ... Den lugter saa ilde! ... Og saa har den desuden faaet Hug af Jomfruen, saa jeg er bange for, den aldrig vil ..." — "O ligemeget," tog Josephine hastig Ordet. "Sørg kun for at faae den hid: jeg skal behandle den saa godt; jeg skal give den saa meget læfvert at spise, at den kanskee skal glemme den flette Behandling, jeg alt for ofte har brugt imod den." — Georg adlød, og, da han aabnede Døren til Forstuen, saae han Kolibrit, der med Utaalmødighed ventede paa ham, men, saasnart dens Herre gav den Tegn til at skulle gaae ind til Josephine, foer ned af Trappen ind i Georgs Værelse og holdt sig der skjult under hans Seng, hvor indstændig man søgte at løfde den frem; saa dybt prægede i dens Hufommelse vare de Hug, den af den Syge havde faaet. Kun ved at bruge Magt og at tage den i sine Arme, kunde den gamle Portner skaffe den op til Josephine, som anvendte tusende Kjertegn for at faae den hen til sig, viste den sit Saar og gav den at forstaae, at hun af Den ventede samme Tjeneste, som den havde viist sin Herre.

Det stakkels Dyr, som synes skabt til at lønne Ondt med Godt, begyndte, skjønt skjelvende over hele Legemet, strax paa at sliffe Saaret; det fornøede ofte Anvendelsen af dette Lægemiddel og helbredede i mindre end otte Dage Josephines Been. Denne fældede Glædestaarer, flappede med sin bløde Haand den højmodige Æskulaps brasse og laadne Hud,

helligede Kolibrit den inderligste Erfjendtlighed og lod den ømmeste Forsorg afløse den Haardhed, hvormed hun saa mangengang havde overvældet den.

Hun indsaae da, at man aldrig bør ringeagte det uanseeligste Væsen og at man ofte hos Grimheden selv finder de sjældneste Egenstaber, af den nyder de vigtigste Tjenester.

Den lille Savojard.

Indvaanerne af Savojen have til alle Tider udmærket sig ved Eyst til Arbejde og den samvittigste Retsskaffenhed. Skjønt de have nydt aaben Udgang i Parises rigeste Paladser, have de dog aldrig givet Anledning til Klage over Misbrug af den dem forundte Tillid. Vante til at leve af Lidet, selv i Parises Skød i ingen Henseende forandrende enten deres Maade at leve paa, eller deres grove Klæder, have de kun eet Maal, et eneste Ønske: det er, ved Svæd og Møje at samle en liden Summe Penge, hvilken de glade og jublende bringe hjem til deres fattige Familier, som, ofte, i deres Fraværelse have lidt meget.

Iblandt disse gode Folks vanlige Arbejder er Skorstenes Fejning den, som isærdeleshed faldt i deres Lod. Af disse Skorstensfejere gaar i Almindelighed To sammen: den Ene, der er høj af Væxt, for de store Skorstene; den Anden, der er mindre og næsten endnu Barn, for at kunne kravle op i smaa Skorstene i Kabinetterne og Kønstamrene. Denne lille Skor-

stensfejer staaer aldeles under den Store, der over ham udøver en Vejleders og Mesters uindskrænkede Magt.

Det var i Efteraaret. En værdig Handelsmand i Paris, Destinval, kaldte to Savojarder op fra Gaden for at feje Skorstenen i sit Kabinet. Da den var bygget paa en ny Maade og Abningen meget snæver, skulde den mindste af de to Skorstensfejere stige op i den. Man bedækkede, efter Sædvane, Indgangen til Skorstenen med en dobbelt lagt Dug, for at forebygge Lugten og Dampen af Sod og beskytte Værelset derfor. Da den lille Skorstensfejer var sat i Arbejde, gik den Store hen og røgtede andre Arbejder i samme Huus.

Destinvals Datter var kommen til af Lyst til at høre den Vise, Savojarderne pleje at synge paa Spidsen af Skorstenene, og blev i sin Faders Kabinet. For desbedre at høre vilde hun løfte Dugen op, men tabte den og tog den i Hast op igjen midt igjennem den Skye af Sod, der styrtede ud fra Raminen, hvorpaa hun løb hen og astørrede Ansigt og Hænder, for at der ikke skulde blive noget Spor tilbage af hendes Fremfusenhed.

Imidlertid steg den lille Savojard, efter at have sunget sin Vise, ned fra Skorstenen; og, da han fandt sig ene i sit Kabinet, kaldte han paa sin Kamerat, som ogsaa strax kom ind, ledsaget af Herr Destinval og adskillige Tjenere.

Da Sodden var bleven samlet op, og den lille Savojard havde rystet og afvasket sig, gav Herr Destinval, som var tilfreds med hans Arbejde og fornøjede sig over den vakre lille Bjergboers frimodige og naturlige Munterhed, ham en

Rigsdaler i Drifkepenge. Han gif strax bort med sin store Kamerat for at hjælpe denne i at sammensamle Goden af en anden Skorsteen, som den Sidste imidlertid i et Værelse i Nærheden havde fejlet.

Elise kom netop i samme Djeblif tilbage og fortalte sin Fader hvad der nylig var foregaaet imellem de to Savojarder. Hun havde, sagde hun, seet at den Mindste leverede den Anden den Daler, han havde faaet. Hun havde hørt ham yttre sin Glæde over, at have haft en god Morgenstund — en meget god Morgenstund. — Med faae Ord: Elise gjentog for sin Fader alt hvad der var blevet talet; thi, skjønt især rigt med et følsomt Hjerte -og en elskværdig Karakter, var hun hengiven til en Gladderagtighed, som hun ofte drev til Ubesindighed og som hendes Forældre forgjeves søgte at udrydde.

Da Alt igjen var bragt i Orden i Kabinettet, vilde Herr Destinval flæde sig paa; men fandt ikke paa Kaminen sine Guldfnæspænder, som han der havde lagt. Overrasket, urolig, søgte han alle vegne; endelig faldt han paa, at den lille Savojard havde stjaalet dem. "Imidlertid," sagde han til sig selv, "forbyder den lille Skorstensfejers frimodige og muntre Mine, den Glæde, han viste ved at modtage den Daler, jeg gav ham — Alt forbyder mig at troe ham skyldig i dette Tyverie..." Under disse Betragtninger blev Destinval uden Nytte ved at søge. Elise foreslog sin Fader, at spørge Huset's Folk, om de ikke vidste, hvor Spænderne vare blevne af. "Nu saa gaae da!" sagde Destinval til hende; "men tag Dig i Agt for at lade mindste Mistanke falde; og bed blot

ganske sagte Portneren at sige til den lille Savojard, naar han vil-gaae bort, at han maa komme op til mig, da jeg har Noget at tale om, en Kommission at give ham."

Elise udførte sin Faders Befalinger. Ingen af Husets Folk havde seet Spænderne. Enhver af dem havde forskjellige Formodninger; Alle toge Deel i den indtrufne Ubehagelighed. Naar det Mindste bliver borte, saa er der en Almeensorg i et Huus, hvis Tyende er skikkeligt; den blotte Tvivl er en Fornærmelse, den ringeste Mistanke en Marter.

Elise, som af sit sørgelige Gang til at sladdre meget, ofte reves længer bort, end hun selv havde i Sinde at gaae, glemte hvad hendes Fader havde paalagt hende og erindrede adskillige af Husets Folk om at den lille Skorstensfejer, da han steg ned fra Skorstenen, havde været ene i hendes Faders Kabinet. Hun lagde til, at hun havde troet i hans Mine at opdage Forlegenhed, en vis Bevægelse, da Herr Destinval med hende var kommen tilbage i sit Værelse. Endelig betroede hun dem, men som den største Hemmelighed, at hendes Fader selv havde den lille Savojard mistænkt for at være Tyven. Derpaa gik hun ned til Portneren og kom saa igjen tilbage til sin Fader.

"Nej!" sagde denne Sidste; "jeg kan ikke bekvemme mig til at troe, at den lille Stakkel saa ganske skulde have glemt sig selv. Jeg vil, jeg maa skaffe mig Visshed om hans Uskyldighed; og er han skyldig, saa vil jeg give ham en djerv Grette-sættelse og derved redde ham fra Bestæmmelse og maaskee fra en skrækkelig Døvn, som alle hans Landsmænd ellers vilde tage over ham." Idet Herr Destinval endte disse Ord,

hørte man fra Gaarden gjennemtrængende Skrig og Lyden af gjentagne Slag, hvilket i et Djeblif samlede Husets Folk, saavel som de der gik forbi Gaden. Herr Destinval aabnede Vinduet og saa, at den store Savojard endnu var i fuldt Arbejde med at prygle den Lille, som med foldede Hænder og ganske forslaaet bevidnede sin Uskyldighed. Herr Destinval gik strax ned, i den Tanke at Drengen havde tilstaaet Tyveriet, og i det Forsæt at frelse ham fra hans beflagelige Skjæbne. Datteren fulgte med, da hun ogsaa meente at Tyven var opdaget. Men hvor gjorde det dem ikke ondt, da de hørte En af Tjenestefolkene, som endnu holdt den lille Skorstensfejer ved Haarene, skrig: "Ja! det er Tyven; det er ham, der har udsat os Alle for den bittreste, den skjændigste Mistanke; han skal dyrt betale den Fortred, han har voldet os." — "Og hvad for Beviser har I da, siden I saaledes fordømme ham?" sagde Destinval idet han trængte sig igjennem Hoben. — "Gives der noget stærkere Beviis," svarede Tjeneren, "end Deres egen Bestyldning?" — "Hvem har sagt, at jeg har bestyldt ham?" — "Jomfru Elise. Hvorfor vil De spare en liden Spidsbub, der har udsat os Alle?" — "Hvad, min Datter," tog Destinval med Harmes Ordet, "Du har funnet forraade den Hemmelighed, jeg saa indstændig havde bedet Dig fortie! — Nej, nej," lagde han til, "jeg forsikrer paa min Ære, at jeg aldrig har bestyldt denne Dreng; jeg har kun fattet en løs Mistanke, og, da jeg betroede min Datter denne, var jeg langt fra at falde paa, hun vilde gjøre saa grusom en Misbrug deraf."

Imedens Destinval taledes saaledes, fastede den lille Savojard sig for hans Fødder; anraabte om Retsfærdighed, bad om Medlidenhed. Forvirret og skjælvende indsaae Elise, alt for sildig, sin sørgelige Uforsigtighed. Endelig fordrede Tjenestefolkene, som endnu bestandig vare opbragte, tilligemed de sammenstimlede Forbigaaende, som vare rede til at modtage det første Indtryk, højmælet, at Tyven skulde bringes paa Raadstuen og gives i Politiets Hænder, da i det Samme Elises Kammerpige ude af sig selv kom løbende til og leverede Destinval Guldspænderne, hvilke hun havde fundet indsvøbte i den Dug, man havde hængt foran Kaminen i Kabinettet, imedens den lille Savojard fejede denne, og som Elise i sin Ansiggjerrighed havde ladet falde.

Man kan forestille sig hvor fortpivlet Elise blev, da hun nu tilligemed alle de Andre overbevistes om hvor uskyldig den stakkels lille Skorstensfejer var, som, netop i samme Djeblif, endnu tryglede kun om Medlidenhed. Hun segnede næsten uden Bevidsthed om i sin Faders Arme. Tjenestefolkene bleggede af Fortrydelse over saa letsindig at have fæstet Troe til en ung Tusentast. Alle de Forbigaaende gik bort og sagde, det var affskyeligt saaledes at mishandle Uskyldigheden. Den store Savojard vidste ikke hvorledes han skulde affone de Hug, han havde givet sin lille Kamerat. Herr Destinval viste Elise de blaabrune Streger paa den stakkels Dreng, som vare en Virkning af Huggene, og sagde til hende: "Der seer Du Dit Værk!" — "Jeg vil oprette min Fejl," udbrød den gode Pige, "jeg vil selv pleje, helbrede den Stakkel; og, tillader Du det, Fader, saa vil jeg tage ham i min

Tjeneste; han skal aldrig forlade mig." — "Jeg har Intet derimod, min Datter. Gid han bestandig maatte erindre Dig om, at det mindste Ord, der bringes videre og fortolkes ilde, ofte, ihvor rene vore Hensigter ere, har de sørgeligste Virkninger og kan gjøre vort hele Liv ullykkelig!"

Bedstefaders Lænestol.

Den højtbedagede Olding Herr Lirné havde længe følet Alderdommens Svagheder, saa han ofte var nødsaget til at blive siddende i sin Lænestol, hvor han nød den opmærksomste Omsorg og alle Hengivenhedsbeviser af sin eneste Datter Fru Kainefort, som i fem Aar havde været Enke efter en Artilleriekaptein, der var død paa Wrens Mark.

Fru Kainefort havde to Børn, en Søn paa tolv Aar ved Navn Stephen, og en Datter, der var et Aar ældre og hedd Alphonsine. Disse to Børn lignede hinanden i Ansigtstræk og i Stemme; men de vare langt fra at have een Karakter og eens Tilbøjeligheder. Stephen var fuld af Liv og Munterhed, stræbte at indvinde sig, fandt sig tilfreds med Alt, viste aldrig Lunefuldhed, opførte sig eens imod den Fattige og den Rige, den Ringe og den Mægtige; hans Hjerte var reent for Hovmod og Egennytte. Ikke at gjøre Forskiel paa Mennesker uden efter deres Fortjeneste, hos dem kun at søge vennefuldt Væsen, — dette var Stephens Balgesprog; dette var Frugten af hans idelige Samtaler med hans

Bedstefader, hvis Selskab han ofte foretrak for sine Jævnaldrendes saavel som for mest glimrende Kredse.

Alphonsine derimod saae kun paa det blendende Ud-vortes; hendes dejlige Ansigt og smukke Skabning bragte hende paa den Tanke, at Intet kunde sammenlignes dermed. Hendes Stolthed tillod hende ikke at finde Behag uden i Overdaad og Pragt; hun satte kun Pris paa sjældne Gjenstande, som vidnede om Rigdom. Alt uddanne Naturgaverne, at pryde sin Sjæl med de Dyder, der vinde hendes Kjøn mest Kjærlighed og Agtelse; alt det var i Alphonsines Dine kun Lapperie, kun kjedsommelig Tidsspilde.

Midt iblandt de rige og udsøgte Møbler, der prydede Fru Raineports Sal, fandtes en gammel Lænestol af Bøgetræ, betrukket med Ruslæder, der var fæstet til med Søm, som tilforn havde været forgyldte, men som nu kun viste et fortladent Metal, ligesom imellem dem hist og her en Levning af Fryndser stak frem, hvori Støvet havde taget fast Bopæl. Denne store Lænestol gik paa fire Ruller og dens Ryg kunde ved Skruer bagtil slaaes ned. Den var den gamle værdige Lirné's almindelige Sæde. Han fandt sig der meget mere i sin Magelighed end med det nymodens Bohave, hvis skarpe Former og tvangfulde Stilling forekom ham ligesaa latterlige som ubegvemme.

Stephen, som i dette gothiske Møbel kun saae et Hvilested, hvor hans Bedstefader ofte glemte sine Svagheder, fandt Fornøjelse i at vedligeholde Lænestolen og i fornødent Tilfælde sætte den i Stand igjen, med eet Ord: at gjøre ved

den Alt hvad der kunde bidrage til den hæderlige Oldings Glæde og Magelighed.

Naar Vinteren begyndte, overtraf Stephen Toppen af Bedstefaderens Lænestol med en Beflædning, der aldeles beskyttede Oldingens skaldede Hoved og ved Alderen svækkede Lemmer imod Kulden; naar de smukke Dage kom igjen, smykkede Stephen Lænestolens Forside med et lidet Bret af Røddetræ, paa hvilket han hver Dag lagde Vaarblomster, hvis Syn og Lugt gave den Gamle nyt Liv, ved hos ham at vække Mindet om hans skønne Dage. Ofte var Lirné af sin Dattersøn bleven rullet i Solens Straaler, hvilke opvarmede ham og gave ham Styrke og Munterhed tilbage; ofte slumrede han og, efter adskillige Ture, ind i Lænestolen, med et Smil paa sine Læber og ligesom velsignende den elskværdige Lille, der fandt sin Glæde i at forlænge hans Dage, at forskønne Enden af hans Bane.

Det var langt fra at Alphonsine delede med sin Broder de Pligter, han opfyldte imod deres Bedstefader. Ikke en eneste Gang havde hun rullet den affkyelige gamle Lænestol; aldrig havde hun lagt den mindste Blomst paa Brettet; hendes største Pine var det derimod, at see dette bedagede Møbel stifte saa hæslig af imod det skønne Bohave af rige Tøjer og af Mahagonytæ, som ellers fyldte Salen. Havde hun tordet, saa vilde hun vist hundrede Gange have ødelagt den gamle Stol, da den ydmygede hendes Stolthed. "Ja;" sagde hun engang i sin Harm, "saasnart Bedstefader dør, lader jeg hans gamle Lænestol brænde."

Den Gamle, som ikke ganske havde tabt Hørelsen, havde bemærket Alphonsines Modbydelighed for hans elskede Møbel; han havde endog hørt disse haarde og smertende Ord: "Saasnart Bedstefader dør, lader jeg hans gamle Lænestol brænde." Disse uværdige Ord faldt tungt paa hans Hjerte; og han besluttede at give sin Datterdatter en Grettesættelse, hun længe skulde erindre sig.

Under Sædet af denne Lænestol, havde Herr Lirné, uden at Noget vidste deraf, ladet anbringe et Skrin, hvortil han alene havde Nøglen og hvori han gjemte sine bedste Kostbarheder. Hver Alder har sin Galsskab, Alderdommens bestaaer i, saa lidt som muligt at skille sig fra den ved dens Arbeide og Sparksomhed samlede Skat.

Da Alphonsine en Dag var indbuden til et Selskab samme Aften, hvor de mest formuende Fruentimmer af hendes Omgangskreds skulde samles, beklagede hun sig over at hun ikke havde en Kjole, der var smuk nok; hun ønskede sig især en Garnitur af kunstige Blomster, saadan som alle unge Piger af hendes Stand og Formue bare; men Fru Raine-ført, der vilde vænne sin Datter til fløg Sparksomhed, havde bestemt dennes maanedlige Udgifter til en vis Sum, hvilken Alphonsine dennegang allerede havde opbrugt. Det var saaledes ugjenfaldelig afgjort, at den lille Behagelystne skulde gaae i Selskab med en simpel Kjole af hvidt Flor. Fortvivlet over at have forødet alle sine Maanedspenge paa Smaa-ting, yttrede Alphonsine sin Sorg for Bedstefaderen, der anstillede sig som om han ikke lagde Mærke dertil.

Nogle Timer derpaa kom hun tilbage i Herr Lirné's Bærelse og skildrede ham paa ny sin Smerte og Fortvivlelse. — "Nu vel! mit Barn!" sagde den gode Olding smilende, "for at trøste Dig over, at Du maa staae tilbage i Pynt, saa vær engang til Nytte for Din Bedstefader; tag denne Nøgle og gør mig den Tjeneste at lukke op til Nederdelen af min Lænestol; der, paa denne Side..." Alphonsine blev rød, standsede og forestillede sig, at hun skulde borttage et vist Kar, som i Almindelighed findes skjult under det Slags Møbler. Hun vil undskylde sig; hun anstiller sig som om hun ikke kan faae Laasen op; den Gamle gøtter sig over hendes Bildfarelse; endelig drejer hun Nøglen om med skjelvende Haand, og aabner, med bortvendt Hoved, Lænestolens Underdeel og seer en nydelig vellugtende med blaat Atlas overtrukken Kurv, hvori laae en fuldstændig Garnitur af hvide Roser, der vare skjønne, som de levende. Da fattede hun Bedstefaderens elskværdige Grettesættelse, tilstod at aldrig nogen Overraskelse havde været hende behageligere, og ilede at besætte sin Flors Kjøle med den rige Prydelse, hun havde været langt fra at vente sig.

Men Alphonsines Modbydelighed for den gamle Lænestol, var endnu ikke ganske tilintetgjort; hun kunde ikke vænne sig til at see den bramme midt iblandt de nymodens Gausøser og Gondeler, hvoraf den i Salen var omringet. Hun vovede ikke mere, lydelig at yttre sin Uvillie mod dette Møbel. Men hvergang Herr Lirné forlod Lænestolen, satte hun den hen i en Krog af Bærelset, og stillede for den Alt, hvad der kunde tjene til at skjule den. En Tildragelse, der var besynderlig

nov, forjog for stedse Alphonsines Misshag og gjorde Bedstefaderens Lænestol hende ligesaa kjer som den indtil da havde været hende forhadet.

Det var i Fasten. Alphonsine skulde vise sig forklædt og masqueret som gammel Kone hos En af sine Veninder, hvor et stort Antal unge Mennesker kom sammen. Intet fattedes i hendes Formummelse og, skjønt hun neppe var traadt ind i Alderens Vaar, kunde hun gjelde for en Kone paa de Halvfjerdsindstyve. Hendes Moder havde fundet en Fornøjelse i at forestaae denne Forklædning; og den unge Stephen skulde, forklædt som en net Jockey, bære Slæbet efter den bedagede Baronesse og med hende gjøre et Sejrsindtog i den glimrende og glade Forsamling, hvor de ventedes. Det var udtrykkelig blevet vedtaget, at Forældrene ikke skulde være med, og at Fruen i Huset alene skulde have Tilsyn med den overgivne Ungdom.

For at fuldstændiggjøre sin Forklædning som gammel Baronesse, havde Alphonsine haft den Ubesindighed, uden at sige Nogen det, at tage et Par meget kostbare Drenringe fra sin Moders Natbord. Da hun kom paa Ballet hos sin Veninde, satte hun dem i Dreene, hvorved hun virkelig bidrog til Blændverfets Fuldendelse. Hun vandt hver Stemme; det blev af Alle som med een Mund erkjendt, at Alphonsine var En af de rigeste, mest træffende Masketer, man nogensinde havde seet. Hendes Egenkjerlighed var smigret, hendes Glæde grændseløs: hun overgav sig derfor med hele sin Alders Overgivenhed og Ubetænksomhed til Dandsens Fornøjelse og tusende Slags Smaaspøg, som blandede sig deri. Ende-

lig slog Klokken Tolv: det var den ulukkelige Time, alle Børnenes Forældre havde bestemt til Skilsmisssens Stund.... Ledfagede af en gammel Tjener steg Alphonsine og Stephen i Vognen, og kom hjem, hvor Moder og Bedstefader allerede laae og sov; men hvor forfærdedes ikke den unge Pige, da hun, idet hun for Spejlet vilde flæde sig af, blev vaer at den ene af hendes Moders Drenringe var borte: hun udstødte et højt Skrig og brast i Taarer. Den gode lille Stephen løb strax tilbage til det Huus, hvor Ballet havde staaet; han søgte alle vegne, spurgte Enhver; bestandig forgjæves: han funde ingensteds komme paa Spor efter det kostbare Smykke. — "Hvad vil min Moder sige," udbrød Alphonsine: "hvor jeg er straffet haardt for min Ubefindighed! Hvorledes skal jeg kunne oprette saa stort et Tab? Der vilde nok behøves ..." — "Et Par Tusend Daler," tog Stephen Ordet: "hvor har Du da rovet at tage dem uden Moders Viden? — Jeg troede, hun havde laant Dig disse kostbare Smykker; tænk engang, hvor bedrøvet Din Ubefindighed, Din Forsængelighed, vil gjøre hende. O, Syster; Du har fortjent megen Straf!"

Begge Børnene tilbragte Natten i den skræffeligste Uro; især var det Alphonsine umuligt et eneste Djeblik at nyde Søvnens Hvile. Den næste Morgen antog man for Udmattelse efter Ballet den Nedslagenhed, man bemærkede hos dem Begge. Aldskillige Dage forløb. Endelig formaaede Bedstefaderen, da han ikke mere i sin elskværdige Dattersøns Ansigt fandt den Rolighed der indtil da havde gjort det saa indtagende, ved sine Spørgsmaal Stephen til at tilstaae den

Ulykke, der var hændet. Broderen skildrede da Søsterens hele Fortvivlelse. — "Nu vel!" sagde den Gamle, "see at skaffe mig den ene af Din Moders Drenringe; men uden at Noget mærker det — og mindst Din Søster. Gjør det, kjære Barn, og vær ikke urolig!" — Stephen adlød i Ojeblikket og efterkom punktlig hvad hans Morfader havde befaleet.

Noget Tid derpaa, da Alphonsine meente at hendes Moder, som var buden til et stort Gjæstebud, ikke vilde undlade at have Drenringene paa og at hun da maatte opdage den Ulykke, der var indtruffen, betroede hun nu den gamle Herr Lirné sin hele Rummer. Han sad netop i sin Lænestol og blev rullet frem af Stephen. Ved Alphonsines bedrøvelige Fortælling gav han sig til at smile, rækkede hende paa Ny Nøglen og bad hende lufte op, hvilket den unge Pige denne gang gjorde uden Betænkning og med al Hurtighed. Hun aabner og det første hun seer er Moderens Skrin med en ny Drenring, der var den gamle saa liig, at det var umuligt at skjelne dem fra hinanden. Alphonsine troede i Førstningen, at det var den tabte Drenring, man havde fundet igjen; men Stephen løste hende Gaaden; og den unge Ubesindige erfarede, at det var Bedstefaderens Edelmødighed og Omhed hun skyldte saa lykkeligt et Udfald af Sagen. Henrykt af Glæde og Taknemmelighed kastede Alphonsine sig i den Gamles Arme. Han trykkede hende til sit Hjerte og sagde i den mest rørende Tone: Naar jeg dør, saa brænd ikke min gamle Lænestol!

De to U h r e.

En rig Herremand ved Navn Saint Alban havde to Døtre, hvis Tilbøjeligheder ikke lignede hinanden mere end deres Ansigtstræk. Den ældste, Clarisse, var meget smuk og velstakt; men hun skæmmede disse heldige Naturgaver ved uophørligt Kunstlerie, ved latterlige Luner, og fremfor Alt ved en utaalelig Efterladenhed og den daarligste Odselhed. Amalia derimod, som var et Aar yngre, skjulede, under den største Beskedenhed, en Klogskab og en Dømmekraft, som mere end engang gave hende de betydeligste Fordele over hendes Søster. Glimre og tildrage sig Opmærksomhed, var Maalet for den Enes Higen; at bemærke og nytte Alt, udgjorde den Andens Glæde.

Det var nær ved Nytaar, denne Ungdommen saa fjere Tidspunkt, da alstensk Foræringer ere Belønningen for Arbeidsomhed og god Opførsel, men alt for ofte ogsaa den farlige Virkning af en blind Kjerlighed og af Forsængelighed.

Herr de Saint Alban, der forenede en levende og med Smaating syflende Karakter med et godt Hjerte, førte begge sine Døtre ind i en af de rigeste Uhrmagerboder i Paris og tillod dem Hver at vælge sig et Uhr. Clarisse gennemløb med Djinene de mest glimrende og udsaae sig et meget lidet, hvis Indfatning med Demanter havde blendet hende; og uden at forvise sig om dette Uhres Godhed, og uagtet de hende i den Henseende gjorde Erindringer, blev hun dog ved sit Valg, og hængte strax ved dette frøbelige Ale-

nodie en Guldkjæde, hun bar om sin Hals. Amalia derimod saae i sin Faders Tilbud kun den Fordel, nøje at vide den Tid paa hvilken hun plejede at gjøre Et eller Andet, og derved at befrie ham fra nogensinde at vente et eneste Djeblif og at skaane hans yderlige Utaalmodighed. Hun indskrænkede sig til at bede Uhrmageren om et simpelt Uhr, men som gif sikfert. Manden fyldestgjorde hendes Ønske og flyede hende et Uhr, hvis hele Prydelse bestod i dets gode Verk. Den unge Pige hæftede det til en Kjæde af sin Faders Haar, hvilken hun bestandig bar.

Nogle Dage derpaa lod Clarisse vente noget efter sig ved Frokostbordet, hvor man samledes bestemt Kl. Ti; der maatte sendes Bud til hende paa hendes Bærelse, og, da hun ved Indtrædelsen i Stuen fik en Bretteføttelse af Faderen, svarede hun med sin sædvanlige Eigegyldighed: Det kommer af, at mit Uhr gaaer for langsomt.

Kort Tid derefter bød Saint Alban til Middag hos sig Endel af sine Bekjendtere, af hvilke nogle havde vigtige Forretninger, der bøde dem til bestemt Klokketiet at forlade Selskabet. Han betydede derfor begge sine Døttre at klæde sig saa betimelig paa at de kunde være i Spisesalen naar den slog Fire. Amalia, hvis Uhr gif nøjagtig, indfandt sig før den berammede Tid og modtog med sin sædvanlige Undighed Faderens Gæster, hvilke Alle kom efter Aftale. Klokken slog Fire. Clarisse havde endnu ikke ladet sig see. Forundret gif de Saint Alban, med en Hæstighed, han ikke kunde undertrykke, op til sin Datter, som han fandt sysselsat ved hendes Fortepiano i dyb Morgendragt og uden endnu at tænke

paa nogen Tilberedelse til Selskabet. "Min Gud!" brød Faderen ud, "Du er endnu i Nattøj!" — "O Fader!" tog hun skjodesløst Ordet; "jeg har mere end Tid nok; Kloffen er endnu ikke Tre." — "Den er over Fire," sagde Saint Alban med Jorighed; "og nu gaae vi Andre tilbords." — Og i det Samme forlod han hurtig Clarisse, som til Svar fungjantog: Det kommer af at mit Uhr gaaer for langsomt. Imidlertid flædte hun sig i Hast paa; men da den Syge at ville gjøre Opsigt hørte til hendes Skodesnyder, indfandt hun sig ikke ved Maaltidet førend til Desserten, da hun, til alle dem der bevidnede hende deres Utilfredshed over fun at faae hende et Djeblik at see, gjentog: Undskyld! Det kommer af at mit Uhr gaaer for langsomt.

Herr de Saint Alban, hvis opbrusende Karakter ikke kunde finde sig i denne Sorgløshed, og mindst i den sjantevorne Tone, der ledsagede den, foresatte sig at give Clarisse en drøj Trettesættelse og paa eengang angribe hendes Egenfjerlighed og hendes Følelse.

I Nærheden af Slottet St. Cloud var der et Landsted hvor Smagen gjorde Pragten Fortrinet stridigt. Her samlede sig hver Søndag et talrigt og udsøgt Selskab. Adskillige Personer, hvis Forretninger ikke paalagde dem at være i Paris Mandag Morgen, tilbragte ofte Natten der, for den næste Dag at spise Frokost paa en Volsgaard tæt ved Landsbyen Ville d'Avray, hvis Beliggenhed yder et henrykkende Skue med en rig Afverling, og som er forskjønnnet ved store Skove med funstig anbragte Abninger.

Herr de Saint Alban, som havde sin Plan i Hovedet, lod Aftenen forud alle dem, der skulde følge med til bemeldte Landsted, vide, at man, for at undgaae Dagens Hede, vilde begive sig paa Vejen bestemt Klokken Otte. Han paa- lagde sine Tjenestefolk saavel som isærdeleshed Amalia at lade Clarisse handle efter Godtbefindende, og sagde kun til hende i det Djeblif da hun havde budet ham Godnat: "Vær endelig færdig, min Datter, til at rejse med, naar alle vi Andre rejse! Glem ikke at det er Klokken Otte, og at jeg aldrig venter." Clarisse, som havde i Sinde følgende Dag ret at bramme med sin Morgendragt, traf med største Omhyggelighed sit nydelige Uhr op, stillede det efter Salsuhret og begav sig med al Tryghed op paa sit Værelse. Men det nydelige Klenodie, der ved den unge Piges bestandige Skjodesløshed var bragt i end større Uorden, tabte denne Nat endnu mere end sædvanlig. Da Clarisse vaagnede, viste det troløse Uhr kun paa Sex, uagtet Klokken allerede var over Otte. Hun lagde sig derfor paa Ny rolig til at sove og vaagnede ikke førend hendes Uhr var næsten Otte. Nu sprang hun ud af Sengen, flædte sig hurtig paa og ilede ned i Salen; men hvor blev hun ikke forbauset, da hun erfarede, at Klokken var næsten Ti og at alle de Andre for længe siden vare borte. Hun sukkede, hun græd, hun forbandede tusendegange det dejlige Uhr, hun bad Folkene om det saa var tilfodt at følge hende til Selskabet paa Hølsgaarden ved Bille d'Alroy; men der var gjort Forbud derimod; hun maatte finde sig i at gaae glip af den herlige Rejse.

Endelig kom Herr de Saint Alban Kloffen Fire tilbage med sit hele Rejseselskab og deriblandt Amalia, paa hvis Ansigt der straaede en inderlig Glæde, Vidne om en eller anden for hende yderst behagelig Tildragelse. "O Søster," sagde hun og nærmede sig til Clarisse, "hvor Du dog har tabt meget ved at Du ikke var med! Aldrig vil jeg komme til at gjøre en behageligere og en lykkeligere Lystrejse." Nu fortalte hun, at hun, paa en Spadseregang med sin Fader i Haven Bille d'Uvray, langt fra havde seet Kejserens Jagt, i hvilken et stort Antal af Hoffets Personer tog Deel, og som fyldte hele Egnen med den skønneste Musik, med de besynderligste Farter; at de, af Lyst til nærved at see naar Jagtselskabet gjorde Holdt, gik igjennem en tæt Kratkov og øjnede, midt paa en stor Grønning, en ung Dame flædt som Skjoldmø, der var fastet af Hesten og som syntes at ligge i Afmagt. "Vi ilede hen til hende;" blev Amalia ved, "jeg tog hende i mine Arme; jeg løftede hendes dejlige Hoved op; jeg varmede hendes isnede Hænder ved min Barm. Snart kom hun til sig selv igjen, aabnede sine skønne Øjne og for at bevidne mig sin Erkjendtlighed for den Hjælp, jeg havde fundet saa stor en Glæde i at yde hende, tog af sin Hals denne Guldfjæde, hvori Monarkens Portræt hænger indfattet i Brillanter, og sagde i den elskværdigste Tone til mig: Glem ikke, hvergang De faster Øjet paa dette Malerie af en stor Mand, at de har hjulpet En af hans Søstre. — Neppe havde hun sagt disse Ord, førend et stort Antal af Herrer kom ilende til og omringede Prinsessen, som endelig vilde vide mit eget og min Faders Navn, saavel som hvor vi boede paa

Landet. Endnu, idet hun steg i Vognen, sagde hun til os: I Morgen, min kjære gode Amalia, skal jeg komme og takke Dem for den Omhu, De i saa høj Grad har baaret for mig, og som jeg aldrig skal glemme."

Denne Fortælling forøgede Clarisses Sorg; hun lagde i Øjeblikket det glimrende Uhr fra sig og svor, aldrig mere at ville bære det. Men hendes Harm og Græmmelse steg endnu højere, da den næste Dag Prinsessen virkelig kom, med adskillige Damer i sit Følge, og fornyede til Amalia den hædrende Forsikring om sin Erkjendtlighed. Hun sagde til hende, at hun vilde modtage hende i sit Palads i Paris og at hun ikke vilde troe sin Gjæld til hende betalt førend hun saa hende lykkelig gift.

Clarisse følede ved disse Ord sin Kummer fordoblet og gjentog ganske sagte: "Mit Uhr er da gaaet saa meget for langsomt!..." Prinsessen, som blev hendes Forvirring vaer, spurgte hvem hun var. "Det er min Søster, som jeg har den Ære at forestille for Deres Højhed," svarede Amalia. "Det synes," tog Prinsessen Ordet, "som Jomfruen ikke holder af at spadserere?" — Man forklarede hende Sammenhængen. Prinsessen sagde da med rørende Godhed: "Deres Søster spiser Frokost med mig i Morgen paa det samme Sted hvor jeg nød hendes sømme Forsorg; jeg tør troe, at De vil gjøre hende Selskab did; og af Frygt for at Deres Uhr endnu skulde gaae for langsomt, beder jeg Amalia give Dem sit, der synes at være meget godt, og igjen at modtage det jeg bærer om min Hals, som aldrig har gaaet et Minut fejl..." Efter at have givet Amalia dette

nye Beviis paa sin Belvillie, tog hun bort og forlod Clarisse, som nu indsaae, at ofte de Djeblic, Dovenskab røver os, havde været de gladeste i vort Liv, og at Skjædesløshed aldrig kan virke Andet end Gavn.

T r æ s t a m m e n.

Alf alle en forsømt Opdragelses slemme Følger er Frygtsheden den, der mest udsætter for Latter og oftest volder den største Ulykke. Den forqvæler Sindet, skæmmer Indigheden, hindrer bestandig Tankens Flugt, og holder Sjelen indskrænket af Svagheds og Sløvheds snevre Grændser. Derfor bør man med største Omhyggelighed være opmærksom paa at bevare Barndommen for hine skrækkende Billeder, for hine Beskrivelser af underjordiske Hvalvinger og Huler, for hine Eventyr om Gjengangere, hvormed de fleste have havt for Skik at henrive de i deres Hænder betroede unge Pigers Indbildningskraft, hvormed man gjør sig en grusom Moerskab af ved uophørlig fornyede Rædsler eller fæle Drømme at forstyrre den lykkelige Uskyldigheds blide Nætter og fredelige Dage.

En gammel udmærket Bygmester, ved Navn Mirecourt, havde i lang Tid beboet et gothisk Slot i Nærheden af Senars Skov. Det havde ydet ham Fornøjelse, i denne behagelige og maleriske Baaning at forene Kunsten med Naturen. Man kom fra alle Kanter for at beundre de For-

skjønnelser, Herr Mirecourt i denne ligesaa vidtløftige som rigt prydede Bolig havde samlet.

Hans eneste Datter, Fru Balville, Enke efter en fortjent Kunstner, tilbragte i Almindelighed hele Sommeren paa sin Faders Slot tilligemed sine to Døttre Hersilia og Victorine. Begge, af Naturen begavede med et indtagende Fysiognomie og en lykkelig Karakter, vare de Moderen lige kjære. Denne værdige Kone syntes, ved sin Omhed og Godhed, at ville fuldkommen erstatte Døttrene Tabet af deres Fader, deres Stytte og første Vejleder.

Fru Balville drev ofte Kjerligheden til sine Børn for vidt. Frygten for at være dem det allermindste imod, at tabe deres Hengivenhed og Tillid, bragte hende til i den Grad at overskride Overbærelsens Grændser, at hun lidt efter lidt havde tabt den moderlige Myndighed.

Neppe havde Hersilia og Victorine naaet Ungdommens muntre Alder, førend de gjorde Alt efter eget Indfald. Lagde de en Plan, saa var den strax udført; ønskede de et Smykke, en prægtig Klædning, saa fik de Samme uden Op- hold; vilde de rejse til deres Bedstefaders Slot, vende tilbage til Paris, atter tage Vejen til Herr Mirecourt, med eet Ord: gennemstrøjsse hele Omegnen af hans Gods, saa vare Hestene i Djebliffet forspendte; den søjelige Moder pristte sig lykkelig ved i Alting at kunne tilfredsstille sine Døttres selv de ringeste Ønsker.

Den gamle Mirecourt, som i de to Piger fandt sin Alderdoms Glæde og Trøst, forkjelede dem endnu mere, end deres Moder gjorde. Aldrig havde han rovet at gjøre dem

den mindste Forestilling, at lade dem friste den mindste Modsigelse. Spøge med dem, kjele nu for den Ene nu for den Anden, idelig fortælle dem Ammestue-Krøniker, Historier om Spøgelse, der lade sig see om Natten, om Troldmænd og Gjengangere, der vare besatte af Djævlens, at lee af den Forfærdelse, der ofte maledes sig i deres Ansigter og Bevægelser — dette var Oldingens besynderlige Syge, det gav ham største Glæde.

Man indseer, at en saadan Opdragelse nødvendig maatte bryde paa de to unge Pigers Elskværdighed. Deres Indbildningskraft, som fra deres Barndom af havde modtaget Indtryk af tusende Skildringer, tusende Fortællinger, den ene rædsommere end den anden, var bleven saa forstemt, at de skjælvede ved hver Lyd, at de gysede ved det Mindste, der hændtes. Saalænge de vare i en Alder, da man undskylder Alt, morede denne barnlige Angest Herr Mirecourt og hans Omgivende; men da Ungdommens Tid var indtraadt, blev denne uafsladelige falske Frygt saa trættende, at Fru Walville og hendes Fader besluttede at opbyde Alt til de to unge Pigers Forbedring, hvilke hver Dag gjorde sig latterlige i alle de Selskaber, hvor de kom.

Man udsletter ikke lettelig Indtryk, der saa ofte ere gjentagne. Kun ved stærke Kystelser kan man udrydde en slet Opdragelses Ufrud. Kun Hersilia havde Kraft nok til gradeviis at overvinde denne fejge Bedøvelse, der voldte hende saamegen Ulykke og paadrog hende saamange Ydmygelser. Da hun var af stærkere Legemsbestaffenhed og af en mere bestemt Karakter end Victorine, væbnede hun sig med Beslutning

og Kjæthed, hvorved hun, ikke uden megen Anspændelse, bragte det til at vorde mindre frygtfuld, og endog at spotte med alle de Urimeligheder, den latterlige Fejl hver Dag forledte hendes Søster til.

Den stakkels Victorine, hvis Hoved bestandig var fuldt af Bedstefaderens Eventyr, var umærkelig nedsunken til en Forsagthed, der beherskede hendes hele Væsen. Lod en Ubekjendt sig see paa Slottet, saa var det efter hendes Mening en Ridning, der stræbte hende efter Livet; sneg en Gaardhund sig ind i Værelserne, saa var det et rasende Dyr, der vilde synderrive hende; lod en Kirkeflokke i en af Landsbyerne i Nærheden sig høre, saa var det Klemten, der bebudede en Ildbrand eller en Stormflokke som forkyndte en Opstand. Med eet Ord: hendes Indbildningskraft forstørrede hver Gjenstand, der viste sig for hende; hun saa alle vegne kun Spøgelses og Stimmænd, kun Plyndring, Mord og Ddelæggelse.

Fru Balville, der, alt for sildig, sukkede over denne Svaghed hos Victorine, prøvede forgjeves at tilintetgjøre den. I denne Hensigt veeg hun ikke mere fra sin Datters Side; hun lod hende ligge i sit eget Værelse og tillod ikke at man i hendes Nærværelse fortalte endog den mindste alvorlige eller romantiske Historie.

En Aften, da Fru Balville spadserede med sine to Døttre alene dybt inde i Dyrehaven ved Slottet, hørte de bagefter et Krat flynkende Toner, som lignede et Barns Stemme. Victorine blev med Gæst staende og udbød: "Det er Gartnerens Søn, der bliver myrdet." — "Du tager meget fejl!" sagde Fru Balville til hende; "Dyrehaven er fra alle Kan-

ter saa godt luffet; husk paa det, mit Barn! Lad os gaae til og see hvad det kan være!" — "Ja," tog Victorine endnu mere forstræffet Ordet; "det er den lille Pouls Stemme; han bliver myrdet; eller ogsaa han er ved at drukne i den store Dam." — "En Grund mere, hvorfor vi maa ile til Hjælp," sagde Fru Walville. — "Sikkert, Syster," lagde Hersilia til; "Ulykken er maaskee ikke saa stor, som Du forestiller Dig: kom med os!" — Ved disse Ord traf hun hende med Magt hen ad det Sted, hvorfra Skrigene lode. Snart naaede de did og see et Lam, hvis Fod var kommen ind imellem Stakitværket, og som brægende gjorde sig Umage for at faae den ud. — "Hvad seer jeg!" udbrød Victorine; "det er Agnete! den bærer endnu om sin Hals det Baand, jeg forleden Dag bandt derom." Ved disse Ord sprang hun hen til Lammet, hjalp det ud af Stakitværket, tog det i sine Arme og overvældede det med Kjertegn. "Du seer, min Datter, at, havde vi givet efter for Din falske Frygt, saa var det stakkels Dyr ikke kommet ud af den Hilde, hvori det havde indviklet sig, og kanskee var det i Nat blevet et Offer for Sult og Elendighed."

En anden Gang gik Victorine med sin Moder ind i Senarsskoven, hvor hun før aldrig havde været at komme, da hun ansaae den som et Redde for alle Røvere i ti Miles Omkreds. Hun kunde ikke afholde sig fra at beundre hine lange Skovveje, der tabe sig i Horisonten, fra at føle Behag i Skygernes Kølighed, i de vellugtende Planter's Dufte, og i den yndige Sang af de mangeslags Fugle, som her boe i Fredens Baaning. Moderen vilde benytte sig af sin Datters

Genrykkelse til at overvinde hendes Frygtsomhed; hun førte hende derfor fra Træ til Træ og bragte hende uformærkt ind i Skoven. "Tilstaae," sagde Fruen, "det er en Fornøjelse at trække Vejret iblandt disse grønne Grene, at opholde sig i Nærheden af de mange Fugle, der henrive ved deres Sange." — "Ja," svarede Victorine, der ligesom ved et Koglerie blev ved at gaae frem; "dette Syn er dejligt; den Luft, man her aander, meddeler Sjelen en Blidhed, der retsom fortryller den." Men med Et standser hun, gyser, skifter Farve og siger til sin Moder: "Lad os flygte! Eller det er ude med os!" — "Hvad Syn har Du nu igjen!" — "Seer Du igjennem disse tætte Grene en Røver nærme sig til os?" — "Jeg øjner intet Saadant." — "Jeg siger Dig, Moder, at han seer paa os; han kommer løbende; han er sex Fod høj; han har i sin Haand noget med lange Haar; det er vist Hovedet af den sidste Ulykkelige, han har dræbt. Omsavn mig, Moder! Røveren vil myrde os" Idet hun sagde disse Ord, flyngede hun sig blegnende og skjelvende til sin Moders Barm. Virkelig hørtes en Lyd bag Træerne; men den sex Fod høje Røver med det blodige Hoved i Haanden var en vakker ung Hyrde paa en tolv Aar, som, da han havde faaet Dje paa de to Damer, ilede til for at falbyde dem et Duerede, han i Skoven havde opdaget.

Fru Balville kunde ikke andet end lee over Victorines paniske Skræk, og denne unge Pige maatte selv erkjende sin hele Svaghed. Victorine kjøbte nu Redet af den unge Hyrde og vilde alene passe de to Duer deri. Ved Synet af dette nydelige Par blueedes hun over sin Banghed, og fattede

første Gang den alvorlige Beslutning at tæmme sin latterlige Fejl.

Men adskillige Tildragelser, som indtraf, syntes at modsætte sig den stakkels Victorines kjække Beslutninger; og Udførelsen af hendes Forsæt lykkedes ikke.

Da hun en Vinternat laae i sin Moders Kammer, troede hun at høre en Lyd i Sider værelset. Hun lyttede, skjelede. En Surren lød i hendes Øren; hun indbildte sig strax at det var en Natugle, eller en flyvende Drage, der havde sneget sig ind i Kammeret. Hun vil saa gjerne, men tør ikke, vække sin Moder af Dennes rolige Søvn. Hun sætter sig op i Sengen og vil, i sin Forstræffelse tage et Shawl, som hun plejede at lægge hen paa en Lænestol ved Siden af Sengen; men da hun rækker Armen ud, faaer hun fat paa et loddent Skind; nu udstøder hun i Djeblikket et rædsomt Skrig. Fru Balville vaagner og spørger hvad der er paa Færde. Victorine skjuler sig under Dynen og forsikrer, at en flyvende Drage er kommen ind igjennem Kammeret og derhenne, tæt ved hende, er et loddent Dyr, som hun har følet paa. "Denne Gang!" udbød hun; "er det sikkert ikke nogen falsk Frygt; jeg har selv hørt, jeg har rørt ved de forstræffelige Dyr. De opsluge os vist."

Imedens Victorine saaledes gav al sin Forstræffelse Luft, stod hendes Moder op, tændte Lys og saa at den flyvende Drage var en Natsommerfugl der slagrede om i Kammeret, og at det lodne Dyr, Victorine havde rørt ved og hvis truende Kløer hun troede allerede at føle, ikke var andet end hendes Eganesskinds Palatin, som hun Alsteningen forud havde

taget af, og som hun af Uagtsomhed havde lagt paa Stolen ved Siden af Sengen. Derpaa søgte Moderen efter hende med Synerne; rev Dynen bort, i hvilken hun havde indsvøbt sig, og gav hende øjensynligt Beviis paa hendes Forvildelse; og bragte det endelig saavidt, at Forsærdelsen afløstes af Latter. Victorine, der var lige saa skamfuld, som hun meget fortrød, at have forstyrret sin Moders Søn, tog endnu engang den Beslutning at udruste sig med Mod og for stedse at opgive sine Syner, hvilke gjorde hende til Latter for Enhver.

Efter Vinteren fulgte Vaarens skønne Dage. Fru Walville havde nylig faaet Bæst fra Ernst, hendes eneste Søn, Victorines og Hersilias højtelskede Broder. Han lod dem vide, at, da han af den General, hvis Adjutant han var, skulde sendes med vigtige Papirer til Tydskland, vilde han, den 12te Juni imellem Klokken 9 og 10 om Morgen indtræffe paa den Landevej, der falder igjennem Senarsskoven og have den Lykke at omfavne sin Familie, som han ønskede at finde samlet paa Bedstefaderens Slot; men han sagde tillige forud, at han ikke kunde tøve der længere end i det højeste en Time, saa bestemte vare hans Befalinger.

Denne Tidende glædede inderlig Herr Mirecourt, Fru Walville og hendes to Døttre. Alle Slottets Folk betragtede det ligeledes som en Fest at faae den unge Kriger, der havde været borte næsten i to Aar, igjen at see. "Hvor det vil fornøje mig," udbød Victorine, "at omfavne min kjære Ernst, min Barndoms Ven, som altid har viist mig saa megen Hengivenhed! Hvor vilde jeg ønske, at vi allerede skrev

den 12te Juni! Det vil blive En af mit Livs herligste Dage!" —

Snart kom denne saa ønskede Dag. Munterhed og Glæde fyldte Slottet. Hersilia og Victorine stode meget tidlig op og lode anrette en prægtig Frokost, til hvilken Herr Mirecourt havde budet adskillige af Naboerne. Endelig slog Kloffen 9. "Var Du ikke saa frøgtssom," sagde Hersilia til sin Søster; "saa vilde vi gaae Ernst imøde paa Landevejen, imedens Moder modtager sine Fremmede." — "O, dersom man ikke skulde gaae igjennem Skoven," svarede hun; "saa vilde jeg selv have foreslaaet Dig det." — "Fjæs!" tog Hersilia Ordet; "vi skal jo kun et lidet Stykke derind, som støder lige til vor Dyrehave; Skoven er saa grøn, Naturen saa yndig, Vejret saa skønt! — Saa havde vi den Lykke, først at omfavne vor Ernst; det er en gunstig Lejlighed til at betvinge denne ugrundede Frygt, der paadrager Dig saa megen Spot, og der, som Du veed, mishager vor Broder saa meget." — "Nu vel!" sagde Victorine; "jeg siger ja; ja, jeg vil vise Ernst, at jeg har fulgt de Raad, han i Ethvert af sine Breve giver mig, og at jeg nu fortjener at være Søster til saadan en brav Karl. Giv mig Armen, Søster! forlad mig endelig ikke, og lad os gaae ind i Skoven, uden at sige Noget det!"

Bed disse Ord aabnede Hersilia den Stakitdør, som vendte ud imod den første store Skovvej; lod den staae aaben efter sig og gav sig til af alle Kræfter at løbe denne Skovvej igjennem med Victorine, som flyngede sig op til hendes Barm, imod sin Villie gnsede og blegnede, hver Gang hun

kom til at træde paa selv den mindste tørre Gren eller hørte det svageste Pust af Vestenvinden, der nu og da bevægede Bladene. "Kom, Victorine! kom! Tag en Smule Mod til Dig! Du seer, at det ikke betyder Noget! Lad os ikke tænke paa Andet end den Glæde at see Broder Ernst igjen og at omfavne ham." — "Hører Du ikke en forstræffelig Larm bag ved Busten der?" — "Det er en liden Kanin, der tager Flugten; den er næsten lige saa bange som Du." — "Seer Du ikke histhenne imellem Gedebladene noget Loddent der bevæger sig og ligesom staaer paa Spring?" — "Det er en ung Raabuf, der holder os for Jægere." — "O nu ere vi forlorne: hører Du ikke?" — "Nu hvad da?" — "Hvor de støde i Piben der ved de høje Elmetræer?" — "Det er maaskee en eller anden vild Fugls Toner." — "Nej; nej; det er Piber, siger jeg Dig. — Hør! de begynde igjen! Det er Røvernes Tegn; lad os flygte, Syster, lad os flygte!" — Ved disse Ord løb Victorine af alle Kræfter ad den første Sti, hun saae, dybt ind i Skoven og forsvandt for Hersilia. Denne ilede forgjæves efter hende; men opdagede imidlertid, at de Stød i Piben, hendes Syster tog for Røvernes Signal, ikke vare Andet end gennemtrængende og gjentagne Toner, der gaae foran for Nattergalenes Sang. Hun blev ved at falde paa Victorine og paa alle Kanter at søge hende; men for ikke selv at gaae vild i Skoven, tog hun endelig den Vej, der gif til Stakitporten, og kom tilbage til Slottet, hvor hun fortalte Victorines nye Forstræffelse, og den frugtesløse Umage, hun havde gjort sig for at overbevise hende om hendes hele Urimelighed.

Neppe havde Hersilia fuldendt sin Fortælling førend Lyden af gjentagne Pidskesmeld og travende Heste forkyndte Ernstes Komme. I et Djeblif var han i sin Moders, sin Bedstefaders og sin Søsters Arme. Den Glæde, han følede, ved at see dem igjen, havde saaledes henrevet ham, at han i Førstningen ikke bemærkede Victorines Fraværelse; men da han begyndte at see sig om efter hende, — faldt han paa at hun var bleven syg. Hersilia beroligede ham smilende og fortalte ham hvad der havde tildraget sig i Skoven. "Jeg kjender hende igjen," tog Ernst Ordet; "og jeg befrygter meget, at hendes Sygdom er ulægelig; imidlertid føler jeg at jeg maa see hende, omfavne hende; det er saa længe siden jeg nød denne Glæde!" — "Hun kommer sikkert snart tilbage," sagde Mirecourt; "hun har nok stødt paa nogle Hyrder eller Brændehuggere, som have gjort sig en Pligt af at ledsage hende hid." — "Men Tiden iler," sagde Fru Balville; "lad os gaae tilbords og nytte de faae Djeblif, vor kjære Gæst kan skjænke os." — "Hvor dog Uniformen flæder et ungt Menneske godt," sagde Mirecourt og trykkede Dattersønnen til sin Barm; "han har ret en frigerst Mine; og skjønt han endnu neppe er sine sytten, er han dog allerede næsten voret mig over Hovedet."

Under hele Frokosten aflod Ernst ikke at vende sine Blik ad de Korsveje, der førte til den store Allee i Dyrehaven. Hvert Djeblif gjentog han: "Hun kommer ikke: skal da en falsk Frygt røve mig den Glæde at see hende...." Endelig udløb Ernstes Time; som Fransmand og Kriger var han Slave af sin Pligt. Efterat have omfavnet sin Familie,

steg han igjen til Hest, ledsaget af Postillionen, som man havde givet en Hjertestyrkning; han saa endnu hen ad den store Allee i Dyrehaven og tog igjen Vejen til Tydskland med de, af Taarer fulgte, Udbrud: "O kjære Victorine! Jeg var da ikke saa lykkelig at omfavne Dig!"

Strax efter Ernsts Afreise begave Herr Mirecourt og Fru Balville, der nu bleve urolige over den frygtsomme Piges lange Udeblivelse og selv frygtede for at der maatte være tilstødt hende Noget, sig tilligemed Hersilia og alle Folk ud for at opsoge hende.

Efter at være løben fra sin Søster var Victorine gaaen dybt ind i et tæt Krat, hvor hun paa ny hørte de samme Nattergalers Toner, hvilke hun bestandig tog for Røversignaler. Hun flygtede derfor ind i en dyb Hulvej. Og da den samme Lyd blev ved, gik hun endnu længere ind iblandt Træerne, ved hvert Skridt tænkende: "Denne Skov maa være fuld af Røvere; de omringe mig fra alle Kanter. Var i det mindste min Søster hos mig; men sikkert har Røverne bemægtiget sig hende, og jeg er alene! O min Gud! min Gud! hvad skal der blive af mig!" Idet hun saaledes talede, fik hun Oje paa en Hind, der gav sin Kalv Di; hun flygtede derfor bort imellem tætte Grene. Den Larm, det ræde Dyr gjorde, voldte Victorine en saadan Forsærdelse, at hun fortsatte sin Flugt forbi en Samling af højtstammede Træer, hvis mørke og ensomme Skygge endnu forøgede hendes Angest; men hvad der fuldendte det Alt var, at i det hun gik langs med en gammel Træstamme, blev hendes Kjole hængende fast ved den og standsede hende derved i Farten.

I den visse Tanke at det var en Røver, der allerede lagde Haand paa hende, faldt Victorine næsegrus til Jorden, streg om Barmhjertighed og anbefalede sin Sjæl i Guds Haand. Hun var endnu i denne Stilling, i en fold Svæd og næsten uden Samling, da Herr Mirecourt, Fru Balville og Hersilia med deres hele Følge langt borte øjnede hende. De troede, at hun virkelig var bleven angreben af et eller andet vildt Dyr. Fru Balville og hendes Fader vare meget bange derfor; men snart bleve de igjen beroligede ved en frampagtig Bevægelse, Flygtlingen gjorde, hvorpaa hun, bestandig fortumlet, med foldede Hænder og uden at torde see sig om, udbød: "Kjære Herrer Røvere! slaae mig ikke ihjel! jeg beder Dem; jeg hedder Victorine; jeg har Intet at give Dem; men jeg er en Datterdatter af Herr Mirecourt; og han vil give Dem en prægtig Belønning, dersom De vil følge mig tilbage til Slottet. Værer barmhjertige, kjære Herrer Røvere, værere barmhjertige!"

Idet hun endte denne brændende Bøn blev hun omsider vaer, at de Røvere, hvis Barmhjertighed hun anraabte, ingen Andre vare end hendes Moder, Bedstefader og Søster, som ved at løfte hende op og trykke hende i deres Arme, gave hende Fornuftens Brug igjen. Ved at see sin Kjole hængende i Træstammen indsaae hun sin Fejltagelse; en Rattergal, der i Nærheden begyndte hine Forspilstoner igjen, bragte hende ud af Bildfarelsen om de Røverpiber, hun ved hvert Skridt troede at høre. Hun kunde ikke afholde sig fra, uagtet al den Forstræffelse, der endnu var udbredt over hendes Ansigt, selv at lee over sin Svaghed og ærgre sig over den. Men hvad

der endnu mere vækkede hendes Harmen imod den, var Hersilia's Fortælling om, at Ernst havde været hos dem i hendes Fraværelse, men at han ifølge de ham givne Befalinger havde været nødsaget til at rejse bort igjen uden at omfavne sin kjære Victorine. "Harde Du seet ham," lagde Hersilia til; "han kunde ikke spise; han blev ved uafsladelig at vende sine Blik hen imod Skoven; og da han steg til Hest igjen sagde han med taarefulde Ord til mig: Da saa latterlig en Fejl røver mig den Glæde at trykke Victorine til mit Hjerte, saa lad hende vide hvor meget jeg har savnet hende, og giv hende idetmindste dette Venstabskys fra mig!"

Den stakkels Victorine brast i Graad, da hendes Øster trolig opfyldte dette Øverv. "Al!" udbrød hun hulkende; "Ernst, min kjære Ernst har været paa Slottet en heel Time; og jeg var der ikke! Han skal nu paa Wrens Mark møde tusende Farer; maaskee faaer jeg ham aldrig mere at see; og jeg har ikke omfavnet ham, da han kom herigjennem, ikke kunnet sige ham hvor inderlig jeg ønsker ham Liv og Lykke! O, jeg afstøder nu min dumme Frygtsomhed og jeg sværger paa at jeg for bestandig vil aflægge den."

Denne sidste Beslutning af Victorine var uroffelig. Spøgelse og Røvere bemestrede sig ikke mere hendes Forstand, martrede ikke mere hendes Indbildningskraft. Hun vænnede sig til nøje at undersøge Alt hvad hun saa eller hørte, førend hun kom i Bevægelse derover; efterhaanden blev hun ligesaa rolig, ligesaa kjæf, som hun indtil da havde været urolig og frygtsom; og endelig indsaar hun, at Frygt for Ulykken ofte volder mere Rummer end Ulykken selv."

Malešherbes's Roser.

Iblandt alt det Gode, Himlen tildeler os, er der Intet, som mere bidrager til Livets Behagelighed, Intet renere og varigere end den Lykke at være elsket. Da denne Lykke maa være bygget paa sand Fortjeneste, saa vil vi et Djeblif sætte al Digt tilside og sysselsætte os med en sanddru Fortælling om en interessant Begivenhed, der tilbagefalder Mindet om En af det forrige Aarhundredes ypperste Statsforvaltere og tillige viser hvilke Nydelser der ere Frugter af at vinde Næstens Kjerlighed og Højagtelse.

Lamignon Malešherbes, som man kun behøver at nævne for at betegne den retskafne Minister, den bestedne Videnskabsmand, den store Naturkjender, og det bedste Menneske, havde den Skik, hvert Aar at tilbringe en Deel af Sommeren paa det smukke Slot Verneuil i Nærheden af Versailles, for at udhvile sig fra de vigtige Hverv, der vare ham betroede. Iblandt de Syssler, denne berømte Mand gav sig af med, var Blomsterdyrkning den, som han yndede fremfor alle Andre. I Særdeleshed fandt han den største Fornøjelse i at opelske en Rosenlund, som han selv havde plantet, i en Halvmaane af Understov, der udgjorde en Bildbane, som fandtes i Nærheden af Landsbyen Verneuil.

Alf alle de ved Malešherbes's Haand plantede Rosentræer havde Intet søget hans Haab. Rosenbuske af forskjellige Slags, der paa hint landlige og ensomme Sted dannede en i Dine faldende Modsatning til de vilde Træer,

hvoraf de vare omgivne, tildroge sig Alles Opmærksomhed og gjorde en ligesaa behagelig som uventet Virkning.

Den lyffelige Dyrker af denne fortryllende Lund funde, sin indtagende Bestedenhed uagtet, ikke undertrykke en vis Stolthed over sit Held. Han talede derom til alle dem, der besøgte ham paa Verneuils Slot; han ledsagede dem til hvad han kaldte sin Ensomhed. Med egne Hænder havde han dannet en nydelig Græsbænk og af Jord og Grene bygget en Grotte, hvor han snart søgte Ly mod Regnen, snart skjulede sit gamle Hoved for Solens brændende Straaler. Der eftertænkte han i Stilhed, med sin Vndlingsfribent Plutarck i Haanden, Menneffelivets Omstiftelser og erindrede sig med Glæde de mærkelige Handlinger, hvormed han havde hædret sin Bane.

"Men see dog," sagde Oldingen til alle dem han ledsagede til denne Ensomhed; "see dog hvor friske og løvrige alle Rosentræerne ere! De i de kostbareste og bedst dyrkede Haver prange ikke med skjønnere og rigere Blomster. Hvad der mest forundrer mig, lagde han henrykt til, er, at i de mange Aar, jeg nu har dyrket disse Rosentræer, har jeg ikke mistet et eneste; aldrig har selv den dueligste Gartner havt en lyffeligere Haand end jeg. Man kalder mig da ogsaa i Landsbyen der Lamignon les Roses, for at skille mig fra alle dem af min Slægt, der bære samme Navn."

Engang, da denne kyndige Naturforsker var staaet tidligere op, end sædvanligt, begav han sig til sin elskede Lund, meget før Solens Opgang. Det var henimod Midten af Juni Maaned, næsten ved Solhverv, da Dagen kaldes længst.

Morgenens var dejlig: en følig Vind og en overflødig Dug forfriskede den ved Gaardagens Hede udtørrede Jord. Tusendslags Fugles blandede Sange frembragte en henrivende Samklang, som Gjenlydene mangfoldiggjorde i det Uendelige og gjentog i Bjergene; de spraglede Enge, de duftende Planter og det blomstrende Vinbjerg fyldte Luften med Bellugt.... Med eet Ord: Vaaren herskede endnu og Sommeren begyndte at bryde frem.

Malešherbes satte sig uden for sin Grotte og betragtede med Urefrygt en landlig Morgens lyksalige Stilhed, Naturens fortryllende Vaagnen. Pludselig hørtes en Bevægelse. Han troer i Førstningen, at det er Lyden af en ræd Hind eller Daa, der gaaer igjennem Skoven; han seer til, undersøger, og opdager, imellem Løvværket, en ung Pige, som paa Tilbagevejen fra Verneuil, med en Melkekrulle paa Hovedet, bliver staaende ved en Kilde, øser Vand og fylder sin Spand dermed, gaaer til Lunden, vander, vender adskillige Gange tilbage til Kilden og paa denne Maade overgynnder Foden af hvert Rosentræ med den til dets Dvælgelse tilstræffelige Mængde Vand.

Malešherbes, som imidlertid, for ikke at afbryde den unge Melkepige, holdt sig tilbage paa sin Græsbrænk, fulgte hende med nysgjerrige Øjne, da han ikke vidste Aarsagen til hendes omhyggelige Forsorg for hans Rosentræer. Denne unge Piges Skabning var indtagende; hendes Øjne udtryffede Oprigtighed og Munterhed; hendes Ansigt farvede sig med den frembrydende Morgenrøde. Imidlertid drog Følelse og Nysgjerrighed den vise Malešherbes imod hans Villie hen

til den unge Ubefjendte netop i det Djeblif, da hun udgød sin sidste Krukke Vand ved Foden af et Træ med hvide Roser. Pigen sprang op og udstødte et Overrasselsens Skrig ved at see Malesherbes, som strax gif hen til hende og spurgte hvem der havde befaleet hende saaledes at vande denne hele Lund. "O! Herre," sagde den unge Pige skjælvende; "jeg gjør det i en god Mening; jeg forsikrer Dem, jeg er ikke den Eneste her i Sognet.... og Kaden er i Dag til mig." — "Hvad? Kaden?" — "Ja, Herre! i Dag er det min og i Morgen Perettes." — "Forklar Dig, min Datter! Jeg forstaaer Dig ikke." — "Siden De har grebet mig i Gjerningen, kan jeg ikke mere gjøre Dem nogen Hemmelighed deraf; jeg seer heller ikke at De kan blive vred derover.... De maa da vide, Herre, at da vi fra Marken af saae Dem selv plante og opelske disse dejlige Rosentræer, sagde vi i alle Byerne heromkring til hinanden: Vi maa lade ham, der hver Dag udbreder saamange Velgjerninger iblandt os og som hædrer Algerdyrkningen saameget, see, at han ikke har at bestille med Utafnemmelige; og da han finder saa stort et Behag i Blomsterdyrkning, maa man hjælpe ham deri, uden at han mærker til det. Derfor skal hver Pige, der har fyldt sit femtende Aar, naar hun har bragt Melken til Verneuil, øse Vand af Kilden her i Nærheden og hver Morgen før Solens Dpgang vande vor Vens, vor Faders Rosentræer.... I hele fire Aar, Herre, har vi ikke forsømt denne Pligt; og jeg kan sige Dem at vi unge Piger længe efter at blive femten Aar, for at have den Ære at vande og pleje Herr Malesherbes's Roser."

Denne naive og rørende Fortælling gjorde et levende Indtryk paa Ministeren. Aldrig havde han dybere følet den Algtelse, han nød. "Nu," sagde han henrykt: "lader jeg ikke mere en Dag henrinde uden at besøge min Ensomhed, som er bleven mig fjerere end nogensinde før." — "Det var herligt," svarede den unge Pige; "saa vil vi hver Dag lede vore Hjerde til dette Strøg for at have den Lykke i al Magelighed at betragte Dem, at lade Dem høre vore Sange og sommetider at snakke med Dem, ifald Herren er saa god at tillade det." "Ja, mine Børn!" tog Malešherbes Ordet; "kommer, kommer nær til mig! Hændes der Eder nogen Ulykke, vil jeg stræbe at formindske den; opstaaer der nogen Uenighed iblandt Eder, vil jeg maaskee kunne jævne den; og skulde en og anden Forbindelse imellem Hjerterne, paa Grund af ulige Aar, ikke kunne blive fuldbyrdet, nu saa vil jeg vide at bringe Alt i Rigtighed." — "Da vil Herren," svarede den unge Melkepige hurtig; "faae nok at bestille; og jeg selv skal om kort Tid kunne sige Herren et lidet Ord desangaaende..... Men jeg glemmer, at min Moder venter paa mig; jeg maa løbe og bringe hende Pengene for hendes Melk og fortælle hende det lykkelige Møde, jeg har haft." — "Vi et Djeblik," sagde Malešherbes og standsede hende. "Hvad hedder Du?" — "Susette Bertrand, til Herrens Tjeneste, ifald det staaer i min Magt." — "Nu da, Susette!" gjenmælede han og trykkede hendes Haand; deel med Dine Ungdomsveninder, der tilligemed Dig pleje mine Rosentræer, det jeg nu vil give Dig til dem." — "O, Herre! jeg vil ikke have Noget for det; alt Herrens Guld kunde ikke opveje

den Glæde, jeg finder deri." — "Du har fuldkommen Ret: nej! Alt hvad jeg ejer vejer ikke op imod hvad Du i dette Djeblig skjenker mig... Men indtil jeg selv kan takke Dine unge Medsystre, bringe Du dem dette Kys, som jeg giver Dig til Enhver af Dem; siig dem dog, at de forskjønne Enden af min Bane; og at det de har gjort for mig aldrig skal udlettes af mit Minde." Som den ærværdige Olding sagde dette, trykkede han et Kys paa Melkepigen's bestedne Pande, hvorpaa hun gik bort stolt og glad over den nydte Ære.

Malešherbes kunde ikke blive træt af at fortælle denne Tildragelse. Han holdt nøje det Løfte, han havde givet den unge Pige. Der forgik ingen Dag, da han jo besøgte sine Rosentræer. Mangen Gang, imedens et talrigt og glimrende Selskab var forsamlet paa Verneuils Slot, saaes denne Statsminister, sin Monark's Raadgiver og Ven, siddende ved sin ensomme Grotte at tage Deel i Legene imellem Egnens Hyrder, midt iblandt dem at forske deres Tilbøjeligheder, deres Trang, deres Sædvaner, og først saare sildig at gaac tilbage til Slottet, ledsaget af Mange af dem, under Alles lydelige Velsignelser.

Nogle Dage derefter, det var en Søndag, hørte Malešherbes, at Verneuils og hele Egnens Ungdom samme Aften skulde samles ved den nævnte Grotte og at man havde valgt det Sted at dandse paa. "Farvel kjære Roser!" sagde han da; "hvor skulde det kunne forebygges, at ikke mangen ung Knøs vil pryde sin Dandserinde dermed? at ikke mangen ung Pige bryder de smukkeste for at smykke sit Livsstykke! Men de vil fornøje dem, de vil maaskee tale om mig;

jeg vil selv kunne see dem samlede, være Vidne til deres Glæde: ligemeget! faaer jeg nogle Roser færre, saa faaer jeg nogen Glæde mere; og den er vel ligesaameget værd som Roserne."

Da han imidlertid befrygtede, at hans Nærværelse vilde paalægge det glade Selskab Tvang og hindre det i fuldkommen at nyde alt det Held, saa skjon en Fest lovede, saa afholdt han sig fra, den Aften at tage den vante Vej ad sin Ensomhed. Men følgende Morgen længtes han efter at see hvad Udelæggelse Gaardagens Dands havde anrettet i Lunden. Allerede var han forsynet med Spade og andre Redskaber for at oprette Skaden.... Men hvor overraskedes han ikke ved at finde Alt i uskadt Stand! Det Sted, hvor Dandsen havde staaet, var jævnet med en Rive; Græsbænken havde sin hele Friskhed; ikke een Rose var borte og paa Indgangen til Grotten vare disse Ord: For vor Ven dannede af Evighedsblomster.... Malesherbes troede, at han drømte. "Hvad," sagde han, midt i en ligesaa talrig som overgiven Forsamling, under en landlig Dands, hvor Glæden i Almindelighed forjager al Tvang, ere mine Roser blevene staaende! Hvor det dog er sødt at elses i den Grad! Jeg vil ikke bytte min Grotte bort for det skønneste Palads i Verden."

Den næste Søndag vaklede han imellem Lyst til at besøge Landsbyens Dands og Frygt for ved sin Nærværelse at paalægge Tvang, da netop hans Kammertjener meldte ham, at en forgrædt ung Pige ønskede at tale med ham. Han befalede at indlade hende, og, saasnart hun kom ind, spurgte han om Aarsagen til hendes Bedrøvelse. "Af, Herre! jeg er forloren, dersom De ikke har Medlidenhed med mig." —

"Hvad er der da hændet Dig? Tal, og vær ved godt Mod!" — "Først maa jeg sige Dem, at i Morges var Røden til mig at vande Deres Roser." — "Nu da?" — "Nu da, Herre! Siden det er Fødselsdag for min Gudmoder, Forpagterkonen Johanne, som jeg har været hos, siden jeg mistede mine Forældre, havde jeg den Ulykke, da jeg troede Ingen saa mig, at plukke En af Herrens Roser, tvertimod det Forbud og den Sed, der er gjort imellem os Alle, aldrig at røre dem." — "En Rose!" svarede Malesherbes smilende; "det er ikke noget stort Tyverie." — "Det er imidlertid stort nok til at berøre mig min Ære i hele Byen," tog Pigen grædende Ordet. — "Hvorledes det?" — "Mathurin la Treille, den bandsatte Druffenbolt, som gaaer paa Lur efter hvad vi unge Mennesker foretage os; han har seet mig plukke den Rose, der fristede mig saa stærkt; han har udspreddet det iblandt alle de unge Karle, og da jeg nu kom og vilde dandse, og tænkte, som sædvanlig, ret at glæde mig derved, kunde jeg ikke finde En, som vilde dandse med mig.... De vare Alle enige i, at jeg i et heelt Aar skulde være udelukket fra den gode Herres Lund. Det hjalp ikke, at min Gudmoder bad for mig; Alle fordømte mig, lige til Guillot selv... Guillot... Gode Herre indseer, at dersom jeg et heelt Aar ikke maa faae Lov, saa er min Ære borte; saa vil Guillot ikke vide mere af mig at sige og jeg bliver ugift, saa længe jeg lever." — "Den Straf vilde være alt for haard for saa ringe et Fejltrin," sagde Malesherbes med dulgt Følelse; "blive ugift for en Rose! Fat Mod, mit smukke Barn! jeg vil selv anraabe om Naade for Dig. Kom! giv mig Din Arm!...

Jeg har altid gjort mig en Pligt af at forsvare de Anklagede."

De kom til Forsamlingsstedet. Den veltalende Adle førte her den unge Forstødtes Sag med al den Følelse, denne for hans Hjerte saa behagelige Tvist indgød ham; kun med megen Møje udvirkede han Tilgivelse for hende. For at der endelig ikke skulde blive mindste Spor tilbage af den over den unge Pige affagte Dom, forestillede han hende selv for Guillot, formaaede ham til at dandse med hende og lovede ham at udstyre hende. Susette Bertrand, den dejlige Melkepige, der først havde givet Ministeren Kundskab om den ømme Uerfrygt, man bar for ham, fik ligeledes en Medgift, hvilken hun snart deledede med - En af Landsbyens skønneste Knase. De to lykkelige Par bleve forenede; begge Bryllupper holdtes paa Slottet paa eengang. Malešherbes vilde, at begge Brudene skulde være smykkede med Roser af hans Træer; han udvirkede at Verneuils Ungdom vedtog, at hver Pige, som i Fremtiden giftede sig, imedens Roserne blomstrede, skulde have Ret til ved den saa ærede Grotte at plukke en Blomsterkøst af hvide Roser. "De skal," sagde han til de unge Bønderpiger, der omringede ham; "være Sindbilledet paa Eders Omhu og min Erkjendtlighed; naar jeg er ikke mere, skal de tilbagefalde Mindet af Eders Ven; I vil da troe mig selv tilstede; og jeg skal, ved Hjælp af Eders Erindring, endnu bivaane den skønneste Fest i Eders Liv."

Denne Skik, eller rettere sagt, denne rørende Ihusommelse finder endnu bestandig Sted i Landsbyen Verneuil. Intet Bryllup holdes, uden at Bruden plukker sig en Ro-

jenfost ved Grotten, hvis hædrende Indskrift aarlig fornyes. Efter den uforglemmelige Mands grusomme Død har man ikke holdt op at dyrke den Lund, hans velgjørende Haand plantede, og endnu fappes man om at ære Malesherbes's Roser.

G u l d p e n g e n .

Frembringe undertiden de Belgjerninger, man udspreder, kun Utafnemmelighed og Glemsel, tilvejebringe de dog ogsaa ofte salige Nydelser og føde en stedsevarende skjøn som Erindring.

Euphrosyne, Datter af en rig Rjebmand ved Navn Murval, stod en Sommeraften med nogle unge Piger paa hendes Alder, paa en Altan i hendes Faders Gaard. Imidlertid blev spillet ved mange Borde i Salen, morede de dem med at see paa et Par Auvergnater, der udførte En af de hjemme hos dem brugelige Dandse, ved Lyden af en Sæffepibe, hvis skurrende og vilde Toner fuldkommen stemmede overens med de to Bjergboeres underlige Luftspring og gennemtrængende Skrig.

Euphrosyne var nær ved at briste af Latter, ved at see alle deres Fordrejelser og fornøjede sig derover med sine unge Veninder, da En af Drengene nærmede sig Altanen og efter Skik og Brug bad om Lidet til de smaa fattige Auvergnater.

Euphrosyne, som ikke havde det Ringeste hos sig at give dem, gik strax ind i Salen og bad sin Fader, der netop

spillede paa en temmelig høj Bet, om nogle Skilling, for, sagde hun, at hjælpe to smaa Bjergboere, som meget morede hende. Herr Murval gav sin Datter nogle Smaapenge, som hun svøbte i et Stykke Papir og hurtig fastede ud til den lille Dandsjer fra Auvergne, der bestandig ræffede sin synderrevne Hat frem og i sit Maal sagde til de unge Fruentimmer, som stode paa Altanen: "Gud vil give Dem det igjen, mine smukke Jomfruer!" — Idet han fremførte disse Ord, tryffede han Papiret med Pengene, saavel som Alt, hvad man fra Vinduerne i Nærheden, havde fastet til dem, ned i sin Lomme, og forsvandt tilligemed den anden Auvergnat, under vedvarende Spil paa Sæfkepiben.

Da Euphrosyne den følgende Dag spiste Frokost med sin Fader, fortalte hun ham om de to Auvergnaters løjerlige Dands og begræd disse smaa Ulykkeliges Skjæbne, der, i en endnu svag Alder, maae forlade deres Forældre, og rejse hundrede Mil bort fra den Landsby, hvor de bleve fødte, for i Hovedstaden at paatage sig de haardeste Arbejder, næsten nøgne udholde Vejrets Barskhed og gennemgaae en Nød, der er saa meget des bitterere, som de uophørlig ere Djevidner til Rigdommens Nydelser og Overflod.

Faderen betjente sig af sin Datters rigtige Bemærkninger til at vække hendes Følelse for det store Fortrin at nyde Lyffens Gunst, at faae en god Opdragelse, og bragte hende tillige til at indsee, hvor straffskyldig man opfører sig imod sine Medmennesker og hvor uværdig man viser sig Forsynets Velgjerninger, naar man ikke vil hjælpe de Ulykkelige, som maae kæmpe med ublide Aaar.

Netop imedens Fader og Datter med Deltagelse opholdt sig ved denne Gjenstand, kom en Tjener og meldte, at to smaa Muevergnater ønskede at tale med Jomfruen. — "Maa-see det er dem, der i Aftes morede mig saa meget," sagde Euphrosyne; "hvad kan de ville mig?" — "Lad dem komme ind," sagde Herr Murval. — Tjeneren førte de to smaa Bjerghvoere ind, som bange og frygtende for i det tavlede Gulv at efterlade Spor af deres Fied, havde sat deres jernbeslagne Skoe i Forgemaaket og med bare Fødder trinede frem. — "Det er dem selv, udbrød Euphrosyne, i det hun kastede Blikene paa dem. — "Hvad vil I!" sagde da Herr Murval til dem. De to smaa Muevergnater kunde i Førstningen ikke svare og saae paa hinanden, hvorhos den Ene med Miner opfordrede den Anden til at tage Ordet. Endelig bøjede den Største sin Hat sammen, traf en liden smudsig Læderpung frem af Barmen og sagde: "Undskyld, gode Herre! at vi saadanne tør komme frem for Herren; men i den lille Pafke med Skillinger, som Jomfruen forærede os i Gaar, har vi fundet denne Guldpenge, som man vist ikke havde i Sinde at give os; vi har derfor skyndet os med at bringe den tilbage; see her er den nu." Idet han sagde dette, lagde han i al Ærbødighed en Luidor paa Kanten af Bordet. "Men hvor ere I," spurgte Euphrosyne, "komne paa den Tanke, at det snarere skulde være mig, der har kastet denne Guldpenge til Eder, end de Andre her i Nabolaget, som ligeledes gave Eder noget?" — "Jo sandelig, min smukke Jomfru," svarede den Yngste, som endnu ikke havde rovet at tale; "jeg kjendte godt igjen den lille Pafke, De kastede i min Hat." — "Og desuden," lagde

den Ældste til; "har vi været i adskillige Huse i Deres Gade; den hører Dem til, Intet er vissere. Tag den; jeg beder Dem." — "Jeg seer," sagde Herr Murval; "at det maa være mig, der ved en Fejltagelse, da jeg gav min Datter nogle Smaapenge til Eder Ja, jeg tager denne Luidor tilbage; men det skeer for at belønne Eders Ærlighed, for at opmuntre Eders Netskaffenhed Der, sagde han til den Ældste og gav ham den igjen; jeg giver Dig den gjerne og jeg ønsker at den maa komme Dig til Nytte." — "Herren vil drive Gjæf med os," tog den lille Auvergnat Ordet; "men troe ikke at det gaaer an; bliver De saaledes ved, saa kunde vi blive vrede, uagtet al vor Underdanighed for Herren." — "Jeg gjækkes slet ikke," gjenmælede Herr Murval; "behold denne Guldpenge." — "Og jeg," lagde Euphrosyne levende til; "jeg vil, for at vise Eder, hvor gjerne jeg belønner og opmuntrer gode Egenskaber, fordobble Summen, for at I hver kan have Eders lille Skat." — Ved disse Ord gif hun hen til en Skuffe og tog en Luidor frem, hvilken hun gav til den yngste af dem. Denne saae paa sin Broder og fastede sig tilligemed ham for Herr Murvals og hans Datters Fødder, hvorpaa de Begge gjorde en Bøn til Gud for deres kjære Belgjørerers Liv og Lykke. — "Men," sagde Euphrosyne, som deledede deres Henrykkelse, "det er under den Betingelse, at I synge os en Sang og at I udføre En af Eders Lands Dandse." — "O ikke andet end det," udbrød den Ældste; og i samme Djeblif fordrejede han Ansigtet, gjorde Luftspring og Jagter og viste alle deres Løjer, saa at baade Herr Murval og hans Datter vare nær ved at lee sig ihjel, saavel som

alle Husets Folk, hvilke strømmede til ved Lyden af Sækkepiben fra Auvergne. Da deres Gøglerie var tilende, gav Herr Murval Befaling, at man skulde sætte en god Frokost for dem; og Euphrosyne sagde, da hun forlod dem, at hun ønskede de maatte have Nytte af deres to Luidorer. Hun bad dem, at, naar de gik forbi hendes Fader, maatte de ikke glemme at gaae ind; og lovede dem, at de altid skulde finde Frokost der. De to smaa Auvergnater vare ved deres Bortgang mere fornøjede, mere rørte, end de nogensinde havde været, og gjentog i Borgestuen, hvor de bleve rundelig be- værtede, alle de Løjer de havde gjort for Herr Murval og hans Datter.

Dage, Maaneder forløb, uden at man hørte videre tale om dem. Herr Murval og hans Datter vidste ikke hvad der havde fundet give Anledning til at de saaledes vare for- svundne. — "Maaskee," sagde Euphrosyne; "har de fortæ- ret deres to Luidorer, og tør ikke igjen vise sig for os." — "Nej, nej!" sagde Herr Murval; "Auvergnaterne ere alt for gode Huusholdere; de forøde ikke Pengene saa let som de samle dem; deres største Glæde sætte de i at bringe dem hjem med i deres Land, hvor de ere meget sjældne; og der enten give de dem til deres Forældre eller og købe noget Jord til Forstørrelse af deres ringe Arvedeel." Men baade Herr Mur- val og hans Datter toge Fejl af den Maade, hvorpaa de to smaa Bjergboere havde anvendt deres Penge. "To Luidorer paa eengang!" De havde aldrig ejet saa stor en Sum. Den havde da ogsaa vækket deres hele Uergjerrighed. Fra simple smaa Dandsere eller Sækkepibere, som de havde været, be-

gyndte de nu en Handel med Naale, hvilke de købte i Fabrikkerne og siden solgte omkring i Landsbyerne. Deres lille Handel voksede til den Grad, at de, efter nogen Tid, dertil søjede en Handel med smaa Kniplinger fra Alencon, saavel som med Lærflæder og Bomuldstøjer fra Rouen; og da vare to smaa Handlende ogsaa tiltog i Størrelse imedens de forøgede deres Handel, saaes de efter tvende Aars Forløb, Hver med en Palle Kramvarer paa Ryggen snart paa et snart paa et andet Marked. Efterhaanden gjorde de sig bekendte og agtede ved deres Artighed, men især ved deres Retsfærdighed. Man talte alle vegne om Jakob og Wilhelm; saa hed de. I Landsbyerne, paa Vejene, i Værtshusene, havde de skaffet sig en Tillid, der bidrog ikke lidt til deres Opkomst. Da de endelig havde naaet en Alder af sytten Aar, fandt de dem, under et Besøg i deres Land, i Stand til at købe en smuk Mulesel fra Auvergne, paa hvilken de læssede deres Varepaller, og dermed gennemvandrede vare to unge og kraftfulde Bjergboere hele Frankrige, udbredede deres Handel, og vandt Kjærlighed og Agtelse, hvor de viste sig.

Udskillige Aar vare henrundne, og de havde endnu ikke vist sig igjen i Paris. Herr Murval havde imidlertid giftet sin Datter med en rig Herremand, der ejede et betydeligt Gods i Normandiet, i Nærheden af Falaise. Det var i September, paa den Tid da der i det Land holdes det navnfulde Guimbrainmarked, hvorved Handlende fra alle Kanter af Frankrige og selv fra fremmede Riger indfinde sig. Jakob og Wilhelm, der for noget siden havde begyndt at handle med lyonske Silketøjer, kom nu ogsaa til dette Marked og ud-

frammede i en Bod de kostbareste Tøjer, de nyeste Baand. Herr Murval og hans hele Familie besøgte Markedet. Han blev med sin Datter og sin Svigersøn staaende udenfor Jakobs og Vilhelms Bod. Synet af ham rørte og overraskede disse. De sagde ganske sagte til hinanden: "det er ham, det er hende!" — Tilfældigviis, købte Herr Murvals Datter for to Luidorer Baand; hun tog Pengene ud af sin Børs og tilbød de to Kræmmere, som med en særdeles Opmærksomhed og Artighed havde udfoldet deres Baand for hende; men En af dem sagde i udtryksfuld Tone og med Djnene hæstede paa hende: "Vi har faaet Betaling, Madam!" — "Hvad siger De?" svarede Euphrosyne; "skulde min Fader, uden at jeg har seet det —" "Jeg?" var Murvals Ord; "jeg har ikke betalt en Skilling, og veed ikke hvad det vil sige." — "Min Broder har Ret," tog den anden Kræmmer ligesaa bevæget Ordet; "ja, Herre! vi har faaet Betaling; og om De tog vor hele Bod og alle vore Varer, saa blere vi endnu i Deres Gjeld." — Disse Ord satte den murvalske Familie i endnu større Forundring, da den ikke vidste hvad den skulde tilskrive denne selsomme Tildragelse; men paa eengang gif Jakob og Vilhelm ud af deres Bod, fastede sig for Herr Murvals Fodder, og udbrøde i deres provinssiale Dialekt: "Kjender De da ikke de to smaa fattige Nuvergnater igjen, som De saa ædelmodigen understyttede?" — "Hvad! skulde det ikke være mine gode smaa Bjergboere?" sagde Euphrosyne, glad og overrasket som hendes Fader; "hvor de ere blevne store! Man læser Godhed og Lyfsalighed i deres Ansigter. Hvor de tale i en Tone, som velhavende Folf! Hvor deres

Mæle er bleven forandret!" — "D," -tog Jakob Ordet; "ved at strejfe om i Verden faaer man Manerer; og vi har lagt os en smule Skif til i de ti Aar, hvori vi har berejst Franfrige." — "Erindrer De Dem, Madam," sagde Wilhelm til Euphrosyne; "at da De gav mig, ligesom min Broder, en Luidor, sagde De mig med den mest rørende Godhed: Jeg ønsfer at den maa komme Dig til Nytte... Nu da, Madam! Deres Velgjerning har baaret Frugt, mere end De kunde ønsfet; Alt har lykkets os; vi have været saa heldige at drive det til hvad vi nu ere. Denne kostbare Bod er kun en ringe Deel af hvad vi eje; vor Kredit er stor, vor Handel er udbredt over hele Franfrige. Spørg Dem kun for hos de rigeste Kjøbmænd i Guibrai; saa vil De faae at vide, om man har nogen Afgtelse for Jakob og Wilhelm." — "Kom," lagde Jakob til; "kom ind i vor Bod; den er Deres Verf, den er Deres Ejendom. Dengang De gav os de to Luidorer, der blev Kilden til vor Lykke, lod De ogsaa den bedste Frokost sætte for os, som vi nogensinde havde faaet; gjør De os nu den Ære at spise her hos os! saa skal vi fortælle Dem paa hvad Maade vi har bragt det saavidt; og vi skal gjentage for Madamen de landlige Dandse og Sange, der bragte hende til at lee saa hjertelig." — "Vi modtage Indbydelsen," sagde Euphrosyne bevæget. Jeg har vist aldrig havt saa behageligt et Maaltid. O hvor jeg er glad over at have opmuntret saa gode Folk, og hvor det er mig kjert, at finde mine to smaa Auvregnater igjen!..." Herr Murval og hans Familie gif nu ind i Wilhelms og Jakobs rige Bod, hvor de hurtig anrettede et prægtigt Middagsmaaltid for dem,

hvilket blev forstjønnet ved Glædens og Taknemmeligheds Uttringer.

Efter Maaltidet gave Jakob og Wilhelm sig til at udføre en auvergnatist Dands, ledsaget af Sange, hvori de udtrykkede deres Henrykkelse over at have deres kjære Belgjørerere hos sig. Midt i Høiden af deres Fryd hørte de raabe Brand ude paa Torvet og strax derpaa en forfærfelig Tummel. I Djebliffet gif de ud af Boden og saae Luerne slaae ud af en anden Bod, der tilhørte en rig Fabrikant fra Lyon. Denne agtværdige Mand, der var Fader til adskillige Børn, havde, for at redde nogle kostbare Vare, styrtet sig ind i Magasinet. Hans to Døttre, der havde fulgt med ham til Guibrai, viste den største Frygt for deres Faders Skjæbne og skrege himmelhøjt. Men i det samme trængte Jakob og Wilhelm ind igjennem Luerne, udsatte sig for en øjensynlig Dødsfare og kom igjen, saae Djebliffe derefter, under alle Omstaaendes Bifaldsraab, tilbage med Blondel — saa hedd Fabrikanten — paa deres Arme.

Da Glden, ved den mangfoldige Bistand, der ydedes, var bleven sluffet, foreslog Jakob og Wilhelm Herr Blondel at flytte sine, fra Luen reddede, Varer ind i deres Magasin, og der tage Stade for det Dvrige af Markedstiden. Fabrikanten modtog Tilbudet, og med sine to Døttre, Angelike og Louise traadte han ind i Magasinet. Her lod de to Brødre ham vide, at de, for at undgaae al videre Ulejlighed, vilde skaffe sig Nattelye paa en Gjæstgivergaard i Staden, og om Dagen gjøre ham Selskab. Herr Blondel bevidnede sin Erkjendtlighed ogsaa herfor; og til-

stod iøvrigt, at uagtet den Ulykke, der havde rammet ham, ikke kunde give hans Formue noget Knæk, saa havde han dog for Djebliffet den Krænkelſe, ej at kunne opfylde Forpligtelſer, ſom vare forfaldne i Markedſtiden, og ſaae ſig førſtegang i ſit Liv nødsaget til at ſtandſe med Betalingen. "Standſe med Betalingen! De Herr Blondel!" udbrød Jakob; "nej! vi vil ikke taale, at En af de anſeeligſte Fabrifanter i Lyon ſkal ſætte den Credit i mindſte Fare, ſom han ved halvtredſindstyve Aars Driftighed og Redelighed har forhvervet ſig; idet vi tilbyde at dele vor Bod, vort Magaſin, tilbyde vi os tillige at dele vor Børs med Dem." — "Ja," lagde Wilhelm til; "alle Deres Forſkrivelſer ſkal blive indfrieede; og De kan tilbagegive os Beløbet naar det er Dem belejligt. Vilde De, da vi med Poſen paa Kyggen fremſtillede os for Dem i Lyon, betroede os Deres Varer, hjelpe os med deres Credit; nu, ſaa er Raden i Dag til os, ja det er en Pligt, ſom vi ſætte en Glæde og en Stolthed i at opfylde."

Dette Udbrud af Jakob og Wilhelm rørte og glædede den værdige Blondel; han trykkede nu den Ene nu den Anden til ſin Barm; Angelike og Louiſe kunde heller ikke afholde ſig fra ganſke at give deres Følelſe Rum, og viſte ſig derved endnu deſ ſkønnere. Herr Murval, der, ligesom hans Datter og hans Svigersøn, under dette hele Optrin havde tiet, lykønskede ſig mere end nogensinde med, ved Hjælp af en enſte liden Guldpenge, at have ſkaffet Borgersamfundet to ſaa retſkaſne Mænd, to ſaa agtværdige Handlende. Efter at have tilbragt den øvrige Deel af Dagen

med alle disse brave Folk, forlod han dem, men tog først det Løfte af dem, at de Alle, saasnart Markedet var til Ende, vilde tilbringe nogle Dage paa hans Svigersøns Gods, hvilket laae kun et Par smaa Mil fra Staden. Man skillede da ad, og efter Aftensmaaltidet lode Jakob og Wilhelm Herr Blondel og hans Døttre tilbage i Bodden for der at nyde den Søn, de saa højlig trængte til.

Den næste Dag, saavel som de følgende, var Blondel sysselsat med at bringe sine ved Gldbranden forvirrede Anliggender i Orden igjen og ved Hjælp af Jakobs og Wilhelms Penge betale alle de Forfrevninger og Bærler, der løb ind paa ham. Da endelig Guibrais Marked var til Ende begave alle Fem sig ifølge deres Løfte til det Gods, Murvals Svigersøn beboede. De bleve der behandlede med overordentlig Udmærkelse. Blondel holdt uophørlig Lovtaler over Jakob og Wilhelm, som havde forstrakt ham med næsten 80,000 Franke, for at han kunde opfylde sine Forpligtelser. — "Jeg vil," sagde den ærværdige Fabrikant, "allevegne udsprede denne ædelmodige Belvillie; og har De bidraget til at redde min Ære, saa haaber jeg at bidrage til Forøgelse af Deres Credit og Navn." — "Nei!" lagde Angelife til i den mest levende Erkjendtligheds Tone; "aldrig vil jeg glemme, hvad de Herrer Jakob og Wilhelm have gjort for os." — "Min Fader," sagde Louise, "vil forgjæves stræbe at betale sin Gjæld til Dem; han kan det aldrig." — "Der gives kun een Maade," tog Murval Ordet. — "Og den er?" spurgte Blondel ivrigt. — "Har De ikke," blev Murval ved, "i Sinde at gifte Deres Jomfru Døttre bort? Hvem skulde vel

bedre end Jakob og Wilhelm kunde tilbyde dem en sikker Lykke?" — "Oh Herre!" afbrød Jakob ham; "hvad er det De der siger? Afstanden er alt for stor; Gomsfruerne fortjene og gjøre lettelig Giftermaal, der ere langt over os." — "Hvad er det for en Afstand I tale om?" svarede Blondel; "I ere Handelsmænd ligesaavel som jeg; med Tiden kan Eders Formue naae og endog overgaae min. I forene Alt hvad jeg sætter størst Pris paa hos Mennesket; et godt Hjerte, en uplettet Retfærdighed, og utrættelig Stræbsomhed. Tænke mine Døttre som jeg, saa høre de Eder til." Ved disse Ord sloge Angelike og Louise Djnene ned og iagttog en dyb Tausshed. "Tag Dem i Agt," sagde Wilhelm da, med al frimodig Aabenhjertighed; "vi har endnu ikke haft Tid til at elske og gjøre et Valg; men vi kunde være i Stand til at tage Dem paa Ordet, og vove at blive Deres Svigersønner, dersom de to smukke Gomsfruer bedømme os med al den Overbærelse, hvortil min Broder og jeg saa højlig trænge." — "Hvad mig angaaer," tog Jakob dybt rørt til Orde, "da frygter jeg meget at have kjøbt den Lykke at redde Herr Blondel dyrt, med mit Livs Rolighed. De faae Dage, vi have tilbragt i disse Gomsfruers Selskab, har lært mig at føle, hvad jeg endnu ikke havde haft Tid til at lære, og dersom jeg beflager at savne det glimrende Udvortes, en god Opdragelse giver, saa er det i dette Djeblic." — "Hvad betyder," spurgte Angelike, "et glimrende Udvortes imod hvad de har gjort for os?" — "Vor Faders Velgjørere," lagde Louise med Følelse til, "behøve de i vore Djne anden Glands?"

Louises og Angelikes Samtykke satte Krandsen paa Jakobs og Wilhelms Henrykkelse. Begge Brødrene fastede sig paa Knæ og forsikrede Systrene om at betrygge dem en uforanderlig Lykke. Derpaa vendte de sig til Herr Murval og hans Datter med det Udbrud: "I, vore værdige Venner! nyder Eders Velgjerninger! Ogsaa dette Held er Eders Bærf. Og De, som det nu er os tilladt at kalde Fæder," sagde de til Herr Blondel; "hvor megen Tak skyldes vi ikke det Tilfælde, der gav os Lejlighed til at vise Dem nogen Hjælp?"

Den gode Olding var saa bevæget, at han kun med Favntag formaaede at svare. Glæden lyste paa alle Ansigter; og Herr Murval saavel som Euphrosyne vilde, at denne dobbelte Forbindelse skulde højtidelig sluttes paa Herregaarden.

Man tilvejebragte da de fornødne Papirer; den blondeste Familie kom ilskomt til fra Lyon. Endelig frembrød den lykkelige Dag. Jakob ægtede Angelike, Wilhelm ægtede Louise. Mændene bleve i Fælledskab et Par af Frankrigs største Handlende; men hverken deres huslige Held eller deres stigende Rigdom kunde nogensinde bringe dem til at glemme Herr Murval og hans Datter, hvilke paa deres Side idelig gjentog, at den Smule Gode, man gjør, aldrig er tabt for Ens egen Lyksalighed.

Angelike og Louise bleve saa lykkelige, som deres værdige Fæder havde forudseet. Deres Ægtefæller gæve sig, hvor rige og anseete de bleve, aldrig andre Navne end Jakob og Wilhelm. Paa deres Boder ved alle Markeder hvor de indfandt sig, saavel som paa alle Magasiner, de anlagde i

og udenfor Frankrige, satte de altid som Indskrift over Døren: "for Guldpenge!"

P a t t e n s t r e n e.

Herr de Beauregard, der i adskillige Aar havde været ansat ved det franske Gesandtskab i Petersborg, havde betroet sin Datter Leonores Opdragelse til En af sine Naargørende, Fru Clermont. Denne besad et betydeligt Gods i Nærheden af en Landsby i Provindsen Taux, hvor Leonore var bleven opdragen af en rig Forpagterkone, som Beauregard forhen havde gjort vigtige Tjenester. Denne værdige og fortreffelige Kone, ved Navn Susanne, havde givet Leonore Bryst paa samme Tid som sin egen Datter Susette, uden at man nogeninde kunde skjelne, hvem af de To hun viste mest Omfarg og Kjærlighed. Leonore og Susette bleve opdragne af een Moder, nøde eens Kjertegn, indsugede med Melken den Bane at see hinanden, smile til hinanden, omfavne hinanden og lege sammen: efterhaanden sammensmeltede de deres Glæder og Sorger, deres Smag og Tilbøjeligheder, med eet Ord: deres hele Tilværelse; og, da de vare blevene tre Aar gamle, kunde den Ene ikke undvære den Anden. Susette var det første Ord, Leonore sagde; Leonore, det første Susette sagde; man mødte dem altid i Alleen, der gik til Fru Clermonts Herregaard, læ-

bende, spøgende, holdende af hinanden. Havde Leonore faaet Godt, Slifkerie, saa gjemte hun altid noget deraf til Susette og løb hen dermed til hende. Havde igjen Susette faaet en Kage eller Frugter, ilede hun strax afsted og delede med Leonore. Fru Clermont, der i disse to Pottesysters gjensidige Hengivenhed saae to gode Hjerters Udvikling og Forbudet for en lykkelig Karakter hos sin lille Paarørende, bidrog af al Magt til dette rørende Venstabs Fremme; ved at give saa mangfoldig Lejlighed, som muligt, til at knytte dets Baand fastere, forhøje dets Behagelighed og gjøre dets Virkninger gavnlige.

Denne naive og rørende Forbindelse varede adskillige Aar; og allerede havde Leonore og Susette naaet deres tolvte Aar, da Herr Beauregard med den franske Ambassadør kom tilbage fra Rusland. Han ilede med at besøge sin Datter paa Fru Clermonts Herregaard; og da han fandt hende i den Alder, da Opdragelsen maa fuldendes, tilkjendegav han, at han vilde tage hende med til Paris, for at give hende Læremestere og gjøre hende værdig til snart at vise sig iblandt de Standspersoner, for hvilke han havde i Sinde at fremskille hende.

Leonore, der begyndte at dele med sin Fader hans Hovmod og Uergjerrighed, modtog med Glæde hans Forslag og lavede sig til at forlade den Gaard, hvorpaa hun var bleven opdragen; og drage fra den agtværdige Fru Clermont, der havde plejet hendes Barndom, den gode Susanne, hendes Amme, og Pottesysteren, hvilken sidste hun underrettede om den pludselige Skilsmisse.

Susettes Fortvivlelse var ubestridelig. "Hvad; rejser Du bort, kjære lille Søster?" sagde hun med foldede Hænder og taarefulde Øjne. "O Gud, hvor jeg er ulukkigelig! Hvem skal nu hjælpe mig med at spise mine Kager og mine Øste! Skal jeg da nu lege ganske alene, skal jeg løbe omkring i Alleen og Landsbyen og alle vegne uden at faae Dig at see! Hvad der endnu vil være det haardeste, er, at jeg ikke kan gjøre et Skridt, uden at Alt erindrer mig og siger til mig: der har vi omfavnet hinanden; der har vi lært at læse; der toge vi de Turtelduer ud af Redet, som vi har glædet os saa meget ved at opflække, og som endnu Begge ere i Dit Kammer. Hør hvor de kurre! De ere blevene opfødte sammen, ligesom vi; de ere lukkigelige, ligesom vi vare; men man vil ikke skille dem ad; de skal bestandig leve sammen; og jeg, jeg faaer Dig ikke mere at see! Du rejser da til det Paris, hvor Du ikke mere vil tænke synderlig paa Susette, hvor Du maaskee vil glemme hende.... Gode Gud! Hvor jeg dog er ulukkigelig!"

Leonore kunde ikke afholde sig fra at blive bevæget over Susettes Fortvivlelse. Hun omfavnede hende mange gange, lovede at besøge hende ofte, og rev sig først løs fra hende, da hun skulde stige i Vognen med sin Fader og Fru Clermont, hvilken Sidste vilde tilbringe nogen Tid hos dem i Paris.

Leonore vænnede sig let til den nye Levemaade, man foreskrev hende. Da hun besad Behagelyst og Egenkjerlighed, fandt hun snart den største Fornøjelse i hver Dag at pynte sig og at vise sig paa Komedien samt i de prægtigste Selskaber.

Snart glemte hun den Landsby, hvor hun var bleven opdraget; og havde ikke Fru Clermont været, som ofte taledes om sin Gaard og de gode Folk der omringede hende, vilde hverken Susannes eller Susettes Navne nogensinde være komne over den unge Piges Læber. Forblindet, midt i den store Verdens Hvirvel, tænkte hun kun paa at glimre og at forhverve sig Talenter, som kunde udmærke hende. Herr de Beauregard, der hos hende havde opdaget lyffelige Anlæg til Malerkunsten, opmuntrede disse saa meget det stod i hans Magt og gav hende de bedste Mestere, saa at hun, efter kort Tid, gjorde overordentlige Fremskridt. —

Snart tilkjendegav Fru Clermont, hvis svagelige Helbred ikke kunde taale Hovedstadens Levnet, at hun vilde rejse tilbage til sit Gods, til de gode Folk i Provindsen Caux. Herr de Beauregard savnede saameget mere denne trofaste og værdige Veninde, som hun for Leonore var i Moders Sted og som han saae sig nødsaget til atter at forlade sin Datter, hvilken da gik i sit trettende Aar, og at sætte hende i Et af de til unge Pigers Opdragelse bestemte Huse.

Den Dag, Fru Clermont tog bort, yttrede vel Leonore, der fra sin Barndom af havde havt Prøver paa hendes Kjerlighed, nogen Bedrøvelse over at skilles fra hende; men i Hjertet følede hun en lønlig Glæde ved at befries fra en streng Paapasserinde, der ofte havde formaaet hendes Fader til at nægte hende Anskaffelsen af den eller den Pynt, og Deltagelse i det eller det Selskab. Da imidlertid Naturen aldrig opgiver sine Rettigheder, kunde Leonore, i det Djeblif, da Fru Clermont forlod hende, ikke tilbageholde nogle

Taarer; hun takkede denne sin anden Moder for al hendes Godhed og bad hende hilse hendes Amme Susanne, samt forære hendes Pottesyster et broderet, med Kniplinger kantet Musselin's Tørflæde, som hendes Fader til den Ende havde kjøbt.

Kort Tid efter Fru Clermont's Afreise var det, at Herr Beauregard, som vigtige og næsten uafbrudte Syssler ikke tillode at overlade sig til de Omsorger, en glimrende Opdragelse kræver, satte sin Datter ind i En af hine Anstalter, hvor man kan fryde sin Aand, danne sit Hjerte og bringe de lykkelige Anlæg til større Fuldkommenhed, man af Naturen har modtaget.

Leonore, hvis Gang til Hovmod og Brammen hver Dag steeg, blev snart en Veninde af alle de Kostgængerinder, som, smigrede af deres Forældre, gjorde de største Udgifter og fulgte alle Modens og Forsængeligheds Nykker.

Sex Maaneder vare henrundne, siden Leonore havde forladt Landstabet Caux. Susette, som uophørlig beklagede hendes Fraværelse, fik af sin Moder Løfte om at komme til Paris for endnu engang at see og omfavne sin Pottesyster. Moderen og hun begave sig en Morgen paa Rejsen i en liden luffet Karre, Begge i deres Søndagsstads; de kom til Hovedstaden og stege af hos En af deres Slægtninge, en rig Frugthandler'ske, hvilken modtog dem med den oprigtige Hjertelighed, der udmærker Parises gode Almue. Endnu samme Aften vilde Susette besøge Leonore i Opdragelsesanstalten; og, efter den Beskrivelse over hende, Susanne, og Dennes Datter gave Frugthandler'sken, besluttede

den Sidstnævnte at følge med dem. De satte sig derfor alle Tre, hver med sin Foraring til Leonore, i en Hyrevogn og lode sig kjøre til det Huus, hvor hun boede.

Leonore spadserede netop i Haven, og taledede med adskillige unge Personer af hendes Alder, om Midlerne til at behage og at glimre. Da man meldte, at Nogen forlangte at tale med hende, indbildte hun sig, at det var fornemt Besøg, eller Indbydelse til Selskab. Hun løb af alle Kræfter op i Salen, hvor et stort Antal Kostgængerinder var forsamlet, og her saae hun sig pludselig omfavnet af Susanne og Dennes Datter, som Begge trykkede hende i deres Arme og overrøste hende med Kjertegn. "Men hvor Du dog er bleven stor, lille Lolore," sagde hendes Amme; "jeg behøver nu ikke mere at bukke mig for at omfavne Dig; Du seer ogsaa at jeg ganske følger mit Hjertes Drift." — "For en Ufærd!" tog Ublefonden Ordet; "skulde man behøve at gjøre Omstændigheder med den man selv har givet Bryst?" — "Men kys mig da igjen," sagde Susette, som tog En af Leonores Hænder og vædede den med sine Taarer, "veed Du ikke, at det er sex hele Maanedere, siden vi saaes. Dine Turtelduer har bestandig befundet sig vel, de nebbes, saaledes som jeg gjør i dette Djeblik; Dit lille Rid, der er bleven Geed, skaffer os nu Oste, hvoraf jeg bringer Dig en Prøve." — "Og jeg," tog Susanne igjen Ordet; "jeg beder Dig, ikke at forsmaae denne Rugmeels-Rage, hvormed jeg saamangegange har trafteret Dig; denne Flaske sød Viin, som jeg har holdt ufordærvet, uagtet den haarde Frost, det har været i Vinter, og denne Blomsterkøst med Lilas i Knopper,

der ere plukkede i den Lund, som jeg plantede hin lyffelige Dag, da jeg blev valgt til Din Amme; og som, Gud ske lov! begynder at danne en Skygge, hvor jeg hver Aften gaaer og snakker om Dig med vor gode Ven, Din Plejefader." — "Og jeg min Bedste!" lagde Frugthandlersten til; "for at vise min Erkjendtlighed, fordi De har skaffet mig den Fornøjelse at see Søster Susanne igjen, jeg har til Dem den bedste og smukkeste Ananasstok i hele Paris, for jeg siger jeg er stolt af den...; men det er paa Vilkaar, at De tillader mig igjen at tage et lidet Kys; thi saa sandt jeg er en ærlig Kone, De er en nydelig lille Pige." — Idet hun endte disse Ord, flemmede hun Leonore eftertrykkelig i sine Arme og gav hende to drøje Kys i Forening med Susanne og Dennes Datter.

Dette, paa eengang løjerlige og rørende, Optrin virkede i Leonores Hjerter en Forlegenhed og Forvirring, som det vilde have været hende umuligt at skjule. Susettes fortrolige Kjertegn, de tilstedeværende Skolesysters Latter, Alt forøgede den unge Piges Forplumring til den Grad, at hun kun med Rødme og Ringeagt besvarede Frugthandlersten og Dennes tvende Paarørendes frie og naturlige Hengivenhedsyttringer, saa at de alle Tre stode forundrede og ndmygede; men hvad der fyldte Maalet af Susettes Kummer, var at høre Leonore tale hende til med det grusomme De, hvergang hun selv i Strømmen af sit varme Venskab dufede hende. "Hvad! Du siger De til mig," udbrød hun; "naar jeg siger Du! - Er jeg ikke mere Din Pottesyster! Vidste Du hvor meget det smerter mig!" — "Jeg mener dog," tog Susanne med Stolthed Ordet; "at jeg har opvartet, passet,

vugget, flappet, fjelet nok, til at Du ikke skulde glemme det.” — ”Død og al Ulykke!” sagde nu Frugthandlersten med begge Næverne i Siderne; ”naar man har opfødt dem ved sit eget Bryst, naar man har behandlet dem som sine egne Børn, saa seer man hvordanne de modtage En! Kom, Syster! og lad os gaae fra den lille tosfede Tøs, der allerede vil lege stor Dame og som skammer sig ved sin Amme; det vil aldrig gaae hende got, det siger jeg; de Utafnemmelige har ingen Lykke at vente!” — Da hun havde sagt dette, gik hun bort og rev med sig baade Susanne, der neppe kunde trække Vejret, og Susette, der, med taarefulde Øjne idelig vendte Hovedet om for at see om Leonore ikke faldte dem tilbage.... Men Denne var strafværdigen glad over deres Bortgang, hvilket brød frem midt igjennem den i hendes Ansigt talende Bestyrtelse.

Opdragelsesanstaltens Forstanderinde var imidlertid traadt ind i Salen, netop imedens Frugthandlersten forkyndte Leonore hin sørgelige Spaadom; hun lod sig forklare Anledningen dertil, irettesatte sin Danling for Dennes urigtige Opførsel og revsede hende strængt for den viste Utafnemmelighed. Men Egenfjærlighed og Hovmod havde saaledes bemestret sig Leonores Hjerte, at Forestillingen om at have vækket adskillige af sine Læresystres Latter, var det Eneste, der kunde volde hende nogen Krænkelser.

Da Leonore havde naaet en Alder af femten Aar, var hun endnu smukkere end nogensinde før, og, uagtet sin Sjæls Laster, vandt hun Udmærkelse ved adskillige ualmindelige Egenstaber og fremfor Alt ved hendes sjældne Færdighed i

Malerkonsten; hun tegnede Ansigter med træffende Lighed. — Da hendes Fader, som Kjerlighed til hende bestandig forblindede, ansaae hendes Opdragelse for tilendebragt, tog han hende tilbage i sit Huus og indførte hende i Parises mest glimrende Kredse, hvor man, ved at smigre hendes Forsængelighed, fuldendte hendes Hjertes Fordærvelse.

Ledede af ædel Følelse havde Susanne og hendes Datter bestandig for den af Alder og Svaghed nedbøjede Fru Clermont skjult den smertende Modtagelse, de af Leonore havde fristet; men de besøgte Denne ikke tiere i hendes Opdragelsesanstalt. Nogle Maaneder efter hint Optrin døde Fru Clermont paa sin Herregaard, omringet af de Mange, hun havde gjort lykkelige; hun drog det sidste Suf i Susettes Urne, efterat have leveret Denne sit, i Diamanter indfattede, Billede for at besørges til Leonore. Hendes temmelig betydelige Formue blev deelt imellem adskillige Paarørende.

Susette ilede med at sende Maleriet til Leonore, der et Djeblif syntes med Følelse at mindes Den, der havde ledet hendes Barndom. Men længe varede det ikke, førend hun tog Diamanterne ud for deraf at gjøre et prægtigt Halsbaand, og satte Billedet i en simpel Ramme, som hun hængte over Raminen i sit Værelse. Susette havde, da hun sendte den kostbare Gave, ladet den ledsage med et Brev, forfattet af Landsbyens Skolemester og saaledes lydende:

"Jomfru — thi jeg kan ikke mere kalde Dig min Søster — jeg sender Dem med nærværende Brev Dens Billede, som har opdraget Dem. Vi havde bragt Dem det selv, min

Moder og jeg, dersom De ikke havde baaret Dem jaa tosset ad, da jeg var hos Dem for tre Aar siden.

Jeg beder ikke desmindre Gud om at han vil holde sin Haand over Dem; og til Slutning kalder jeg mig Deres ydmygste Tjenerinde og bestandige Pattesyster, ihvad De siger derom.

Susette.

E. Skr. Min Fader og Deres Amme befinde sig Gudskeelov! fuldkommen vel; Deres to Turtelduer blive bestandig ved at kurre, og Deres hvide Geed giver sit Dusin Øste om Ugen; men De skal ikke faae noget deraf."

Ved at læse dette Brev smilede Leonore vel haanlig; men hun kunde dog ikke i sit Hjertes Jnderste undertrykke en lønlig Bebrejdelse, der gjenkaldte hende al den Brøde, hun havde gjort sig skyldig i. Hun svarede Susette i en kort men syndig Skrivelse og vedlagde sit Billede i Smaabildning, Et af de bedste Arbejder fra hendes Haand, hvilket hun bad hende tilbyde Susanne — "sin kjære Amme, hvis Omfjorg og Omhed hun aldrig skulde glemme."

Denne Foræring modtoges med Henrykkelse. Susanne hængte Maleriet om sin Hals og sagde: det forekom hende som om hun igjen følede Leonore ligge ved hendes Bryst. Susette kyskede og kyskede atter det kjære Billede, og gjentog, naar hun betragtede det: "Bevare os hvor hun er dejlig! hvem skulde troe at hun havde saadant et slet Hjerte!" — Men snart fyldte Taarer hendes Øje; og i sin Bevægelse udbrød hun: "Eigemeget! Du bliver dog altid min Syster; de har fordærvet Dig i det Paris og i den store Verden; men vi støde nok sammen igjen, vi sees nok; ja, der er No-

get, som siger mig, at vi endnu komme til at omfavne hinanden."

To Aar henrandt. Da Leonore var kommen til den Alder, hvori Ungdommen har sin hele Styrke, og Skjønheden al sin Glans, var hun nær ved at knytte et ægteskabeligt Bånd, der syntes at betrygge hendes Fremtid; men Skjæb-
nen, der bestemte hende til haarde Prøver, berøvede hende pludselig hendes Fader. Herr Beauregard, hvis Helbred var svækket ved mangfoldigt Arbejde og femten Aars Rejser, døde ganske uformodentlig; og da hans Formue kun bestod i betydelige Lønninger, der døde med hans Død og hvoraf han ikke havde lagt noget op, fik hans Datter intet andet i Arv end sin Færdighed i Malerkunsten, hvilken hun stedse dyrkede med Held.

Det varede ikke længe, førend Leonore erfarede, at Tabet af Rang og Formue fjerner ikke alene Smigrere, men endog selv Velvilligsindede fra os; hun befandt sig i saa forladt en Stilling, som hun mindst havde ventet, og som meget krænkede hende. Hendes Skjønhed udsatte hende nu kun for Fare og Forsørelse; men da hun gjenfaldte de Dydens Grundfætringer, hun i sin Barndom havde modtaget, drog hun sig tilbage fra den store Verden og forviste sig til et Kammer i fjerde Stokværk, hvor hun et heelt Aar levede af sine Hænders Gjerning og for lav Pris forfærdigede Malerier af upaastjønnet Værdi.

Susanne havde havt ligesaa megen Medgang og Lykke, som Leonore Modgang og Ulykke. Ejer af et ikke ubetydeligt Gods, havde hun giftet Susette, dengang i en Alder

af nitten Aar, med en rig Jorddrofs eneste Søn, En af de smukkeste Knøse i Landskabet Caux. Den værdige Kone havde erfaret den sørgelige Tilstand, hvori Leonore befandt sig, og havde med sin Slægtning, Frugthandlersten, gjort en Af-tale om at lindre hendes Kaars Ublidhed. Snart sendte Wblefonen den unge Eneboerske Forraad af Frugt og Grønt, snart en Kuro med Wildt og Fjerfræ, snart endel Sukker og Kaffe, og det saa tidlig, før Dagens Frembrud, at ikke engang Overbringeren kunde kjendes. Den smukke Faderløses Formodning faldt nu paa Hin nu paa Denne, som hendes Fader havde gjort sig fortjent af; men da hun endelig engang iblandt Noget hende saaledes Tilsendt fandt ti Luidorer i en liden Læderpung, besluttede hun at opdage den ædelmodige Haand, der saa lønligt understøttede hende. Hun tilbragte derfor det Meste af Natten ved sit Vindue, og her saae hun ved Morgenrødens Nærmelse, at en Kone, hvis Hoved var indhyllet i et stort Tørflæde, og som havde en Kuro i Haanden, fordi Gadeporten endnu ikke var aaben, tog Sæde paa en Afviser ligeoverfor. Hurtig som Lynet foer Leonore ned af Trapperne, for at oppebie Portens Aabning, og, i det Øjeblik denne skete, saae hun den Ubekjendte, der, som sædvanligt, satte Kurven paa Dørtærskelen og ilede bort. Leonore løb efter hende, sluttede Armene om hende, rev det Tørflæde tilside, der bedækkede hendes Ansigt, og kjendte da i hende hin brave Wblefone. Denne aabenbarede hende nu Hemmeligheden og sagde: "Saalænge De var lykkelig og stolt, bekymrede jeg mig ikke om Dem, og det var ret; men nu da De er i Trang, glemme Susanne og jeg Alt, og vi har besluttet at træde i

Deres salige Forældres Sted." Leonore trykkede paa sin den værdige Kone til sit Hjerte og overrøste hende med Kjertegn. "See nu er De da endelig saadan, som vi ønskede os Dem," tog Frugthandlersten Ordet; "hvor Ulykken dog i en Hast kan omstifte os! men De skylder mig mit Kommissionsgebyr, og for det vil og paastaar jeg at De hver Morgen skal komme og hente deres lille Provision i min Bod; jeg skal give godt Kjøb; vær rolig derfor! Deres gode Amme har betalt mig for lang Tid. Kom dog og besøg mig, saa vil vi drikke en Draabe paa hendes Sundhed" Idet hun endte disse Ord, rev Frugthandlersten sig løs af Leonores Arme og gik bort, efter endnu at have faaet et Kys med til Susanne.

Faae Dage derpaa havde Leonore endnu en Tildragelse, der gjorde ikke mindre Indtryk paa hendes Hjerte. En Morgen, da hun arbejdede i sit Værelse, hørte hun banke paa Døren og luffede derfor op. Det var en Landmand, hvis Klædedragt, hvis aabne og oprømte Udseende, hvis Styrke og hvis Mæle forkyndte at han var En af hine formuende Godsejere, der bag et godhjertigt og ensfoldigt Udseende skjulede Rigdom. Han var i sin bedste Alder; og uden videre Fortale sagde han idet han traadte ind: "Er det Dem der hedder Gensfru Beauregard?" — "Jo," svarede Leonore. — "O det er da Dem, man har talet saameget om til mig;" tog den Ubekjendte Ordet og betragtede hende fra Hovedisse til Fodsaale; "i saa Tilfælde kan De gjøre mig en stor Tjeneste; jeg skal betale Dem godt; vær ikke bange! — Der handles om at male mig et Familiestykke; Sagen er, at saadan

som De her seer mig, har jeg den smukkeste Kone i vort Strøg; og jeg vilde, at De skulde male mig siddende paa Jernet af En af mine Plove, med munter Mine og som om jeg sagde: Jeg har affaaet. Ved Siden af mig skulde min Kone være, hverken større eller mindre af Skabning end De, med Bondefosten til mig, og med et Blik paa mig, som om hun vilde sige: Jeg er lykkelig ved at tilhøre Dig.... Paa den anden Side maa min Kones Moder være, som jeg holder ligesaameget af som min egen, endnu rask og rørig og med et Smil betragtede os Begge, som om hun sagde: Godt, Børn! Elsker hinanden og arbejder! Der er intet andet Raad, naar man vil være lykkelig." — "Jeg holder meget af denne Idee," svarede ham Leonore, forundret over det Udtryk den Ubekjendte lagde i Alt hvad han sagde; "men det er en heel Gruppe, De vil have malet af mig, og jeg berygter meget, at det er over mine Kræfter." — "O nej!" sagde igjen Landmanden; "jeg har den Tanke, at De kan gjøre det bedre end nogen Anden; for at overbevise Dem derom, vil jeg betale Dem fem og tyve Luidorer forud, og naar det er færdigt, saa, dersom det er mere værdt, behøver De kun at sige det." Med disse Ord sætter han sig paa en Stol og vil endelig, at Leonore i Djeblikket skal give sig til Arbejdet.

Denne, som brast i Latter imod sin Billie, og faldt i Forundring over den Ubekjendtes kunstfrie Udelmodighed, afslug de fem og tyve Luidorer, hvilke hun sagde langt overgif Prisen paa hendes Arbejde; og hun lagde til: "Naar jeg er færdig, betaler De mig hvad mig tilkommer; men jeg kan

ikke begynde strax; jeg maa først have et passende Lærred og tillave Farver." — "Nu da!" udbød den Ubefjendte med Hæftighed; "imedens De nu ordner alt det, vil jeg gaae min Kone og hendes Moder imøde; jeg har sendt efter dem paa Gæstgivergaarden; og De skal see at de To nok fortjene den Ære at blive malede." I det samme gif han bort, efter at have lagt de fem og tyve Luidorer paa et Bord, og forlod Leonore, der endnu var ganske forbauset over dette besynderlige Optrin. Imidlertid lavede hun Lærred og Farvebret til, i det Haab at frembringe et Malerie, der skulde gjøre hende Ære og som hun vilde kalde Landlivets Lyksalighed. — Neppe havde hun fuldført sine Tilberedelser førend hun hørte adskillige Personer stige op ad Trappen og en Stemme lyde, der drønedes igjennem alle hendes Ledemod og som hun tog for sin Almues. Det var virkelig Dennes. Ledsaget af sin Datter kom Susanne, med sin Svigersøn, som hun havde sendt forud for at forberede Leonore paa dette rørende Møde. Den gode Æblekone fulgte med dem. I det Djeblif, da Susanne traadte ind i den unge Kunstnerindes Bærelse, udstødte denne Sidste et gennemtrængende Skrig, kastede sig i sin Almues Favn og overøste hende med Kys og Taarer. Sufette, som hun ikke i syv Aar havde seet, og som var bleven En af de smukkeste Qvinder i Landstabet Caux, holdt paa Leonore, der af Bestyrtelse var nær ved at segne; disse Tre, der gave hinanden tusende Kjertegn, uden at kunne fremsøre et eneste Ord, og sammenblandede deres Glæde, deres Suf og deres Taarer, dannede den mest

fortryllende Gruppe, hvilken Leonore vist ikke havde undladt at gribe, dersom hun ikke selv havde udgjort en Deel deraf.

Endelig tog Susanne først Ordet og udbrød: "Jeg kan da igjen trykke Dig til den Barm, der har opammet Dig!" — "Og jeg," svarede Leonore; "jeg kan igjen tage Plads i min anden Moders Hjerte!" — "Snak, Du har aldrig tabt Din Plads!" — "Ligesaa lidt som i mit," sagde Susette og omfavnede hende paa Ny. — "Men hvor Du er bleven smuk!" udbrød Leonore. — "Det er Virkningen af gode Dage," svarede Susanne; "det er hendes Mand, Du her seer; hun har ikke valgt ilde, mener jeg; og jeg kan uden Forsængelighed sige, at det er det smukkeste Par Nu, Jakob, omfavn hende da! hun er ogsaa af Familien." — Den unge Mand ilede at efterkomme sin Svigermoders Befaling og paa Leonores Kinder at anbringe to gode Kys, som forjog hines sædvanlige, af Kummer og overdrevent Arbejde forarsagede, Blegghed. — "Skal Kommissionæren da ikke have Noget?" udbrød nu Frugthandlersten. "O af mit ganske Hjerte," svarede Leonore; "er De ikke ogsaa min anden Moder? Brave Folk, værdige Venner, ypperlige Hjerter, hvorledes kan jeg nogensinde oprette alle mine Forseelser? hvorledes kan jeg vise min Taknemmelighed for Alt hvad De har gjort for mig?" — "Jeg skal sige Dig et Middel," gjensvarede Susanne med Barme; "kom og tilbring nogle Maanedre hos os! Det vil være godt for Dig og for os med. Dit Helbred synes svækket; Du behøver at hvile Dig og samle Kræfter; Synet af det Land, hvor Du blev opdragen, af salig Fru Clermonts Herregaard, der nu tilhører En af hen-

des Brodersønner, sund Føde, lidt Bevægelse, vor Kjerlighed og vor Omsorg, alt det vil give Dig Din Sundhed tilbage og den dejlige Ansigtssfarve, der klædede Dig saa godt; Du kan da efter eget Behag spise af de Glødefager, Du holdt saa meget af; og dersom vi nogensinde trætte Dig med vor Forekommenhed, eller kjede Dig med vor Gladder; nu da, mit Barn, saa har Du jo Dit Kammer for Dig selv, hvor Du kan more Dig med at male." — "Og jeg," lagde Susanne til; "jeg lover Dig, hver Dag at spadserere med Dig, i Selskab med Dig igjen at besøge de Steder, hvor vi har tilbragt vor Barndom; og er Gud saa naadig, at jeg engang faaer et Barn ved Brystet, saa skal Du staae Fadder til det. Kom, gode lille Syster!" — "Kom, o kom med os, Jomfru!" udbød Jakob; "saa vil De endnu meget mere træffende kunne male det Familiestykke, jeg har bedet om." — "Kom," sagde Susanne; "Din Plejefader venter paa Dig; Din Amme fattes, til at være den lykkeligste Kone, intet Andet end Dig." — Leonore, der var ubeskrivelig bevæget og som trykkede nu den Ene nu den Anden af den agtværdige Familie til sit Hjerte, modtog uden Betænkning deres Tilbud, om hvis fuldkomne Oprigtighed hun var overbevist: hun bragte da det i Orden, der var nødvendigt til hendes Rejse, og gav den ædelmodige Jakob de fem og tyve Luidorer tilbage, han havde lagt paa Bordet. Susanne og Dennes Datter hjalp hende ivrig, imedens Jakob gif og hentede sin bedækkede Karre med tre gode Heste for. Han lagde alt det i den, som Leonore vilde have med, og Susanne foreslog ham at de uden Ophold skulde give sig paa

Reisen. "Nej, nej! man slipper mig ikke saaledes," tog Frugthandlersten Ordet; "jeg vil og jeg paastaaer, at Syster og hendes Børn — thi nu hører De til dem, sagde hun til Leonore — ja, jeg vil at I alle Fire skal komme og spise den bedste Kalkun hos mig, som findes i hele Paris; det er mig Vren tilhører for først at have forenet Familien. Vær rolig, blev hun ved til Leonore, jeg skal nok, naar De er borte, gjøre reent og net i Deres smaa Leiligheder og betale Borten i Deres Navn. Hurtig! kom Allesammen; og saa snart I har spist skal I have Jer Frihed igjen og kan tage paa Landet."

Ved disse Ord gave Susanne og hendes Datter Leonore Armen: Jakob bar hendes Skrin med hendes bedste Kostbarheder i; Wblefonden lukkede Døren sikkert i Laas, og førte derpaa det hele Selskab til et Maaltid, der var det prægtigste, som Leonore længe havde taget Deel i, og hvorunder hun nød den sandeste Glæde, hun i sit Liv havde følet.

Den følgende Dags Aften kom vore lykkelige Rejsende til Landskabet Caux, hvor Susannes Mand modtog dem med Uttringer af den oprigtigste Glæde. Leonore hoppede af Fryd ved at see den Landsbye igjen, hvor hun var bleven opfødt, den Herregaard, hvor hun var opdragen, Engen og alle de Egne, der havde været de skønne Bidner til hendes Barndomslege. Den Lykke, hun nød, gav hendes ædle og regelmæssige Træk igjen hin Ungdoms Livelighed og Glands; med sin Skønhed fik hun sin Munterhed, sine lykkelige Indfald tilbage, og besluttede endelig at begynde paa det Malerie, Jakob havde bestilt.

Men Susannes Bolig gav Leonore intet beqvemt Sted til Udførelsen af dette Foretagende. Smaa Binduer med Blyindsfatning gave hende ikke det til Arbejdet fornødne Lys; hun besluttede derfor at skaffe sig et saadant Værelse paa Herregaarden, hvor hun paa Lærredet kunde udføre alle de Ideer, hun havde i Hovedet.

Herregaarden var dengang beboet af en af Fru Clermonts Brodersønner, som var bleven dens Ejer. Han havde været Enkemand i et Aars Tid. Videnskabelig Ven af Kunsterne og nøjsom i sine Tilbøjeligheder, anvendte han den største Deel af sin Formue til at hjælpe alle Ulykkelige. Indvaanerne i Caux betragtede ham derfor og som en Fader, den Fru Clermont døende havde efterladt dem for at han kunde fortsætte hendes Velgjerninger og hædre hendes Minde.

Herr Solange — saa hedd den elskværdige Mand — modtog Leonore med den mest levende Opmærksomhed. Han deledede hendes Bevægelse ved at see de Steder igjen, hvor hun først var bleven vejledet til Dyden; han blandede sine Taarer med dem, den skønne Faderløse fældede ved Fru Clermonts Billede, der hængte i Salen; og, paa Leonores Anmodning om et Afslutte, der var fordelagtigt for Udførelsen af hendes Malerie, svarede han: "Vælg selv! min hele Gaard er til Deres Naadighed; hvor skatterer jeg mig ikke lykkelig at see den forskjønneth ved Deres Nærværelse, at see den prydet ved Deres Talenter!" —

Leonore valgte det Kammer, hvori hun var bleven opdragen; og efter, Dagen derpaa, at have ladet det tilberedede Lærred og Alt hvad hun ellers behøvede, bringe derop, ud-

fastede hun Maleriet. Kun faae Dage vare forløbne, da den unge Jakob allerede saaes, hældig truffen, siddende paa Plo-
jernet. Snart grupperede hun ved hans Side Susanne og
Susette, saaledes som han havde ønsket; men for at lægge
mere Deltagelighed og Sandhed i denne lykkelige Komposition,
afbildede hun sig selv, i et Hjørne af Stykket, bedrøvet sid-
dende paa en Høj, med en ærbødig og erkjendtlig Mine be-
tragtende Fru Clermonts Billede i Migniaturs og med en
Tone af de farlige Forbindelser i den anden Haand.
Denne i Dine faldende Kontrast forhøjede den glade Gruppens
Virkning, der var midt paa Maleriet. Alt paa Dette var
sandt, dybt tænkt, fort sagt: den største Mesters Pensel vær-
digt. Susanne og hendes Familie, som hver Dag sad for
hende, kunde ikke komme tilbage fra deres Overraskelse, saa
fuldkomment vare de trufne. Ikke mindre forundret end disse
brave Folk opmuntrede Herr Solange Kunstnerinden og over-
øste hende med de mest smigrende Lovtaler; men lige rørt og
overrasket blev han, da han en Morgen, efter en nødvendig
Fraværelse i nogle Dage, saae sig selv afbildet paa den an-
den Side af den Gruppe, der forestillede Jakob og hans
Familie. Leonore havde malet ham, som om han viste sine
to Børn hin Gruppe med de Ord: Seer, hvor lykkelige
de ere! Elsker Arbejde! Værer bestandig enige!
Stræber at være Eder selv nok! og da skal I aldrig
lære at fjende Ulykken!

For i dette Malerie at forene alle de Følelser, der le-
vede i hendes Sjæl, satte Leonore, i en tredie Bearbejdelse
yderst paa Siden Fru Clermonts Grav, ved hvilken adskil-

lige Indvaanere i Landskabet Caux knælende forrettede deres Bøn, imedens to unge Piger strøede Blomster paa den. Paa Forsiden af Graven læste man denne Indskrift: "For min anden Moder!"

Da dette Malerie var færdigt, vilde Herr Solange ikke tillade at det kom fra Herregaarden. Forgjæves paastod Jakob, med sine fem og tyve Luidorer i Haanden, at det hørte ham til. "Det er meget mere værdt!" udbrød Solange; "alle de Penge De ejer, kunde ikke opveje det; og jeg erklærer, at Intet i Verden kan stille mig fra det" Derpaa vendte han sig til Leonore med disse Ord: "Og De, som med saa mange Talenter forener en sølende Sjæl, luttret ved Ulykken, erkjend De mig værdig til at hjælpe mig at bevare og forskjønne den hellige Skat, min Kone døende efterlod mig. Mine to Børn, hvis elskelige Træk De saa træffende har afbildet, behøve, uagtet al min Omsorg, den anden Moder: jeg kan ikke vælge nogen Bedre, end Den, der ogsaa har forestillet sig selv paa dette Malerie, saa værdig til at lede dem, undervise dem og fremfor Alt vogte dem for de farlige Forbindelser" Med Eftertryk paa disse sidste Ord pegede Solange paa den Bog, Leonore havde havt Mod til at betegne paa Maleriet. I samme Djeblig grebe hans to Børn, Hver En af Leonores Hænder, kyskede den mange-gange og sagde: "Vær vores Moder; vi skal holde saa meget af Dig!" Overrasket, bevæget, stod Leonore nogle Djeblig uden at kunne fremføre et Ord; derpaa trykkede hun Solanges to nydelige Børn til sit Hjerte og sagde i den udtryksfuldeste Tone: "Ja, ja, Himlen har givet Eder Eders Mo-

der tilbage." Strax udbrode Susanne, hendes Datter og hendes Svigersøn: "De vil blive det hele Guds Moder." — Leonore, hvis følelsesfulde Sjæl ikke kunde taale saa mange Indtryk, formaaede neppe at holde sig oprejst; hun styttede sig derfor til Solange, der tilkjendegav, at Bryllupet tre Dage derefter skulde fuldbyrdes paa Slottet.

Da denne lykkelige Tidende rygtedes i Landsbyen, foranledigede den der saa stor en Glæde, at Leonore, da hun paa den berammede Dag vaagnede, fandt sit Vindue behængt med Krands af Blomster og Blade, og i samme Øjeblik da hun aabnede det, saae hun alle Landsbyens Indvaanere træde frem og under Lyden af en landlig Musik bevidne hende de mest rørende Ønster for hendes Held. Jakob var i Spidsen for de unge Mandfolk; Susanne anførte Mødrene; og Susette, skjønt højfrugtsommelig, de unge Piger. Midt i denne skønne Gruppe og under levende Tilraab kom Solange med sine to Børn for at afhente sin Brud og bringe hende til Slottet, hvor deres Forening uden Bram og Pragt blev fuldbåret, men under alle Omboendes Henrykkelse og Jubel. Leonore gav Susanne Plads ved sin Side og ydede hende den samme Ære, som sin virkelige Moder: hun behandlede Susette som Søster: og for at trøste Jakob over at han ikke havde faaet det Malerie, han i Paris havde bestilt, lovede hun ham at kopiere Mellemgruppen, hvilken forestillede ham siddende paa hans Plov, og derved, istedenfor den Bondemad, Susanne bragte ham, at afbilde det smukke Barn, hun snart vilde skjænke ham. Hun forpligtede sig paa samme Tid til, som Sideskifte til det store Malerie, at forfærdige en tro Af-

bildning af det mærkelige Djeblif, da hun, af Solange valgt til Kone, havde af hans Børn modtaget de første Kjertegn og lovet at træde i Moders Sted for dem.

Leonore holdt alle sine Løfter. Hun stjenkede sin Mand en uforstyrret Lyksalighed, hans Børn den bestandigste Kjærlighed. Hun udnævnte Susanne for Livstid til Overhuusholderse på Herregaarden; Susette gjorde hun til sin Overforpagterse og stod Fadder til hendes Barn. Hun formaaede den gode Frugthandlerse til at tilbringe nogle Dage hos hende, for at tage Deel i den almindelige Glæde. Derefter prydede hun Værelserne på Herregaarden med et stort Antal af Stykker, der forestillede de forskjellige Tidsrum i hendes Liv. Og aldrig ophørte man, i hele Landskabet Caux, at bifalde Solanges Valg og at minde Pattesystrene.

Den falske Diamant.

Omgive Sanddrøhed og Oprigtighed os med Nidelser, som hvert Djeblif i Livet fornøjes, saa vilde på den anden Side Løgn og Falskhed os saa meget mere smertende Krænkelser, som det ofte ikke længer er i vor Magt at formilde dem.

En rig Silkefabrikant, ved Navn Lucival, deledede, ligesom hans Kone, sin Kjærlighed og Forsorg imellem deres to Døttre, Clementia og Felicia. De vare fødte på een Dag og allerede komne til hin lykkelige Alder, som, foruden at pryde deres Kjønn med Skjønhedens Glands, er den Tids-

punkt, da Karakteren danher sig, da Hjertet er aabent for Indtryk, der aldrig udslettes.

Disse to Tvillingsystre, der vare bekjendte for deres indbyrdes Hengivenhed og særdeles Lighed, vare ikke desmindre forskellige i Tænkemaade og Tilbøjelighed. Den Ældste, der var simpel og naturlig, søgte aldrig at dølge sine Tanker, at skjule selv sine Forseelser, ikke engang de med hendes Alder følgende Ubefindigheder, fortalte trolig Alt hvad hun havde seet eller hørt, tilstod uden Omsvøb, hvad hun havde gjort vel eller ilde, og aldrig havde hun prøvet paa i nogen Henseende at forvandske Sandheden. Den Yngste derimod, som vidste at forstille sig og gjorde Krav paa Fuldkommenhed, tilstod aldrig at hun havde gjort Uret eller begaaet en Fejl. Med Dristighed og Haardnækkethed nægtede hun det Haandgribelige selv; og da hun betragtede Løgn som Spøg, betjente hun sig deraf hvert Djeblif til at retfærdiggjøre sig, at tilægge sig tusende Egenskaber, hun ikke besad; med eet Ord: til at hæve sig over alle paa hendes Alder og i hendes Kreds.

Hverken Lucivals Forestillinger, eller hans Kones fjerlige Raad havde hos Felicia funnet betvinge denne sørgelige Færdighed i Løgn, der formørkede hendes Forstand og fordærvede hendes Hjerte. Hver Dag, hver Time, besudledes hendes nydelige Mund med et Bedragerie, der syntes at røve hendes rosenrøde Læber deres friske Farve og i hendes dejlige Djne lægge en Falskhed, der tilintetgjorde deres hele Udtryk. — Da ingen Hufommelse er stærk nok til at følge Løgnens Slangegang og i Særdeleshed at bruge de Forsigtighedsanstalter, den kræver, fandt Felicia sig, ved uden Ophør at

dølge Sandheden, ofte forlegen, forvirret, modsagt af tusende Smaating, som hun ikke havde kunnet forudsee, og næsten altid overbevist om Bedragerie.

Morede hun sig i Salen med Et og Andet, saa forstyrede hun sin Moder, der var sysselsat i et Sider værelse, at hun studerede Geografie; men et forraadende Spejl underrettede Madam Lucival om, at hun slog Knude paa et Baand eller satte Skif paa en Hat. Foregav hun, at hun ikke i Spisestuen havde rørt ved Levningsene af den forrige Dags Desserter, saa vogtede hun sig ikke for, at der i samme Djeblig, ved det at hun trak sit Tørklæde op af Synposen, rullede ud paa Gulvet Mandelfage, Renetter og Rosiner. Havde hun væltet et Blekhorn over sin Faders Bord og Papirer, saa var det lille Carl, der var frøbet op og havde voldt al den Fortred. Havde hun revet sin Kjole itu, saa var det en Forbigaaende, der havde stødt paa hende. Døde hun sine Lomme-penge til Glufferier, saa sagde hun at hun havde givet dem bort i Almisse. Vilde hun være fri for en Læretimes Underviisning paa Klaveret, eller Besøg i Selskab med sin Moder, eller fra Deltagelse i et stivt Selskab, som hun formodede skulde falde kjedsommeligt, saa sagde hun at hun befandt sig ilde, blegnede naar hun havde Lyst, anstillede sig upasselig, besvimede paa Skrømt. Med eet Ord: Sandheden syntes altid at være hende en farlig Gift, som hun uden Ophør forjog fra Handlinger og Ord.

Saa megen Falskhed opbragte alle Menneſker. Hun be-
drøvede bitterlig sin Fader, der skyldte Sandhed og Redelighed al sin Formue, saavelſom den Tillid, han i Handelen

nød. Ofte havde han forsøgt at betvinge hin Løgnvane, der hver Dag brød paa Datterens elskværdige Egenheder; men hverken Kjerlighedens Raad eller Fadermyndighedens Trusler havde hos Felicia kunnet virke mindste Forandring. Uden Ophør sysselsat med at opdigte alskøns Usandhed, at nægte hvad der var øjensynlig vist, glemte hun sig til den Grad, at hun ofte frænkede sin Søsters Tillid og Godtroenhed, enten ved at indbilde hende latterlige Ting, eller ved at dølge hvad der kunde have behaget og gavnet hende.

Trættede ved saa megen Halsstarrighed, foresatte Herr Lucival og hans Kone sig at anvende et Middel, der ikke undlod at gjøre et temmelig stærkt Indtryk paa Felicia. De tog den Beslutning, og gave alle deres Folk den Befaling, bestandig at gjøre det Modsatte af Alt hvad den stivsendige Løgnerske sagde, gjorde, ønskede. Kom hun og lod Kammerpigen vide, at hendes Moder kaldte, saae Denne, uden at gaae et Skridt, stivt paa hende, og forsikrede, at Madamen ikke havde kaldt. Beflagede hun sig over, at hun frøs, saa aabnede Tjeneren i Djebliffet de Binduer der vendte imod Nord, med Forsikring, at hun var nærved at qvæles af Kede og at hun behøvede frisk Luft. Tilbød hun sin Søster Kage eller Sukkergodt, fastede Clementia det strax ud af Binduet, da hun, som hun sagde, var vis paa, at det hængte ikke rigtig sammen. Naar endelig Felicia forsikrede sin Moder, at hun befandt sig overmaade vel, gav Denne hende Befaling at gaae op paa sit Værelse og faste; sagde hun derimod selv, at hun var syg, saa paatog Madam Lucival sig Skin af en fuldkommen Rolighed og gjorde alle Mennesker opmærk-

somme paa Datterens friske Udseende og gode Huld. Engang, Dagen før et stort Gjæstebud, havde Felicia virkelig Feberen og saae sig nødsaget til at lægge sig. Herr Lucival anstillede sig som om han Intet troede deraf og forbød at sende efter Lægen, da det sikkert, sagde han, var et nyt Opspind af hans Datter for ikke at være tilstede ved Gjæstebudet. Det hjalp ikke, at Felicia forsikrede, hun var meget syg; man paastod, at hun befandt sig ypperlig; og Gjæstebudet havde Sted. Imidlertid forøgede den Syges Uergrelse hendes Onde til den Grad, at man maatte skaffe hende Lægehjelp. "Er det ikke sandt," sagde Lucival smilende til Lægen; "at min Datter slet ingen Feber har og at hun endnu driver Gjæf med vor Lettroenhed?" — "De tager fejl," svarede Lægen i en alvorlig og betydningsfuld Tone; "Jomfruen er syg, og haardt syg." — "Sandelig," tog Lucival Ordet; "hun bedrager os saa tidt, at jeg troede det var kun Spøg. Der kan man dog see hvad Fordom er: vi kunde have ladet hende lide længe, maaskee endog seet hende døe i vore Arme, uden at formode mindste Fare."

Disse sidste Ord gjorde al den Virkning paa Felicia, hendes Fader ventede. Den voldsomme Rystelse, hun leed, bragte hende til at anstille en alvorlig Betragtning over sig selv. Saalænge hendes Sygdom varede, gjentog hun idelig, at hun for bestandig forsagede hin løgnagtige Bane, der voldte langt flere Ubehageligheder end den tilvejebragte Nidelser, og som nødte til bestandig at være paa Vagt og at iagttage en Forsigtighed, som man ikke altid var istand til noksom at vedligeholde.

Herr Lucival og hans Hustru, som troede, at denne Lære vilde være tilstræffelig til fra Roden af at helbrede Felicia, fordobblede deres Omsorg og Omhed for hende, og beviste hende; at uagtet al den Kummer hendes utallige Løgne havde paaført dem, var hun dem stedse fjer. Hun gjettede let, at den forstillede Ligegyldighed, man under hendes Sygdom havde udviist imod hende, kun var et Middel man havde aftalt for at forbedre hende, og uden ganske at misbruge sine Forældres Tillid og Godtroenhed, tillod hun sig ofte smaa Bedragerier, der tidlig eller sildig havde funnet føre hende tilbage til den saa farlige Last, hvorfra man meente at have helbredet hende.

Men en mærkelig Begivenhed kom Forældrene til Hjælp og gav Felicias Hjerte saa stærkt et Stød, at den for bestandig udrøddede Røvet til Bedragerie og Falskhed.

De to Tvillingsystre, der vare lige højt elskede af Forældrene og som lignede hinanden til den Grad, at man ofte tog den Ene for den Anden, havde og, fra Barndom af, bestandig baaret eens Klæder. Madam Lucival, der gjorde sig en Morstab af de idelige Fejltagelser, de foranledigede, bar den største Omsorg for at Begges Klæder og Fodtøj vare eens, og Begges Haar sad paa een Maade. Clementia havde ikke et Baand, ikke et Smykke, ikke en Ring, uden at jo Felicia havde det Samme; og da de fra deres Side morede dem med at fremme Forældrenes Ønske, aftalede de hver Morgen at tage eens Hat, Sko og Tørklæde paa, med eet Ord, at ligne hinanden i deres Paaflædning og selv i deres Holding, ligesom de lignede hinanden i Stemme og af Ansigt.

Deres Fødselsdag kom. Herr Lucival havde den Skif ved den Lejlighed at gjøre dem hver en Foræring. Han gav dennegang hver af dem et Halsbaand af Perler, i hvis Midte var en Diamant af temmelig Værdi. Elementias var lidt mindre end Felicias; men derimod syntes den at have mere Glans. "Ihvormegen Lyst jeg havde," sagde han til dem; "at forære Eder to Diamanter, der vare fuldkommen eens, saa har jeg for Djebliffet ikke funnet parre Stenene bedre; min Juveleer har imidlertid lovet at bringe En tilveje, der er den Bedste af dem fuldkommen liig. Imidlertid kan I høre disse. Og nu vil vi højtideligholde denne skønne Dag, der, ved at give Eder Livet, har gjort mig til den lykkeligste Fader...."

Begge Døttre fastede sig i Faderens Arme, bevidnede ham paa Ny deres hele Kjærlighed og takkede ham for den kostbare Foræring, som de nu Begge ilede at pryde sig med.

Iblandt de mange Arbejdere ved Lucivals Fabrik var der en gammel Soldat, endnu med Manddoms Karsthed, som ved sin Flid og Duelighed var bleven En af de Højbetroede ved Verket. Denne brave Mand havde endel Børn. Een af dem, ved Navn Joseph, havde i nogen Tid været Kassebetjent hos Lucival, som havde seet ham fødes og nu skjænkede ham sin hele Tillid. Da dette unge Menneske engang kom hjem fra at have frævet Penge ind og lavede sig til at lægge de forskellige Summer i Kassen, som han paa sin Vej havde oppebaaret, fandt han at der manglede en Rulle af et halvhundrede Luidorer, som han hos en Banferer havde modtaget. Han søger og søger i sine Lommer, i sit Belte,

allevegne paa sig; blegner, bliver forvirret, og siger, at han har tabt denne Rulle. Clementia og Felicia, der netop vare i Bærelset hos deres Faders Kasserer, følede hver et forskjelligt Indtryk. Clementia tog Deel i den stakkels Josephs Ubehagelighed, og, da hun ikke tvivlede om Rigtigheden af hans Udsagn, beklagede hun ham af ganske Hjerte og søgte at trøste ham. Felicia derimod, der bestandig var rede, til at tillægge Andre sin egen Karacters Falskhed, indbildte sig at det unge Menneskes Foregivende var kun et Bedragerie. Hun glemte sig selv saameget, at hun endog lod ham mærke det. "Ak, Jomfru!" udbød den stakkels Joseph med nogle Taarer; "jeg er for ulykkelig til at De endnu burde nedtrykke mig med saa grusom en Mistanke. Dersom min Fader hørte Dem," blev han i den mest gjennemtrængende Tone ved, "saa vilde De dræbe ham og maaskee mig med; De kjender hans Hæftighed, hans strænge Dyd." — "Han maa heller ikke," tog Clementia med Varme Ordet, "faae dette beklagelige Tilfælde at vide. Min Søster og jeg love Dem at iagttage en dyb Tausshed derom...." Kassereren gav samme Løfte og Joseph gik bort for at anstille Eftersøgelser i de Strøg han var kommen igjennem. "Ja," udbød det unge Menneske ved igjen at betragte Felicia "om jeg saa skulde opgive min Frihed, og sælge det Lidet, jeg ejer, saa skal de halvtredsindstyve Luidorer inden tre Dage være i Kassen.

Dette, den frænkede Vresfølelses Udbrud, trængte dybt ind i den ubesindige Anflagerindes Hjerte og lod hende føle, at den største Marter, Løgnens Bane paafører, er at man

ikke kan have Tillid til Nogen og at man tiltroer alle Andre Bedragerie.

Imidlertid kom Joseph om Aftenen hjem og tilkjendegav, at da han ikke havde kunnet opdage mindste Spor, havde han i hele Paris ladet opslaae Plakater om Tabet af halvtredsfindstyve Luidorer, med Løfte om, at erlægge Halvdelen til Den, der maatte bringe det Fundne tilbage i Herr Lucivals Huus. Han havde dermed især kun til Hensigt at redde sin Ære og fremfor Alt at retfærdiggjøre sig imod Felicias fornærmende Mistanke.

Clementia, der dømte Andre efter sig selv, var langt fra at mistænke Joseph, og pønsede kun paa et Middel til at erstatte ham det lidte Tab; hendes ædle Hjerte indgav hende en Plan, som hun ilede at meddele sin Søster. Den bestod i, uden at lade Nogen det vide, at sælge den Diamant, de havde faaet af deres Fader, og som, efter den Værdi, hun havde hørt sætte derpaa, tilsammen kunde tilvejebringe de halvtredsfindstyve Luidorer, det gjeldte om. Felicia, hos hvem Løgnen endnu ikke ganske havde nedbrudt Hjertets Godhed, antog med Begjerlighed Clementias Forslag. Begge Søstrene gif derfor den følgende Dag, meget tidlig, ganske simpelt flødte, ud, og hen til en rig Juveleer, som de bøde deres to Halsbaand tilfals.

Da denne Juveleer, en retskaffen og fintfølende Mand, saa to unge Piger paa fjorten femten Aar liste sig ind i hans Bod i samme Djeblik, som denne blev aabnet, og da han hørte, at de med Gridskhed underrettede dem om, hvad Halsbaandene kunde udbringes til, kunde han ikke undlade at fatte

nogen Mistanke og gjorde dem derfor nogle Spørgsmaal, som Klogskab tilsagde. Disse syntes at forurolige de to unge Ubefjendte, hvis Hensigt han var langt fra at ane. Først besaae han Clementias Halsbaand og vurderede Diamanten til tredive Luidorer. "Jeg forlanger kun fem og tyve derfor," sagde den unge Pige; "giv min Søster ligesaameget for hendes, saa er Sagen afgjort." — "Oh! det gaaer ikke saa hurtig, som De tænker," tog Juveleren Ordet; "jeg maa først vide, hvor De har disse Smykker fra og hvo der har givet Dem i Kommission at sælge dem." — "De høre os til," svarede Felicia stolt; "vi give os ikke af med at sælge Andres Diamanter." — "Det vilde jeg gjerne troe," sagde atter Juveleren; "men Deres Ungdom, Deres Hasten, og, for at tilstaae Dem det, den Forvirring og den Rødme, man læser i Deres Ansigter, Alt synes at anklage Dem." — "Hvad, min Herre!" tog Clementia med forandret Stemme Ordet; "De anseer os for Tyve?" — "Nu, Søster! saa lad os gaae til en anden Bod," blev Felicia med Varme ved; "Alle vil ikke være saa vanskelige." — "Det gør mig ondt, mine smukke Jomfruer," sagde Juveleren, som beholdt Clementias Halsbaand i Haanden, men min Pligt og Politianordningerne paalægge mig at beholde disse Smykker, indtil jeg faaer at vide hvem de tilhøre." — "Jeg forsikrer, jeg sværger, at de høre os til," svarede Clementia; "vor Fader har givet os dem for en fjorten Dages Tid siden.... til vor Fødselsdag... Vi ere Tvillingsystre; der ere Djeblik i Livet, da man er nødsaget til at frasiage sig hvad der er En fjereft... Aldrig, min Herre! De kan troe mig paa mit Ord,

aldrig er der i Deres Bod dreven lovligere Handel..." Det Præg af Sandhed, hvormed dette sagdes, gjorde paa Kjøbmanden et Indtryk, som han havde Banskkelighed med at overvinde; han vaklede, han vovede ikke mere at nære den Mistanke, Skinnet fødte... "Vidste De, hvem vi ere," lagde Felicia til og rækkede ham sit Halsbaand; "saa vilde De lide mere end vi over at have bestæmmet os.... Vær vis paa, at vi ere ligesaa ærlige, som fintfølende..." — "De bedrage mig," udbrød Juveleren, da han nøjere havde undersøgt Felicias Halsbaand. — "Og hvorfor," spurgte Clementia; "troer De at vi fare med Bedragerie?" — "De bedrage mig, siger jeg Dem," sagde Kjøbmanden med Hæftighed og Harm; "mig narrer man ikke saaledes." — "Vi narre Dem?" — "Denne Diamant er falsk." — "Det er umuligt." — "Jeg er maaskee en Smule Kjender. De har troet, at naar De først flyede mig Diamanten i det første Halsbaand, der er en ægte Brilliant, vilde jeg ikke lægge Mærke til at Stenen i det Andet er falsk: man maa tilstaae, at Denne har et smukt Band og at enhver Anden end jeg, let kunde have taget fejl." — "Men, min Herre! jeg sværger ved Alt hvad helligt er," faldt Clementia ind. — "O! saa er det saaledes Damerne under Uskylds og Redeligheds Maske handle med falske Diamanter! Det er et smukt Haandverk, De drive! Men jeg skal nok forbyde Dem at bedrage dem af mine Laugsbrødre, der ikke have min Sagkundskab; jeg vil sende Bud efter Politiet, for at de to smukke Jomfruer kan faae en Plads i Børnehuset." — "Min Herre," sagde Clementia, paa hvem disse Ord virkede som et Lynslag; "dæmp

Deres Hæftighed; vi ere ustyldige, jeg forsikrer Dem det højt og helligt.... ja disse Diamanter ere en Foræring af vor Fader, som man sikkert har bedraget.... Og siden De nøder os til at sige hvem vi ere, saa ere vi Døttre af Silkefabrikant Lucival, der boer i St. Andregaden No. 3." — "Lad os bringe derhen!" lagde Felicia med Hæftighed til; "saa skal De faae at see, grove Menneſke, om vi give os af med at bedrage." — "Deres Syſters Tone," ſvarede Juveleren, "bærer Præg af Sandhed; men Deres bortjager og nedbryder Tillid; man læſer i Deres Dine og paa Deres Læber etſlags Falſkhed... Dersom De for Neſten, ſom De forſikrer mig, tilhøre en Silkefabrikant, ſaa vil jeg ingen Larm gjøre, men ſkaane Deres Faders Navn. Lad os ſtrar gaac hen til ham. Giver mig hver ſin Arm, mine ſmukke Jomfruer, og haaber endelig ikke at ſlippe fra mig; jeg kan undſkyldte en Ubefindighed, en Ungdoms-Fremſusenhed; men jeg har ingen Medlidenhed mod Gartyve og Bedragerere."

Idet han endte diſſe Ord, tog han Syſtrene hver under ſin Arm og førte dem ſaaledes igjennem Gaderne til deres Hjem. Færdig at briſte af Harm og Raſenhed, udstødte Felicia tuſende Bebrejdelſer. Den ſtaffels Elementia derimod gif eller rettere lod ſig ſom et Slagtoffer flæbe frem, bleg og ſkjelvende, med nedſlagne Dine, fra hvilke en Taareſtrøm nedrandt. Dette Optog ſamlede omkring dem mange af de Menneſter der befandt ſig paa deres Vej; Enhver udtvdede paa ſin Maade de to unge Pigers grufomme Behandling og overvældede dem højt med de haanligſte, de meſt ydmygende Dgenavne.

Endelig komme de til Lucivals Huus. Saasnart Denne bliver dem vaer, omringede af saamange Menneſter, iler han dem imøde. "Fader! Fader! jeg dør!" raabte Elementia og kastede ſig i hans Arme næſten uden al Bevidſthed. Juveleren overleverede Felicia til Herr Lucival, hvis almindelige Agtelse ſtrar afbryder al Snaf og alle Miſtanfer hos Sværmen, hvilken nu og adſpreder ſig. Man gaaer ind; man forflarer ſig; Tvillingsyſtrenes Uſkyldighed oplyſes. Juveleren er forvirret og gjør Undſkyldninger; han faſter ſig paa Kne for Elementia, hvis gode Hjerte ſtraaler i hendes Aſyn; han væder med Taarer dette hæderlige Offerſ Haand og kyſſer den adſkillige Gange; endelig tilbyder han Familien al billig Fyldeſtgjørelſe. "De har ikke forſeet Dem i Noget," ſagde Lucival; "den falſke Steen, ſom er i dette Halsbaand, og den ufloge Maade, hvorpaa den blev Dem tilbuden, have maattet lede Dem i en Bildfarelſe, ſom kun ſmerter mig for min kjere Elementias Skyld. Ved at forære Felicia den falſke Diamant, vilde jeg give hende et Sindbillede paa det Bedragerie, der uophørlig fornedrer hendes Hjerte og beſmitter hendes Ræber: jeg var langt fra at vente ſaa grufom en Følge; men jeg takker imidlertid Gud for den ſkræffelige Lære, Han i dette Djeblif har givet."

Hvad der fuldendte at gjøre et ligesaa stærkt ſom gavnligt Indtryk, var at neppe havde Lucival talet ud, omringet af alle hans Arbejdsfolk, hvilke dette ſelfomme Optrin havde ſammenkaldt, førend en Ubefjendt kom ind, leverede den Kulle med halvtredſindſtyve Luidorer, hvis Tab Joſeph havde fund-

gjort ved Plafater, og gif bort uden at ville modtage ringeste Belønning.

Felicia, der erkjendte den af hende beskylde staffels Josephs Uskyld, indsaae nu at Hjertets Falskhed altid forleder os til at tillægge Andre den Last, vi selv ere besmittede af; hun tilstod sin hele Brøde; og efter et Djefast tilbage paa de Krænkelser, hun havde paaført sin Familie, den Ydmygelse, hun havde indviklet sin Søster i, den Opsigt, hun havde foranlediget i sin Faders Huus, og den retskafne Juvelerers Ubehageligheder, frasagde hun sig for stedse alt Bedragerie, kaldte Uskylds og Oprigtigheds Fred tilbage i sit Alsyn og sine Dine, og gjentog, saalænge hun levede, hvad hendes Forældre nu sagde hende, idet de sluttede hende i deres Arme: "Løgnen er en uophørlig Marter og skæmmer Sjelen."

S h a v l e t.

At dømme blot efter Klædedragten, er en Uvane, der ofte hindrer os i at yde de værdigste Personer den Afgtelse, de fortjene, og undertiden forleder os til at vise dem Uerbødighed, der ere den uværdige. I Overeensstemmelse med denne Sandhed, skrev Sedaine, der forstod saa godt at gribe Naturen paa frist Gjerning, Brevet til sin Klædning, dette Mesterstykke i Moral og Natursandhed.

Herr-Forlis, Divisionschef i Krigsministeriet, var ligesaa roesværdig for de Tjenester, han gjorde Staten, som al-

meent elsket, fordi han jævnlig gav sine Medborgere Prøver paa Velvillighed og Godhed. Det var især i Krigens Tid, at denne brave Mand lagde sit deltagende og følelsesfulde Hjertes sjeldne Egenstaber for Dagen. Neppe havde han om Morgenens forladt Sengen, førend hans Bærelse var fuldt af alle de kjække Krigeres Paarørende og Venner, som bade om Efterretning fra hine. Der spurgte en forgrædt Kone, om hendes Mand endnu levede; her traadte en bleg og skjelvende Moder frem for at faae at vide, om hendes Søn, hendes Alderdoms eneste Haab, var bleven et Offer for sit Mod; længere borte blandede to unge Systre, ræde som Duer, sig i Sværmen og gjorde, under Frygt og Bevægelse, adskillige Spørgsmaal angaaende en højtelsket Broder, som havde taget Deel i en eller anden Fægtning og der gjort Underverker af Tapperhed. Lige til det Djeblif, da Forlis gik ud, paa Trappen og i Porten af hans Bopæl, stod der en Mængde Mennesker af begge Kjøn og hver Alder, der spurgte ham, raadførte sig med ham som en Fader, og som bestandig fik de trøsterigste, behageligste Svar. Var Den, man vilde underrette sig om, endnu i Live, saa tog Forlis Deel i deres Glæde, for hvem hans Skjebne var vigtig; havde Døden revet ham bort paa Wrens Mark, saa svarede Forlis med et smertefuldt Suf, og ilede at byde dem sin Trøst, som hans Tausshed havde nedslaaet.

Ofte hændte det sig, at adskillige Personer i Wrender, som foranført, naar Forlis var fraværende, indfandt sig i hans Huus. Hans eneste Datter, Palmire, modtog dem da og sagde dem Alt hvad hun af sin Fader havde hørt; hun

findt den største Fornøjelse i at opfylde dette Hverv; men man bemærkede med Fortrydelse, at hendes Modtagelse afverlede efter de Personers Dragt, der fremstillede sig for hende. Hver som var simpel klædt blev af den unge Jomfru behandlet med Ligegyldighed; den som havde grove Klæder paa fik med Nød og neppe Tilladelse til at komme ind og erholdt kun ubestemte Svar, der næsten altid vare ledsagede af en Ringeagtens Tone; men om Noget viste sig, der var net eller prægtig klædt, især om en Dame lod sig see med et Shawl om eller nogle Diamanter paa, saa savnedes ikke Forekommenhed og Artighed og de mest smigrende Opmærksomhedstegn. Palmire satte selv en Stol frem eller bød Plads paa Sofaen ved sin egen Side og gav da med den huldeste Forbindtlighed omstændelig alle Oplysninger.

Herr Forlis, som havde bemærket denne Fejl, besluttede at underkaste sin Datter nogle Prøver, der kunde tjene til hendes Forbedring.

Da Palmire engang i sin Faders Fraværelse modtog mange Personer, fremstillede en fattig Olding, med hvide Haar og i slette Klæder, sig indenfor Salddøren, uagtet Tjenerne forbød ham at nærme sig. Han traadte frem med nedslagne Dine og torde ikke sige et Ord. "Hvorfor lod man ham da komme ind?" sagde den unge Frøken hæftig. Derpaa vendte hun sig med Foragt til den frngtsomme Olding, og sagde, idet hun satte sig, uden at værdige ham et Blik: "Hvad vil J, min Ven? skynd Jer at sige det! thi jeg har meget travlt... Nu saa tal da! hvad forlanger J?" — "Af! min smukke Frøken!" svarede den Ubekjendte, som drejede

paa Hatten og bestandig holdt sig ved Døren; "jeg kom for at faae at vide, om man havde Efterretninger fra den brave Marstkalk, der kommanderer vore Armeer, og som, siger man, er bleven saaret i det sidste Slag." — "Det er bedre, meget bedre med ham," svarede Palmire skjodesløst. "Hører De Marstkalken til?" spurgte hun Oldingen og maalede ham fra Top til Taa. — "Ja, min smukke Frøken! Jeg har den Lykke at høre ham til." — "De er maaskee Portner hos ham." — "Nej, Frøken." — "Eller en gammel Lasej paa Pension!" — "Marstkalken har aldrig sat Noget paa Pension." — "O jeg gjetter det: De er En af de fattige Folk, som man har sagt mig at han glædede sig ved i Løn at understytte?" — "Det er sandt: Marstkalken er min Alderdoms Haab og Trøst," svarede den Ubefjendte, som ikke kunde holde et Smil tilbage og som nu igjen saae stivt paa den ubestredne Spørgerinde. "Maaskee," blev Palmire i en noget nedstemt Tone ved, "De da er af Herr Marstkalkens Familie?" — "Jeg har allerede sagt Dem, at jeg havde den Lykke at høre ham til." — "Men sikkert langt ude?" — "Det kunde ikke være nærmere, det forsikrer jeg Dem." — "Hvad, min Herre, De skulde være...." — "Hans Fader, min smukke Frøken..." Disse Ord vare et Tordenslag for Palmire... "Hvad hører jeg? Det skulde være Herr Grev d'Argenteuil, som jeg havde den Ære at modtage?...." tog hun stammende Ordet; "tag Gæde, jeg beder Dem; og undskyld gunstigt min Fejltagelse!.... Men hvem skulde troe, at, under denne ydmyge Dragt, med saa besteden en Tone...." — "Bestedenhed sømmer sig for hver en Alder, Frøken, for hver en Stand. Jeg er saa træt

af at hædres for den rige Dragt, jeg som oftest bærer, at jeg undertiden morer mig med at prøve hvad en Stormand gjelder, naar han er blottet for alle de udmærkende Stempler. Jeg var aldeles vis paa, at jeg ved at vise mig saadan for Frøken Forlis, ikke skulde have andet end Marsag til at rose mig af hendes Modtagelse. Men jeg mærker, at jeg er til Ulejlighed ..." — "Nej, langt fra, Herr Greve! Det forsikrer jeg!" — "Tilgiv mig! men man læser i Deres skønne Ansigt en Forvirring, noget Lidende... Desuden har De meget travlt! sagde De til mig. Jeg ønskede kun Beroligelse i Henseende til min Søn, og vilde forsikre mig om, at Deres Herr Fader ikke kunde vælge nogen bedre end Dem som sin Tolk til dem han hver Dag gjør lykkelige eller i det mindste trøster."

Idet Greven sagde disse Ord, hvilke han ledsagede med en Smule bittert Smil, gik han bort og efterlod den unge Pige i en saameget destørre Forvirring, som hun befrygtede, at dette besynderlige Optrin skulde blive hendes Fader bekjendt, som da ikke saa let vilde tilgive hende det.

Allerede anstillede hun alvorlige Betragtninger over den sørgelige Bane, hun havde, at dømme kun efter det Udvortes; allerede lovede hun sig selv, ikke mere at udsætte sig for lignende Tildragelser — hvilke voldte saamange Ubehageligheder og Ydmygelser — da en Tjener i det Samme aabnede begge Fløje af Salsdøren for en ung og temmelig smuk Dame, hvis Gang og Anstand røbede høj Byrd. En rig og særdeles smagfuld Morgendragt viste den smukkeste Skabning; en amarantfarvet Hat, prydet med et skønt engelsk Slør,

bedækkede hendes lange brune Haar, hvoraf enkelte Løkker stjal sig frem; og et sort Shawl til meget høj Pris var skjædesløst fæstet over de dejlige Skuldre "Saa kostbart et Shawl," sagde Palmire ganske sagte til sig selv, "forkynder en Dame af Stand." — "Skulde Herr Forlis allerede være gaaen ud;" sagde den skønne Ubekjendte idet hun traadte ind. "Det er bittert, saa bittert som noget kan være; det var altsaa forgjeves; at jeg lod mine Heste næsten løbe sig ihjel!" — "Maaskee Deres Naade vilde behage at sætte Dem ned; muligt at jeg, i min Faders Fraværelse, kunde give Dem de Oplysninger; De ønsker;" sagde Palmire og førte hende til Sofaen. — "Jeg brænder af Utaalmodighed efter at høre hvorledes vor kjære Marstkalk befinder sig, der kommanderer i Spanien. Er hans Saar farligt? Er det i den venstre Arm? Eller i den højre? Vil Kuren fordre lang Tid? Gaae vi ham snart at see igjen?" — "Uagtet jeg ikke i alle Henseender kan tilfredsstille Deres Naades billige Urolighed," tog Palmire Ordet i den ærbødigste Tone; "kan jeg dog forsikre Dem, at Herr Marstkalkens Liv ikke mere er i Fare." — "O, hvor De glæder mig, smukke Frøken; De gjør mig lykkelig! Den kjække Marstkalk! Han har indlagt sig saa megen Ære! Han er bleven mig saa kjer!" — "Jeg seer Deres Naade er vist" — "Bunden til Marstkalken med de helligste Baand, min smukke Engel," afbrød den Fremmede hende. — "Det skulde dog vel ikke være Fru Marstkalkinden selv, jeg har den Ære at tale med?" spurgte Palmire og satte en Skammel under den Ubekjendtes Fødder. — "Nej, min dejlige Frøken; jeg er kun knyttet til ham ved en Ben-

skabsforbindelse, der fra Barndom af har havt Sted imellem mig og hans Gemalinde. Vi boede i eet Palæ; vi stødte sammen hvert Øjeblik paa Dagen; og De veed, naar man først er kommen i Vane med at sees, at leve sammen.... Har Herr Forlis ingen flere Børn end Dem?" — "Nej, slet ingen flere, Deres Naade...." — "Han maa holde uendelig meget af Dem," vedblev den Ubekjendte og flappede fortrolig Palmire paa Kinden; man kan paa min Ære ikke overgaae Dem i Ynde og Venlighed." — "Hvem skulde vel, Deres Naade! kunne glemme den Afgjælt, man skylder Personer, som Dem!" — "Jeg vil prise Deres Fader lykkelig med Dem, den første Gang jeg seer ham. Han kommer ofte i Marstakens Palæ; De maae følge med ham, min smukke Engel; jeg vil forestille Dem for den gamle Grev d'Argenteuil." — "Han gif i dette Øjeblik herfra, Deres Naade; han brændte, ligesom De, af Længsel efter at høre fra Marstaken." — "Og sikkert har De tilfredsstillet ham med denne store Hoslighed, der gjør Dem endnu dejligere. Jeg er vis paa at han forlod Dem med den inderligste Tilfredshed over at have gjort Deres Bekjendtskab." — Palmire blev rød og vidste ikke hvad hun skulde svare. — "Men jeg glemmer," blev Damen ved; "at min Veninde Baronesse d'Arman-tière venter mig paa Bagatelle, hvor jeg i Gaar hos den russiske Ambassadør satte hende Stævne. Jeg forlader Dem, min smukke Engel: modtag Enhver med saa megen Huldhed som mig, og De vil faae alle dem til Venner, der fremstille sig for Dem. Men bliv dog! jeg tillader Dem paa ingen Naade at følge mig." — "Jeg veed alt for godt hvad jeg

skylder Deres Naade." — "Alt for artig! De følger da med Deres Fader paa Palæet? Ikke sandt? De skal faae en herlig Musik at høre; De skal kjøre med til Boulognerstoven; De skal have en Plads i vor Loge; kort sagt: vi vil gjøre os al Umage for at more Dem. Jeg skal endnu i Dag melde Dem hos min Veninde Fru Marstallinden og sige hende alt det Gode, jeg tænker om Dem. Men gaae dog ikke længere! Jeg tillader det ikke." — "Jeg maa endelig følge Dem til Vognen." — "Jeg har ikke Styrke nok til at sætte mig derimod, siden det skaffer mig den Fornøjelse at see Dem endnu længere. Lev vel til vi sees igjen! Sandelig man kan ikke modtage Nogen hos sig paa bedre Maade; det er umuligt bedre at iagttage Skik og Belanstændighed; paa min Ære, man kan ikke være mere interessant end De er."

Idet den Ubekjendte sagde dette, steg hun i den med Marstallens Baaben bemalede Vogn og forsvandt for Palmire, der gik tilbage beruset af Glæde og med den Beslutning at benytte sig af den hædrende Indbydelse. "Hvor disse Damer af Stand dog ere elskværdige og forbindtlige," sagde hun til sig selv; "kun hos dem kan man finde Følelse for det Anstændige, den opmuntrende Fortrolighed: man maa til Hoffet Enhver Anden, der, ligesom denne Dame, havde flappet mig paa kinden, vilde have stødt mig tilbage; derimod af en Dame af Stand er det et Beviis paa Yndest, paa en Forkjerlighed, hvoraf man ikke kan andet end være stolt." Imedens hun saaledes hovmodede sig af den smukke Ubekjendtes Besøg og Fortrolighed og, forud glædede sig over Rejsen til Boulognerstoven og Pladsen i Marstallens Loge, kom Herr

Forlis paa sædvanlig Tid hjem for at spise. Palmire gjorde ham meget omstændelig Regnskab for hvad der i hans Fraværelse var foregaaet; men hun vogtede sig vel for at underrette ham om den Modtagelse, hun i Førstningen havde viist den gamle Grev d'Argenteuil. Herr Forlis taledes om denne Sidste med den varmeste Højagtelse og Beundring. "Jeg kjender," sagde han, "i Paris ingen Herre, som skulde kunne sammenlignes med ham i lys Aand og ædelt Hjerte. Hver Morgen stiger han op til de Fattiges Tagkammere og udstrøer Velgjerninger; om Aftenen udbreder han Munterhed i de talrigste og mest udsøgte Kredse. Der gives faae mere oplyste og mere elskværdige Mænd. I fyrrethve Aar har han hædret mig med sit Venskab: det er hans formaaende Indflydelse, hans utrættelige Nidkjærlighed, jeg skylder den ærefulde Post, jeg besidder, og den Lykke, jeg nyder."

Hvert Ord af denne Lovtale forøgede Palmires Forvirring og Lidelse, og fra nu af indbildte hun sig, i Enhver, der indfandt sig hos hendes Fader, at see en Mand af Stand, hvorfor hun og paa det venligste modtog Alle uden Forskjel. Faae Dage derefter fik hun tilligemed sin Fader en Indbydelse fra Grev d'Argenteuil. I første Øjeblik skjælvende hun, og da hun frøgtede for at den Maade, hvorpaa hun havde modtaget den ærværdige Olding, kunde komme paa Bane, paaberaabte hun sig sin Mangel paa Omgang med den store Verden og bad sin Fader om at fritages for at følge med. "Du kan ikke, min Datter, afflaae den Ære, Greven viser Dig Du skylder ham maaskee mere end Du tæn-

fer; og det vilde gaae mig virkelig nær, om Du ikke med Begjerlighed greb hans Indbydelse."

Disse Ord vare en Befaling for Palmire. Hun pnyttede sig den Dag med megen Smag, væbuede sig med Kjæfhed, i det Haab, at den elskværdige Olding skulde være ædelmodig nok til ikke at tale om hvad der var foregaaet imellem dem. Hun indfandt sig da med sin Fader paa Palæet, beredt blot paa at nyde alle de Fornøjelser, den skønne Ubefjendte havde lovet hende.

Idet hun traadte ind i Salen, fandt hun den gamle Grev d'Argenteuil i den samme Dragt, som han havde paa, da han fremstillede sig hos hendes Fader. Han nærmede sig den unge Pige og beroligede hende strax ved med det elskværdigste Smil at sige til hende: "Undskyld, Frøken, at jeg modtager Dem i min Morgendragt; men jeg tænkte, at den gamle Fader til en Rigsmarskalk, som har omvundet sin Linding med Laurbær, ikke i Deres Dje trænger til Pynt."

Et Djeblik efter kom Grevens Svigerdatter, Marskalkinden, En af Hoffets ved Talenter og Skjønhed mest udmærkede Damer til, og for hende fremstillede han Herr Forlis som sin værdige og gamle Ven, saavel som Dennes Datter, hvilken han anbefalede i hendes Godhed; man indlod sig i Samtale. Palmire fastede Djnene idelig til alle Sider og undrede sig over, at hun ikke saa noget til den skønne Ubefjendte, som havde været hos hende og nydt den ærefuldeste Modtagelse. Endelig meldtes der, at Maden var paa Bordet og man satte sig tilbords. Palmire, der bestandig ventede og med sine Djne søgte, kunde tilsidst ikke afholde sig fra at

siige til Marstalfinden: "Deres Naades Veninde er sikkert ude? Eller er hun maaskee upasselig?" — "Hvad for en Veninde er det De mener, Frøken?" — "Hende, Deres Naade, som fra Barndom af har elsket Dem og som forleden Dag lovede mig, at jeg skulde have den Ære at træffe hende her." — "O! hun er endnu i sit Gemak," svarede Grev d'Argenteuil smilende og gjorde hemmelig et Tegn til sin Svigerdatter. "Hun har den Skik, at hun først pynter sig naar Marstalfinden er færdig og som oftest indfinder hun sig ikke førend ved Deserten...." — Palmire kunde ikke løse denne Gaade; og Marstalfinden gif det ikke bedre, uagtet de Tegn, Svigerfaderen gjorde til hende; men Alt blev lyst, da ved Kaffeens Anretning en Kammerjomfru traadte frem med Kaffeanden i Haanden, og i samme Klædedragt, i hvilken hun havde viist sig hos Herr Forlis. Palmires Forvirring havde naaet sin højeste Spidse, da Grev d'Argenteuil tilstod hende, at det var ham, der, efter Aftale med hans gamle Ven, havde paataget sig at befrie hende for en Daarlighed, der brød paa de elskværdige Egenskaber, hun besad. Marstalfinden, der nu indsaae, at hendes Kammerjomfru havde betjent sig af hendes Klæder og Bøgn til at spille en Rolle, brast i Latter. Den tvangsfrie og smukke Terne bad den unge Frøken tusendegange om Forladelse for saa stærkt at have misbrugt hendes Tillid og Artighed, ved at forestille En af Hoffets Damer, understøttet af nogle Diamanter og Et af sin Frues skønneste Chavler. Herr Forlis takkede med Barmie Greven for, i en fattig Mand's Dragt og Tone, at have givet hans Datter en Ære, hun saa højlig trængte til. Hvad Palmire an-

gaaer, da var hun skamfuld over at have været til Gjæf for saa Mange og ærgrede sig over den Opmærksomhed, hun havde vist Kammerjomfruen, over den Skammel, hun havde sat under Dennes Fødder, og især over den Taalmodighed, hvormed hun havde ladet sig stryge under Hagen... Men snart sejrede den gode Natur. Hun gav sig selv til at lee, omfavnede sin Fader saavel som den gamle Greve, og blev uroffelig overbevist om, at man ikke af Kjolen, men ved at efterforste Sjælens Egenskaber kan danne sig et rigtigt Begreb om dem, Skæbnen fremstiller for os; og at, da en Høflighed for meget aldrig kan skade, saaledes som en Høflighed for lidt, er det klar Fordel, at være artig mod Alle.

D e t o B u r e .

Rigdom og Pragt ere ofte Lykken mindre gunstige, end den ubemærkede Simpelhed, og som den elskværdige Collin d'Harleville, i sit Lystspil den gamle Pebersvend, meget godt har sagt: "Man leer ofte hjerteligere paa Galleriet end i første Etage." —

Charlotte, en Datter af Fru Darlemont, morede sig med at opflække og pleje alleslags Fugle; hun opofrede al sin Tid derpaa, satte sin hele Fornøjelse deri. Da hun var forfalden til Overdaadighed og søgte at udmærke sig i Alt hvad hun sysslede med, havde hun ladet bygge et prægtigt

Buur, af forgyldt Træ, med Stænger af Alcajou og Driffekar af Porcelin. Enhver beundrede dette lille Mesterstykke; Charlotte var stolt og fornøjet over alle de Lykønsninger, hun fik; og, da hun vilde, at saa smuk en Bolig kun skulde huse Fugle, der vare den værdige, optog hun deri kun de sjældneste, for Ex. Kanarifugle, Dampapper fra Kanada, Græsmug fra Cajenne, Siskener fra Brasilien; kort: dem der tildroge sig størst Opmærksomhed og kostede mest. Herrens Syge smitter ofte dem, der ere i hans Tjeneste. Befaler han dem noget Nyt, saa stræbe de at eftergjøre det for dem selv; forlanger han Noget af dem, saa-give de ham det aldrig uden i Forvejen at have taget det til Mynster; med eet Ord: Undermanden er næsten altid Overmandens Albe.

Anne, en Datter af Gaardens Portner, havde, ved ofte at være Vidne til den unge Jomfrues Syge, uformærkt optaget hendes Tilbøjeligheder; men da hun ikke kunde indlade sig i det Kostbare, havde hun ladet sig nøje med et stærkt Buur af Bidie, hvis hele Prydelse var Stænger af Hylde træ og smaa Potter af raa Jord. Hun samlede deri de mest almindelige Fugle, saadanne som Steenpikkerne, Stillidserne, Graasiskener og andre af lignende Slags.

Vore to unge Naturvenner fandt heri, hver paa sin Viis, en Fornøjelse, der i Førstningen længe fængslede dem og sysselsatte alle deres Fritimer; men snart forarsagede Mangel paa Omhu en stor Forskjel i de to Fugle-Samfundes Skjæbne og Held. Charlotte, som uophørlig reves bort af den store Verdens Hvirvel og i denne undertiden tilbragte en Deel af Natten, følgerig stod meget sild op, forsømte den

ulykkelige Familie, som hendes rige og glimrende Buur indsluttede. Efterhaanden døde de sjældneste Fugle; næsten alle segnede, forsmægtende af Sult, ned over de smukke Porselinskar, i hvilke, som oftest, kun fandtes raadent Vand og forærvet Frø. Aldrig havde nogen Fugleart kunnet parre sig der; aldrig havde Charlotte nydt den Glæde, at see i dette skønne Buur et Kede daanes, Æg udruges, Unger udfækkes. Det syntes, som om dette stolte Fængsels Pragt og Rigdom havde forjaget Held og Frugtbarhed derfra.

Anne derimod, som, fra Dagens Frembrud af, viste det simple Vidiehusets Indvaanere, den ømmeste og mangfoldigste Forsorg, saae dem hver Morgen skønnere og gladere; deres afverlende Sange gjenløde i hele Huset. Hvert Foraar saae hun adskillige Keder danne sig, som, alle med Vngel, saaledes forøgede den store Familie, at Anne saae sig nødsaget til at udvide dens Baaning ved at sætte nok et Buur af Vidie til det første, hvilket udgjorde et Rum, der var stort nok til Bolig for over en Snees sammenpassede Par af forskellige Fugle. Man lagde deriblandt i Særdeleshed Mærke til to af Charlottes Kanarifugle, hvilke Anne havde bedet Denne om, da de vare nærved at døe. Deres skønne Fjere og deres henrykkende Sang forkyndte at de vare lykkeligere paa Vinde af Hylde træ i Portnerens simple Kjelder, end i første Stokværks rige Kabinet, bag forgyldt Tralværk og paa Stofke af Alcajou, hvor de næsten bestandig manglede Vand, Mad og Luft.

Skinsyg over at Annes Fuglebur lykkedes ligesaameget som hendes vantrivedes, beklagede Charlotte sig engang for sin Moder over den Ulyd, Portnerdatterens mange Fugle fra

den tidligste Morgen af foraarjagede. Hun forlangte endog en Skilsmisse imellem Anne og Dennes lykkelige Familie. "Da denne forstyrrer Din Rolighed," sagde Fru Darlemont, der indsaae hvad der bestemte hendes Datter, "saa er det billigt, at hun fører sin elskede Kolonie andensteds hen. Men da den Omsorg hun viser den, har tildraget sig min Opmærksomhed, og da hendes Fuglebur udgjør hendes Livs eneste Glæde, saa vil jeg paa Løftet lade indrette et beqvemt og rummeligt Sted, som ikke alene kan huse alle de Fugle, hun ejer; men ogsaa dem, som, i Dit rige og prægtige Buur omkomme af Mangel paa Forsorg."

Den næste Dag blev Alt iverksat; den lykkelige og deltagende Anne havde nu at raade over en talrig Fugleflok, hvoraf næsten hvert Slags fornyede sig og nød en til dens Natur passende Føde, hvilket gav et rigt og mangfoldigt Skue.

Nu overbevist om at Prunken og Pralen ingenlunde kan opveje Omsorg og Forsynlighed, tilstod hun, at hendes Moder havde gjort vel i, at betroet Levningen af hendes sjældneste Fugle til Anne; og uden at falde til Misundelse ønskede hun nu at dele Forsorgen med den unge Portnerdatter og ved hendes Side vænne sig til den Taalmodighed og Paapassenhed, et saadant Arbejde krævede.

Men hendes Levemaade og Synsler tillode hende ikke at fuldføre denne Plan; det saa at sine gjenfødte Fuglebur nød allerede Annes Pleje, imedens Charlotte endnu laae og sov. Ogsaa var hun langt fra at nyde den samme Glæde, som Portnerens Datter. Naar hun traadte ind i sit Fuglehuus, flggede alle Fuglene forfærdede bort og søgte Skjul

hvorsofomhelst de funde finde Plads; deres Glædesfange afløstes af Rædselsfrig: hvert Par adskillede, og Charlotte havde den Sorg at see Mødrene gaae ud af Redet og forlade Eggene. Saasnart derimod Anne viste sig iblandt de talrige Familier, flagrede hvert Par omkring hende, satte sig paa hendes Skuldre eller hendes Hoved, piffede hende, under Vingeflag, med Nebbet og udtrykkede ved Sange sin Glæde og sin Erfjendtlighed.

Charlotte, der ofte havde været Vidne til dette behagelige Syn, besluttede at nyde dets Glæder. Engang iførte hun sig Annes simple Kjole istedenfor den nye og prægtige Morgendragt, hun ellers bar, og under denne lykkelige Forflædning, med Efterlignelse af den unge Piges søde Stemme, traadte hun ind i Fuglevaanningen. Da hun der med Nøjagtighed og Trostøb opfyldte Dens Hverv, hvis Udvortes hun havde laant, saae hun alle Fuglene lidt efter lidt vænne sig til Synet af hende og omsider ende med af Glæde at flagre omkring hende og til Gjengjæld overøse hende med Kjertegn.

Den Fryd Charlotte følede, var ubeskrivelig; den indstød hende den utilbagefaldelige Beslutning aldrig at betro Omsorgen for sit Fuglehuus til nogen Anden; og for at overtøye sig om al den Frygt, al den Forsærdelse, som de rige Klæder, hvori hun saalænge havde forsømt sine Fugle, indjog disse, lod hun Anne tage dem paa og saaledes flædt følge med hende. Saasnart hun viste sig, søgte hver Familie at redde sig som ved Synet af en Rovfugl; forgjeves kaldte den unge Pige med sin behagelige og smigrende Stemme paa sine kjære Smaae; alle flygtede, alle fjernede sig forstræffede. —

"O," sagde Anne da til Charlotte, "lad mig aldrig mere komme her i denne Bussmandsskikkelse! Tag Deres Atlases Hat, Deres rige Halsørklæde, Deres broderede Kjole med Kniplingsgarneringen tilbage, og lad mig beholde mit lille Nanfins Liv og mit Rattuns Skjort; de alene har skaffet mig større Lykke, end den prægtigste Pynt nogensinde skulde kunne give..." Neppe havde hun sagt dette, førend hun skillede sig af med Charlottes Klæder og hurtig igjen saaes i sin vante Skikkelse. Strax styrtede alle Fuglehusets Indvaanere hen imod hende og vilde retsom vedfjerlig Niddren affone deres Fejltagelse og hævne hende over deres Bildfarelse.

Fra dette Djeblif af tog Charlotte bestandig Deel i den gode Annes Sysler. Hver Morgen kom de sammen og passede Fugleselskabet, der blev ligesaa talrigt som mangfoldigt. Ingen Alcajoustofke, ingen Porcelinskar mere; omhyggelig fordelte Blade, reent og hver Morgen fornyet Band, alskøns Frøe og lange Hirsestraae bleve nu den rige Fuglesamlings eneste Pryd. Man talede om den i hele Nabolaget og Charlotte høstede idelig Lovtaler derfor, paa hvilke hun satte højere Pris end paa en glimrende Kredses kjedsommelige Smigrerier, eller paa lydeligt Bisald skjænket et Stykke paa Fortepiano. Kort, hun gjorde den Erfaring, at det varigste Held er det, som man selv skaber sig, og som derfor kan trodse alle Skjæbnens Stød.

Anne understyttede Charlotte i denne lykkelige Tænkemaaade; næsten alle Dage tilbragte hun ved hendes Side; aldrig svækkedes deres gjensidige Hengivenhed, hvilken var grundet paa den Fornøjelse, Velgjørenhed forskjønnede. Begge,

tilsammen i Fuglevaanningen og iførte slumpel Dragt behandlede hinanden ligesom som Systre. Anne, hvem Naturen med ødsel Haand havde tildelt alle sine Gaver, antog ved denne Omgang Charlottes Manerer og Tone; hun forhvervede sig efterhaanden Kundskaber og Dannelse; og snart havde hun gjort sig værdig til et fordelagtigt Giftermaal, hvilket, ved at sikre hendes Held, sikrede hendes fattige og agtværdige Forældre.

Ogsaa Charlotte giftede sig, ikke længe derefter; men hverken en Egtfælles Pligter, eller en Moders ømme Forsorg bragte hende til at forsømme den talrige Dyrslægt, hun skyldte sine Tilbøjeligheder, Simpелhed, sande Glæder, og den Salighed at have gjort en Anden lykkelig.

T e s t a m e n t e t.

Advokaten D a r t u s nød en høj Grad af Algtelse; hans Formue var ligesaa stor som hans Navn; men Naturen havde ladet sig disse Fordele dyrt betale. Forhen Fader til sex Børn, havde han seet dem døe, Een efter den Anden; og da Moderen til denne talrige Familie ikke havde kunnet udholde saa mange Stød og saa grusomme Tab, havde hun ligeledes endt sin Bane. Nedbøjet af den dybeste Kummer var Faderen i adskillige Aar forbleven Enkemand; men paa en lang Rejse i Schweiz, gjorde En af hans Paarørende, der endnu var ung

og smuk, og som havde indbudet ham til at bringe nogle vigtige Anliggender i Rigtighed for hende, det stærkeste Indtryk paa ham og indgød ham Lyst til andengang at gifte sig; saa sandt er det, at man nødig forsager den Salighed at elskes, det Haab at vorde Fader.

Skjønt allerede i en moden Alder, var han saa munter i Samtale, saa takkelig i Væsen, forenede med disse indtagende udvortes Gaver saa megen Værd og Hæder, at han fra sin Side vandt sin skønne Paarørendes Hjerte, ihvor ung hun endnu var. Han tøvede nu i Schweiz næsten et Aar for at inddrive sin nye Kones Tilgodehavende og kunne føre det med sig til Frankrige. Snart var hans fjereste Ønske opfyldt: han blev igjen Fader; og den Glæde, han følede derover, udslattede det Tungesind, hans forrige Sorger havde præget paa hans Pande. Han higede nu kun efter at komme tilbage til Paris med sin anden Kone og deres nyfødte Barn; det var en Datter, der allerede tegnede til engang at arve Moderens hele Vnde; hun blev kaldt Zelia.

Men Fru Dartus var nærved med sit eget Liv at have betalt dette fjere Barns Fødsel: man var endog nødsaget til at rive det fra hendes Bryst og give det en fremmed Amme. Først efter nogle Maaneders Forløb fik dette ligesaa dydige som smukke Fruentimmer igjen Styrke nok til at torde give sig paa Rejsen. Hun nedsatte sig da i Paris med sin værdige Ægtefælle, deres Datter, der nu var en 6 Maaneder gammel, og nogle schweizerske Tjenestefolk, hvoriblandt Zelia's Amme var. Dette Barns Træk begyndte at udvikle sig, men de vare ikke mere saa fine, Moderens saa lige, som

de fort efter Fødselen havde syntes at være, det var endog som om de hver Dag lede ny Forandring.

Fru Dartus havde ogsaa i nogen Tid bemærket, at den Glæde og Lykke, hendes Mand følede ved at være bleven Fader igjen, havde givet Plads for en uafsladelig Grublen; men da hun udledede dette fra de smertefulde Tab, han havde lidt før sin Enkestand, og da hun hos denne hende saa inderlig dyrebare Mand fandt en Samling af de sjeldneste og elskeligste Egenstaber, anstillede hun sig, som om hun ikke blev den Sky var, der ofte bedækkede hendes Mandes Ansigt, og dristede sig ikke engang til at spørge ham om Aarsagen.

Herr Dartus betraadte i Paris igjen den ærefulde Bane, han forhen med saa megen Hæder havde vandret; og blev snart paa Ny En af Hovedstadens navnfundigste Sagførere. Hans Anseelse og hans Formue tillode ham at føre et Huus, der var en Samlingsplads for udmærkede Videnskabsmænd og Kunstnere, saavel som for Embedsmænd i de højeste Poster. Hans Frues Elskværdighed bidrog til at de Ypperste af Kjønnet søgte hendes Omgang; med eet Ord: man kappedes om Aldgang til denne berømte Mandes Selskab.

Man indseer let, at den unge Zelia, under saa gunstige Omstændigheder, ledet af saa sjelden en Fader, kunde worde i alle Henseender fulddannet. Aldrig har nogen Opdragelse været mere planmæssig end hendes. En smuk Vært, en udtryksfuld Skabning, en høj Tæffelighed, og i Særdeleshed et tvangløst og uudtømmeligt Frosind forskjønnede de Naturgaver, hun i sin Person forenede. Man opdagede imidlertid at hun slet ikke lignede nogle af sine Forældre.

Man fandt hos Zelia hverken deres Stemme, eller den ærefrygtbydende Værdighed, der udmærkede Begge, selv i det Ubetydeligste. Ofte hørte de denne Bemærkning, og da viste sig et slags Forvirring hos Herr Dartus, som strax søgte at adsprede den ved en behagelig Samtale, saavelsom ved de Kjertegn, hvormed han overøste sin elskede Zelia.

Som Intet i Naturen er fuldkomment og der altid iblandt de sjældneste Egenheder indsnige sig nogle Fejl, drev Zelia sin Ubesindighed og Fremfusenhed til det Højeste. Ofte tildroge disse Lyder hende den af hende saa højtelskede Faders Gretteføttelser. Kom hun ind i hans eget Værelse, saa stjal hun sig til at kaste sit Øje paa hans Arbejdsbord og læste med Sideblik hvad han skrev, saavelsom fremmede Papirer. Gik Herr Dartus et Brev, en Seddel, saa undersøgte Zelia Haanden og Seglet, hvoraf hun strax gjorde en eller anden Slutning; hun gav derpaa sin Stemme, afgjorde, dømte, som om hun havde været sin Faders Raadgiver eller Vejleder. Ofte fortalte hun i de forskjellige Kredse, hvori hun kom, at den eller den Herre havde en Sag, der ikke lod sig tabe, men at derimod Udfaldet af den eller den Frues Sag var mere usikkert. Med faae Ord: Alt hvad der i Faderens Huus gjordes eller sagdes, blev bemærket, fortolket og udspreidt af den unge Ubesindige, og det saaledes at hendes Fader, ihvor gjerne han saa hende ved sin Side, fandt sig nødsaget til at lukke sit Værelse for hende. Men Intet var istand til at forbedre Zelia. Forgjeves anvendte hendes Forældre Alt hvad der stod i deres Magt for at overvinde denne farlige

Tilbøjelighed; den tiltog uagtet al deres Omhu og Forsigtighed.

Det varede ikke længe, førend Zelia gjorde den sørgelige Erfaring, at man ikke ustraffet kan frænke Samlivets første Pligter. En Dag, da hendes Fader var gaaen ud og havde glemt at lukke Døren til sit Værelse, stjal den unge Ubefindige sig hen til Skriverbordet og fastede Djnene paa et Papir med Skrift af hendes Faders Haand, der begyndte saaledes: "Dette er mit Testament."

Hendes Nysgjerrighed blev vækket ved denne højtidelige Overskrift; og i den Forventning at opdage sin Faders lønlige Tanke blev hun ved at læse Følgende:

"Da det er hvert retsindigt Menneskes Pligt at tilstaae Sandheden, førend han træder frem for Guds Ansigt, erklærer og bevidner jeg paa min Ære og ved de Taarer, jeg saa ofte har fældet, at Zelia hverken er min Kone eller min Datter." Ved Synet af disse Bogstaver staaer Zelia bestyrtset, skjælvende, nærvædet at segne; hun læser det uhyggelige Papir tilende. Hun erfarer, at Herr Dartus, som Naturen syntes at have dømt til aldrig at forblive Fader, ogsaa var bleven berøvet det Barn, hans anden Kone havde skjenket ham, og at han, da han ikke om dette Dødsfald vilde underrette den sømme Moder, hvis eget Liv netop den Tid svævede i største Fare, havde ved Guldets Hjælp udvirket Almens Samtykke til i den ham af Skæbnen røvede Datters Sted at lægge en forladt liden Pige, hvis fattige Moder var død idet hun havde født hende. Zelia saa videre, at Herr Dartus, da han faarede hende til

Datter, tillagde hende hint Navn og nogle Maaneder derefter overgav hende til Fru Dartus som hendes eget Barn... Endelig lærer hun af dette Dokument, at Dartus sikrede hende det Halve af hans Boeslod; men at han, af Afgtelse for Blodets hellige Rettigheder, testamenterede den anden Halvdel til sine fattigste Paarørende.

Denne skræffelige Hemmeligheds Opdagelse og Herr Dartus' ædelmodige Godhed gjorde saa stærkt et Indtryk paa den unge Pige, at hun neppe kunde gaae ud af Værelset og naae tilbage til sit Kammer. Der overgav hun sig til sin hele Fortvivlelse og faldt i et slags Afstindighed, hvorunder hun i den mest fortvivlede Tone udbrød: "Jeg er ikke hans Datter Jeg, som var saa lykkelig og saa stolt af at være det? Saa jeg skulde da ikke være Andet end en fattig forladt Pige! Og jeg har ingen Forældre mere!" —

Idet hun havde fremført disse Ord, som tusende Suf og bittre Taarer afbrøde, faldt hun uden Bevidsthed hen paa en Sofa, hvor hun over en Time blev liggende, som om hun havde været uden Liv; endelig fik hun sin Samling og sine Kræfter igjen, hvorpaa hun fattede den Beslutning at tie med den gyselige Opdagelse og i sit Hjerte at gemme den fortærende Marter. —

Allerede i nogen Tid havde Herr og Fru Dartus i Zelia's Ansigt bemærket en Sorgmodighed, hvortil de ikke kunde gjette Aarsagen. Hvergang den Ulykkelige betragtede Nogen af dem, bleve hendes Øjne fyldte af Taarer. Hun kunde ikke udsige Navnet Fader eller Moder uden forandret Stemme. Hvad der især forøgede hendes Kummer, var den

Opmærksomhed, den Forekommenhed, man viste hende, som eneste Datter af Huset. Imidlertid blev hun, midt under alle de grusomme Følelser, hun gennemgik, martret af Lyst til at vide deres sande Navn, som hun skyldte Livet. "Min Moder," sagde hun til sig selv, "døde da hun fødte mig; men maaskee min Fader lever endnu; maaskee er han i Nød, medens jeg, omringet af Alt, hvad Rigdom kan opfinde.... Jeg maa ud af denne forfærdelige Uvisshed."

Da hun engang befandt sig ene med sin gamle Amme, begyndte hun følgende Samtale: "Beed Du vel, min gode Sternik, at jeg slet ikke ligner enten Fader eller Moder?" — "Du spørger, Du Lille." — "Nej langt fra! Dersom jeg ikke var bleven opfødt af Dig, saa vilde jeg troe at min Amme havde lagt mig i Stedet for et andet Barn." — "O, saadant funde jeg ikke have været istand til," svarede den Gamle forbauset. — "Dersom det," tog den unge Pige Ordet, "var skeet for at tjene en værdig Mand, for at redde hans døende Kones Liv, for at gjøre en fattig Forladt fra Schweiz og Dit Nabolag lykkelig, saa vilde Du, gode Sternik, langt fra at begaae en Forbrydelse, tværtimod have udøvet en meget priselig Handling." — "Min Gud!" udbrød den gode Amme ufrivillig; "Du har hørt hele Historien!..." — "Ja," svarede Zelia, som brast i Taarer og styrtede til hendes Barm; "vær ikke bange for, at jeg skulde blues derved! Men er jeg Dig fjer, saa underret mig — jeg bønfalder Dig — om hvem jeg skylder Livet; og vær vis paa min grændseløse Taknemmelighed!"

I den Overbevisning, at Zelia var bleven indviet i den Hemmelighed, der saa omhyggelig var bleven skjult for

hende, tilstod den gode Sternik, at hun var den, der havde gjort Herr Dartus bekjendt med hende, da han havde mistet sit sidste Barn. Hun fortalte Zelia derfor, at Dennes Fader allerede var død da Moderen bragte hende til Verden; at hun ellers aldrig havde baaret noget andet Navn end Frits, hvilket hendes Fader, en fjæf, med Saar bedækket Soldat havde havt; men da hun ved sine Forældres Død var berøvet al Hjælp og bestemt til at sættes i Vejsenhuset i Zürich, havde man ikke taget i Betænkning at overgive hendes Skjæbne i den Mands Haand, der ogsaa fra hendes Barn- dom af havde viist sig som hendes sande Fader. Den gode Kone endte sin vigtige Meddelelse med at bede Zelia om fra sin Side at iagttage den dybeste Taushed, for ikke at afvende den ædle Herres Hjerte fra sig og give hans værdige Kone et Banesaar ved at oplyse hende om at hendes virkelige Datter var død faae Dage efter Fødselen.

Zelia, der til Fru Dartus bar en Datters ømmeste Kjerlighed, vogtede sig, trods al sin Lidelse, vel for at vække ringeste Mistanke om hin betydelige Hemmelighed; men hvad maatte hun ikke lide for sin Taushed!... Hvergang Fru Dartus trykkede hende i sine Arme og kaldte hende sin Datter, sin kjære Datter, sin Alderdoms Trøst og Haab, skjælvede den unge Ulykkelige imod sin Villie og søgte at tilbageholde en Strøm af Taarer, rede til at udbrøde. Med det bemærkende Dje, som Intet lader uopdaget, saae Herr Dartus Zelias lønlige Kummer, fulgte hendes Bevægelser og overbeviste sig om at den unge Forældreløse vidste Hemmeligheden med sin Fødsel. Den gamle Amme, som han i

den Anledning under fire Dine adspurgte, tilstod hvad der var foregaaet imellem hende og Zelia, og underrettede ham om den Kummer der fortærede den unge Ulykkelige.

Den ædelmodige og deltagende Mand staffede sig en Samtale i Enerum med Zelia og erfarede Maaden hvorpaa hun var kommen til Kundskab om hendes Byrd. Han trøstede hende, bevidnede hende paa Ny sin Kjerlighed og paa lagde hende, for at undgaae større Ulykker, aldrig at aabenbare den vigtige Hemmelighed. "Jeg lover det," sagde Zelia, idet hun ærbødigt kyssede hans Hænder og vædede dem med sine Taarer; "men uden min strafværdige Ubefindighed skulde jeg endnu have anseet Dem for min Fader."

Dette Løfte af den unge Pige blev, ihvor dybt det var præget i hendes Hjerte, ofte bekæmpet af uophørlig fornyede Rystelser, hendes kummerfulde Stilling paaførte hende. En uventet Tildragelse, som Zelia ikke var stærk nok til at modstaae, syndere det Slør, hvormed hun stræbte at bedække sig, og havde den sørgeligste Følge.

Herr Dartus besad et anseeligt Gods nogle Mile fra Chalons ved Landevejen til Strasburg. De franske Hære havde i Tydskland vundet glimrende Sejre; et stort Antal Fanger bragtes i Afdelinger til bemeldte Stad. Et Par Hundrede af disse Fanger standsede, idet de droge forbi Statthuset til Dartus's Herregaard, for at gjøre Holdt og hvile sig. De fleste af dem vilde lædske sig ved en Kilde i Nærheden. Det var overmaade hedt. De stoffels Vandrendes Mathed; Støvet, hvormed de vare bedækkede; Sveden, som randt ned ad deres mørke Ansigt; Alt gjorde det liveligste

Indtryk paa Fru Dartus og paa Zelia, som just i dette Øjeblik vare ved Stakitporten. "Jeg beflager ret inderlig disse Stafler," udbrød den velgjørende Kone; "holdt, I brave Folk!" raabte hun til dem; "Vandet i denne Kilde er alt for koldt; det vilde forkjøle Eder, saa hede I ere af den lange Vandring i den brændende Sol. Gaae min Datter," sagde hun til Zelia; "lad Folkene bringe et Par Dusin Glaster Wiin hid for at disse gode Tydskere kan styrke dem derpaa." Zelia løb med Lynets Hastighed. Det varede kun kort, førend Folkene og Herr Dartus selv kom og bød de rejsende Fanger Forfriskninger, hvortil de saa højlig trængte. Ogsaa Zelia havde udrustet sig med Flaske og Glas og rækkede bredfuldt Maal til En af Tydskerne, en Olding med hvide Haar og mangfoldige Srammer. "Herr Soldat," sagde hun til ham idet hun skjænkede det andet Glas; "er han fra Ungarn eller Østerrige?" — "Jeg er en Schweizer," gav den gamle Fange til Svar; "har været i Kejseren af Østerriges Tjeneste i tredive Aar; men er født i Kanton Zürich og hedder Wilhelm Friß." — "Friß!" udbrød Zelia; "det er min Faders Navn." — "Hvad siger Du, min Datter?" udbrød nu fra sin Side Fru Dartus. — "Ja, det er min Faders Navn," gjentog Zelia med stærkere Stemme og uden at høre Fru Dartus; "han var ligesom Du Soldat i Kanton Zürich og hedde Carl Friß." — "Det var min Brodersøn," tog den gamle Schweizer Ordet; "en Søn af min stakkels Broder Johan; er De hans Datter, saa er jeg Bedstefadersbroder til Dem." Idet han sagde dette, trykkede han den gennemrystede skjælvende Zelia til sin Barm. Fru Dar-

tuſ, hvis Forbauselse ſteg ved hvert Ord og iſær ved de Tegn, hendes Mand gjorde til Zelia, forlangte, æſtede Forflaring af denne rædsomme Hemmelighed; hun lod Ammen falde, ængſtede hende med Spørgſmaal; og erfarede endelig det, man ſaa længe havde gjort ſig ſaa megen Umage for at dølge! hun udstødte et gjennemtrængende Skrig og faldt afmægtig om i ſin Mandſ Arme. Denne fæſtede Djet paa Zelia, ſom nu bemærkede det ſkræffelige men ufrivillige Saar, hun havde givet ſin Velgjørerindeſ Hjerter; han ſagde til hende: "hvad har Du gjort, kjere ulykkelige Pige! D hvor Din Ubefindighed vil volde os Kummer!" Neppe havde han fremført diſſe Ord, førend Zelia styrter hen til Fru Dartuſ, omfavner hende, falder hende tilbage til Livet ved højt at benævne hende Moder, ſin kjere Moder; men den Kyſtelfe, denne ømtfølende Qvinde havde ſaaet, var ſaa ſtærk, at hun maatte bæres op i ſine Bærelſer. Med Djnene beſtandig paa Zelia gjentog hun i Fortvivleleſenſ Tone: "Hvad! Du er ikke min Datter? Hvad! jeg har intet Barn mere!..." Herr Dartuſ ſøgte forgjeves at dæmpe hendes Smerte; han forlod hende hele Natten ikke. Zelia, der af den Officeer, ſom ledsagede Fangerne, havde udvirket, at hendes gamle Bedſtefarbroder maatte blive paa Herregaarden, forenede ſin Omſorg med Herr Dartuſ'es og gav Dennes værdige Huſtru Prøver paa ſin Kjærlighed og Taknemmelighed. Saa glad og ſtolt den gamle Vilhelm var af at have fundet ſaadan en Broderdatter, tog han dog Deel i den Sorg, Fru Dartuſ'es haabløſe Tilſtand havde udbredet paa Gaarden. Det Stød, hun havde ſaaet, var ſtærkere, end hun funde

udholde. Frugtesløse vare Kunstens Anspændelser; forgjeves opstege til Himlen de hedeste Bønner af Herr Dartus, af Zelia, af alle dem i Omegnen, hvis Lykke hun havde skabt; Naturen var døv for alle Skrig; den højtelskede Kvinde døde i sin Mand's Arme, under de idelige Udraab af den ulykkelige Plejedatter: "Det er mig, der har myrdet hende?... Uden min utilgivelige Ubefindighed havde hun endnu levet; skulde jeg endnu have kunnet slutte hende i mine Arme... have kaldet hende min Moder... Ak! min Kummer lærer mig, at Intet kan undskyldes mig!" Zelia's Fortvivlelse var saa stor, at man adskillige Dage befrygtede, hun vilde gaae fra Forstanden. Dartus selv saae sig i den Nødvendighed at forsage sin dybe Sorg for at trøste den Ulykkelige. Han fordrede af hende, at hun aldrig vilde forlade ham; han udvirkede ved sin Forbøn Udverlingen af den gamle Fange, Wilhelm, som af sin Brodersøns Datter nød den fjerligste Omhu og Omhed. Den Opdragelse, Zelia havde faaet, og hendes indtagende Skabning gjorde hende meget yndet; men hun tillod ikke at man kaldte hende ved andet Navn end Zelia Fri; hun vilde ikke hos Herr Dartus have anden Benævnelse, end en fattig Forladt, hvis Nød han havde afhjulpet, for hvis Opdragelse han havde sørget; og naar denne berømte Mand, der blev ved at kalde hende Datter, overøste hende med Kjertegn og nye Velgjerninger, modtog Zelia dem med Arbejdighed; hendes dejlige Djele bleve fulde af Vand; og under Hullen, der qualte hendes Stemme, sagde hun til ham: "Uden min skræffelige Forseelse vilde Fru Dartus endnu have været i Live, og jeg vilde have anseet mig for Deres Datter.

Åh! jeg føler det, men alt for sild: en eneste Ubefindighed er tilstrækkelig til at gjøre alle vore Dage ullykkelige!"

Det forfejlede Bal.

Poul og Virginia, Børn af Herr des Arcis, En iblandt Parises mest søgte Notarier, vare endnu nøjere forenede ved Venskabet end ved Blodets Baand. De kunde ikke forlade hinanden; de havde eens Smag, eens Tilbøjeligheder. Alle vegne mødte man Broder og Syster sammen, snart med deres Forældre, snart med en eller anden Person som besad disses Tillid og aldrig tabte Børnene af Syne. Iblandt de forskjellige Talenter, de forenede, var Dandsens det, de oftest udøvede. Da de jævnlig gjentog de vanskeligste Trin, de behageligste Stillinger, saa satte man, i alle de Selskaber, hvortil de indbødes, en Fornøjelse i at see dem dandse en Pas de deux. Man beundrede dem i Særdeleshed i en Episode af Balletten Poul og Virginia, hvilken de fremstillede med et Udtryk, en Ynde og en Samstemmelse, som, i Forbindelse med de Navne, de bare, frembragte en fuldkommen Skuffelse; med eet Ord: de to elskelige Børn udtrykkede ligesaa tro, som de selv inderlig følede, hin ømme gensidige Hengivenhed, Bernardin de Saint Pierre saa dejlig skildrer i sin Roman om de to Naturens Børn.

Da de engang vare indbudne til et prægtigt Bal, netop hos deres Gjenbo, havde de, mere end nogensinde før, øvet

sig i deres Pas de deux og saae allerede det Bifald imøde, de paa Ny skulde vinde. Poul havde faaet en Dragt, der lignede den i Romanen beskrevne, og Virginia havde ligeledes efterlignet den elstelige Piges simple men smagfulde Paaflædning, som hun skulde forestille. De foresatte sig at træde ind i Balsalen, som om de skjulede sig for Regnen og bedæfede deres Hoveder med Virginia's Skjørt. Hundrede gange havde de gentaget denne heldige Stilling efter Et af Robberne i den Bog, som de saa ofte havde læst sammen og som de næsten kunde udenad: endelig var Alt rede til at frembringe den behageligste Overraskelse og give Vidnesbyrd om Ynde og Talent ikke mindre end om Smag og Dannelse.

Men Skjæbnen, der ofte morer sig med at forstyrre de bedst lagte Planer, vilde at en Paarørende af Herr des Arcis, hvilken boede i Nærheden, pludselig skulde døe samme Dag. Denne Tildragelse, som i Hast udspreddes i hele Nabolaget, tillod Poul og Virginia ikke, at indfinde sig paa Ballet. Der er visse Anstændigheds-Bedtægter, som man ikke kan bryde uden at saare den offentlige Mening; og ihvorvel Herr des Arcis's gamle Slægtning ingen Aldfomst havde til hans Hengivenhed eller hans Afgtelse, var det tilstrækkeligt, at den Afdøde hørte til hans Familie, for at Skik og Brug bleve iagttagne.

Virginia tog sig Ballets Gavn nærmere, end hendes Broder; den bestemte Dragt flædte hende saa godt! Hun var saa dejlig med det lille simple Klæde af rødt Madras om Hovedet! — Hun kunde ikke skjule sin Harm; hun lod den hvert Djeblik udbryde. Poul derimod havde fattet sig; han

foreslog sin Søster, at de af deres Fader vilde udbede sig Tilladelse til at tage ud og spise Aftensmad paa et Landsted, han besad udenfor Paris, for saaledes at faae en liden Skafdesløsholdelse for hvad de maatte savne. Herr des Arcis gav sit Samtykke, lejede en Vogn til sine Børn for det øvrige af Dagen og betroede dem til en gammel Tjener, der havde været hos ham fra deres Fødsel af. De legede mange slags Lege med Ungdommen i den Landsby, hvor Lyststedet laae; de gjorde det behageligste Aftensmaaltid; og Solen, som den Dag straaede i al sin Glæde, tillod dem at gjøre en vidtløftig Lystvandring i Vincenneskoven, ikke langt fra Landstedet. Efter Tilbagekomsten fra Skoven forlængede de unge Mennesker endnu Dagens Glæder i Salen. Endelig skillede det landlige Selskab sig ad; Poul og Virginia førte hjem igjen.

Da de stege ud af Vognen, saae de Lamperne, der omgave Porten til den Gaard, hvor Ballet holdtes; de hørte Orkestrets Toner og Dandsernes Trampen. "Der vilde vi i dette Djeblik ogsaa have været," sagde Virginia sukkende, "dersom den gjerrige Fætter ikke havde faaet det Indfald at døe." — "Man skulde troe at han netop havde gjort det for at udelukke os fra Ballet," lagde Poul smilende til. "Hvilken smuk Indtrædelse vilde vi ikke have gjort! Hvor vilde vi ikke have seet dejlige ud under det dejlige grønne Skjort." — "Man maa ikke tænke mere paa det, Broder!" — "Vi har det tilgode til en andengang, Søster; der er ikke altid en gammel Fætter ved Haanden, som lader sig nappe af Døden for at drille os." Neppe havde de endt denne Samtale, før-

end de tæt ved Porten saae en Tigger, der skjulede Ansigtet under en nedslagen Hat og syntes hentæret af Mangel. Han bad dem om Almisse, i saa naturlig, saa hjerterørende en Tone, at Poul, bevæget af Medlidenhed, sagde til sin Søster: "See hvilken Modsatning! Deroppe morer man sig, dandser, er lykkelig! imedens hernede Elendighed, Kulde og Sult overvælde Oldingen." — "Hvor det gør mig ondt for den Stakkel;" tog Virginia Ordet. — "Nu da, Søster. Der falder mig noget ind, som maaskee ganske vil kunne holde os skadesløse for det forføjede Bal. Lad os regne ud, hvad det vilde have kostet os at komme der, og lad os anvende disse Penge paa at lædse og mætte og klæde denne nødlidende Olding." — "Af mit hele Hjerte," svarede Virginia. "Til at gjøre vor Forfladning fuldstændig havde hver af os behøvet et Par fine Skoe og et Par hvide Handsker; Du, Poul, en liden Chemise paa creolsk Maneer; jeg et lidet Skjort af indisk Muslin: alt det vilde idetmindste have kostet os fyrretyve Franke; nu da, lad os give dem til denne Tigger, hvis bønfoldende Stemme rører os saa stærkt; han kan anvende denne Sum til at klæde sig, til at lindre sin Nød, og paa den Maade skal vore Penge dog have skaffet os et lykkeligt Djeblif." — "Jeg har netop," sagde Poul, "det Fyrretyvefrankers-Stykke hos mig, som vor Fader i Gaar gav os til vore Maanedspenge; giv Du selv det til Tiggeren; af Din Haand vil denne Gave glæde ham endnu mere." — Ved disse Ord gav Virginia Guldpenge til den Gamle, som, istedenfor at svare, greb den unge Piges Haand og flemmede den saa hæftig, at hun blev forstræffet derover; men da hun

snart saae at denne ufrivillige Bevægelse kun havde været Udtrykket af Erkjendtlighed, fattede hun sig og opmuntrede den Gamle til at søge et Nattely, hvor han tillige kunde faae et forfriskende Maaltid og fremfor alting varme sig. Med Selvtilfredshed over denne gode Handling, hvilken de bad deres Vedsager bevare i Taushed, traadte Broder og Syster ind i deres Forældres Huus, hvor de dog sandt kun Moderen hjemme. Herr des Arcis havde hele Aftenen været ude i vigtige Forretninger.

Da Poul og Virginia nogle Dage derefter spiste Frokost med deres Forældre, fornyede de Klagerne over at have gaaet Glip af Ballet, hvorefter man havde sagt dem at det havde været ligesaa prægtigt som udsøgt. Herr des Arcis sagde til dem, at da den gamle Fætter, som havde voldt dem dette Savn, kun var dem beslægtet i tredje Led, havde han i Sinde, saasnart de første fjorten Dage vare forløbne, at holde dem skadesløse for den dem røvede Fæst, ved i sit eget Huus at give dem en Masquerade, hvor de kunde dandse deres Pas de deux og vise sig i de Dragter, de havde bestemt. Denne Tidende gjorde Poul og hans Syster overvættede glade. De gave sig igjen til, mere end nogensinde før, at gjentage den Scene de vilde fremstille; de laante af deres Moder fyrretyve Francker istedenfor den Guldpenge, de havde givet den gamle Fattige og som de behøvede til at fuldstændiggjøre deres smukke Masqueradedragt. Endelig kom den saa meget ønskede Dag; det var netop Fastelavnsmandag. Forsamlingen var talrig. Fru des Arcis var den Eneste, som ikke var masqueret.

Da hele Selskabet var forsamlet, traadte Poul og Virginia frem i deres Karakterdragt, som de saalænge havde beredet sig paa. Deres Indtrædelse, der var saa tro en Afbildning af den, Bernardin de St. Pierre med saa indtagende Farver skildrer, gjorde al den Virkning, de havde lovet sig deraf. Deres Pas de deux kronede Værket: aldrig havde man viist mere Ynde og Smidighed.

I det Øjeblik, da Broder og Syster ganske staaandede, vilde tage Hvile, følede de nu, fra deres Side, den behageligste Overraskelse ved at see en Masse træde ind, der, i Stikkelse af en udmattet gammel Neger, saadan som han i Romanen er skildret, nærmede sig dem og taledes dem til i de mest rørende Udtryk, med de varmeste Tassigelser for den ædelmodige Hjælp, de havde ydet ham "Hvad vil Du sige dermed?" svarede Poul ham: "hverken jeg eller min Syster veed hvad for en Hjælp" — "O, jeg glemmer aldrig Belgjerninger," tog Massen Ordet, idet han greb Virginias Haand og førte den til sine Læber — "Forklar Dig da," lagde Virginia til; "Poul har Ret; hverken han eller jeg har nogensinde viist Dig nogen Hjælp; Du tager sikkert fejl." — "O, jeg har gode Dine," gjenmælede Massen; "I To traf mig forleden Aften, da jeg var nærved at døe af Sult og Kulde; jeg bad om Almisse; I gave strax den fattige Olding en Guldpenge, som han besluttede bestandig at bevare... bestandig!" Idet den Ubekjendte sagde disse Ord, traf han virkelig et Fyrretyvesfrankers-Stykke frem af sit Belte, kyskede og betragtede det med Henrykkelse. Overraskede betragtede Poul og Virginia hinanden en Tid uden at kunne

fremføre et Ord; endelig toge hver den gamle Neger i sin Arm og vilde vide hvor han var. Forgjeves gjorde den Ube- kjendte Modstand; hans Sind's Bevægelse hindrede ham i at fortsætte Stemmens Fordrejelse; Poul og Virginia kjendte i ham deres Fader. Nu tog han omsider Masken af, tryk- fede sine Børn til sit Hjerte, tilstod dem, at han havde villet prøve om de virkelig besad de to elskværdige Unges Sindelag, som de forestillede, og at det var ham, der i en fattig Tig- gers Dragt havde nærmet sig dem, da de steg ud af Bognen.

Alf Herr des Arcis underrettet om hvad der var fore- gaaet, tilkjendegav den hele Forsamling Faderens Prøve og Børnens Edelmød sit Bifald. Enhver tog Masken af og fappedes om med Kjertegn at overøse Poul og Virginia, som, henrykte af Glæde, gjentog: "O! hvor vi ere overflø- dig skadesløse for det forfejlede Bal!" —

Landsbykirkegaarden.

Herr de Wandermont, Et af de udmærkede Medlemmer ved Domstolene i Paris, forenede med en retvis og oplyst Embedsmands Egenstaber videnskabelige Talenter, der gjorde ham elsket og æret. Af alle de Beviser paa sin Yndest, hvor- med Lykken havde overøst ham, var den behageligste og dyre- bareste Frugten af en lykkelig Forening, der udgjorde hans Livs højeste Glæde. Nisa forbandt med sin Moders Yndig- heder, hvilke hun alle besad, sin Faders flarttonende Stemme,

hans uforanderlige Karakter og fremfor Alt den indtagende Belevenhed, man hos Herr de Wandermont fandt. Saa mange Fuldkommenheder forskjønnedes hos Nisa ved alle en omhyggelig og lysende Opdragelses Fordele. Kortelig: Alt syntes hos hende samlet saaledes, at hver den, der saae hende endog kun eengang, maatte bifalde den fjerlige Hengivenhed, Faderen følede for hende.

Nisa havde med sin Moder tilbragt en Deel af Foraaret i Dijon hos en Farbroder af Herr de Wandermont, en agtværdig Lærd, hvis Huus var et dagligt Samlingssted for denne paa højfortjente Mænd saa frugtbare Stads kyndigste Folk. I dette af Vise og Grublere sammensatte Selskab omtvistedes undertiden Sjelens Udødelighed. Dette gjorde Indtryk paa Nisas Indbildningskraft; og da hun ikke her var under faderlig Vejledning, fuldendte hun sin Forstands Forvirrelse ved Læsning af adskillige Bøger, som hun isleng tog i sin Bedstefarbroders rige Bibliothek.

Da hun var kommen tilbage til Paris, troede Herr de Wandermont at bemærke, at hans Datter var bleven systematisk og at hun legede Fritænker. Han taug en Tid og vilde først skaffe sig Visshed om denne besynderlige Forandring.

Da de engang spadserede sammen udenfor Paris, lod Herr de Wandermont med Føinhed Talen falde paa Nødvendigheden af i denne Verden at leve saaledes, at man kan vorde salig i den anden. Nisa, der var bleven ledet aldeles vild ved de vrange Indtryk, hun havde faaet, tilstod sin Fader aabenhjertig hun troede, at vi ganske døde med den legemlige Død; at der Intet blev tilbage af det Væsen, der

er Skaberens Mesterstykke, og at man, ifølge denne Sandhed, handler meget daarlig, naar man paalægger sig Savn, naar man befrygtede at det Onde, man i denne Verden havde gjort, skulde vorde straffet, eller det Gode belønnet, i en anden Verden. Kort sagt: den unge Pige lagde ingen Dølgemaal paa sin Bantro.

Herr de Vandermont indsluttede klogelig i sin Barm al den Sorg, hans Datter ved en saadan Bildfarelse voldte ham, og begyndte med at anføre hende mangfoldige Kjendsgjærninger, hentede i Naturen, helligede ved Historien og fortalte af hver Tidsalder's mest oplyste Mænd; han stillede for hendes Dine alle de Ulykker og den Kuldkastelse af Samfund'sorden, et saadant System vilde frembringe; og, uden at laane de Baaben, Moral og Religion rækkede, indskrænkede han sig til at skildre Nisa den uretsfærdig forfulgte Ufskyldiges Kollighed, den Ulykkeliges Taalmodighed og hans Hengivenhed til Gud, det trøstende Haab, efter Døden at see dem igjen, vi her i Livet have elsket saa højt; med faae Ord: denne søde og usfatterlige Belønning for vore Dyder, denne Sikkerhed for i et andet Liv at nyde det ærefulde Minde, vi efterlade os.

"Troer Du, min Nisa," sagde Faderen; "at om Du eengang kunde sige: Min Fader var en retsskaffen Embedsmand; han vidste at modstaae Rigmandens Guld, Magthaverens Trusler. Jeg er stolt af at være hans Datter Troer Du at disse Ord ikke skulde give min henfarne Nand Glæde? Vort hele Væsen ophører ikke med Døden"

Imedens de talede saaledes, førte deres Lystvandring dem til en Landsbykirkegaard, som de, ved første Bjekast paa den, sluttede var holdt vedlige med sjelden Omhu. Murene vare nylig igjen hvidtede; over dem hævede sig Toppene af Cypresser og Grædepile. Indgangen var prydet med halvförhöjet Billedhuggerarbejde af hvidt Marmor, forestillende Tiden, hvis ubøjelige Lee afmejer den bestedne Viol og den stolte Ceder; nedenunder læste man denne Indskrift: "Intet undgaaer ham." Et sortanstrøget Træværk, bag hvilket fandtes en dobbelt Træport af samme Farve, hindrede hvert vanhelligt Dje i at forstyrre dette agtværdige Steds Hvile og syntes kun for dem at aabne Udgangen, der ære de Dødes Afse. Rundt om Kirkegaarden stod en Række af Poppeltræer, som, ved deres jævne Svæven og deres fjølige Skygge forkyndte, at en evig Fred herskede der. Med eet Ord: hele Udsigten af denne Menneffenes sidste Baaning, pirrede Nysgjerrigheden, og indgød tillige den heftigste Attraa til at lære at kjende det Indvortes.

Forundret over midt i en simpel Landsby at finde et saa snildelig indrettet Hvilested, imedens de i Hovedstaden for største Delen ere de hædrede Levninger uværdige, som de indeholde, forespurgte de sig, hvem Menneffeheden skyldte denne sidste Hyliding. De fik at vide, at denne gamle Kirkegaard, der i lang Tid, ligesom mange andre, havde været udsat for offentlig Vold, havde skiftet Udseende og saa at sige Dyrkelse, efter at Herremanden i Landsbyen, Herr de Claris, havde seet sin Datter, den unge og smukke Stella, bortrives af Døden. Da den ømme Fader havde mistet dette sin Alder-

doms eneste Haab, erklærede han sig for Bogter og Dyrfer af den Jordplet, hvor hans Datter hvilede; selv havde han med egne Hænder bygget Gravmindet over denne Ufskyldighedens og Godhedens Engel, og havde i ti Aar ikke en eneste heel Dag kunnet afsee det. Hver Morgen kom han, saasnart han havde nydt sit eneste daglige Maaltid, til dette Sted, der bevarede hvad ham fjert var, prydede det med Blomster og Buske, skrev paa hver ny Grav Noget, der kunde give et rigtigt Begreb om Den, som den indsluttede. Han vendte først efter Solens Nedgang tilbage til Herregaarden, og havde da en paa Datterens Grav plukket Blomst i Haanden, lykkelig, som det syntes, ved at have tilbragt den hele Dag i hendes Selskab.

Disse Efterretninger vækkede Nissas Forundring og Herr de Wandermonts Beundring til den Grad at de endelig vilde see dette Faderfjerlighedens Minde. De lode Herr de Claris spørge, om han vilde give to Fremmede, som Udsiden af dette Fredensbrørende Fristed havde loffet, Tilladelse til at besee det. Strax aabnedes den dobbelte Port: en gammel sortflædt Tjener kom til Tralværfet og spurgte Herr de Wandermont hvad han hedde. Denne opgav, foruden sit Navn, sin Embedstitel, og tilkjendegav, at hans Datter fulgte med ham. Et Djeblif derefter bleve de indladte i dette Elysium, hvis Dyrkelse og Sindbilleder viste, hvor opfinderst Sorgen er og hvad Erindringen af et elsket Væsen formaaer over et sølende Hjerte. Alt hvad Kunst og Natur kan frembringe: sjældne Planter, alskøns Blomster og vellugtende Buske fandtes samlede paa dette Hvilens Sted. Murene vare bestandig beflædte med Grønt; en Kilde med det reneste Vand

ilede frem imellem Rosentræerne og dannede en klar Bæk, som slyngede sig hen og skjulte sig for strax derefter at fryde Djet desmere. Ved første Blik skulde man have taget denne Hvilens Mark for et Havebed hvor de rigeste Farver afvelede; og man skulde ikke kunne troe, at disse bedækkede Dødens Blegghed, Gjenstande for Savn og Taarer.

Midt paa denne Kirkegaard hævede sig en fortryllende Enebolig, hvis Indvortes udgjorde et Kapel, hvor Enhver kunde holde Bøn. Derfra traadte nu Herr de Claris ud; han nærmede sig de to Fremmede og sagde i den mest rørende og udtryksfulde Tone til dem: "De besøge mine elskede Skynge? Værer velkomne!" — "Det er," tog Herr de Vandermont Ordet; "en lykkelig Fader, stolt af dette Navn, som neppe vover at fremstille sig tilligemed sin Datter for Dem, min Herre!" — "Jeg har været hvad De er," svarede Herr de Claris med forandret Stemme; "Alt hvad der forstjønede Fadernavnet havde Naturen forenet i min fjere Stella Her seer De Alt hvad jeg har tilbage af hende ..." Ved disse Ord pegede han paa et Gravminde af mørkeblaat Marmor, paa hvis Forside en gylden Stjerne glimrede. Dannet, efter Oldtidens Mynster, var Graven omgivet af en Hætte med hvide Roser; sammensflettede dannede Grenene over Gravmindet et Tag af Roser, under hvilke man læser denne Indskrift:

"Hic

Una ex nobis

cecidit."

o: Her er En af os nedfalden.

Rundt omfring disse sindrige Allegorier stod en Lund af Hyld og Gjedebblade, som gjorde en Hvælving over en Græsbænk, der var sat lige for den gyldne Stjerne. Tæt derved flød en Kilde, som vægede alle de mangfoldige Blomster, hvormed denne dejlige Ensomhed var gjennemduftet. "Paa denne Bænk," sagde Herr de Claris, "hviler jeg mig ud efter at have dyrket dette Elysium; der troer jeg, naar jeg betragter hin gyldne Stjerne som tindrer paa det Blaae, at see min Stella hæve sig til Himlen, og der udbrede Glandsen af sine Dyder og sin Skjønhed. Ofte lader En af denne Lunds vante Veninder, en ung Gjøgemoder, sin Dviddren her høre; da troer jeg at høre Stellas henrivende Stemme; jeg udstrækker mine Arme og jeg troer at omfavne hende ... Men jeg har opholdt mig længe nok ved min Sorg," blev Herr de Claris ved; "kommer og lader os sammen bese de forskellige Gravminder, dette Fristed har at fremvise." — "Tillad os," tog Herr de Wandermont Ordet, "ikke at forlade dette Faderfjerlighedens Helligdom uden at bevidne den gode Stellas Skygge ogsaa vor Vrefrygt" Ved disse Ord plukkede han, med et Djefast paa sin Datter, en Cypressgreen og lagde den paa Graven. Bevæget, forundret, brød nu og Risa en hvid Rose af og søjede den strax til sin Faders Offer.

De gif bort, med Djinene længe hæstede paa dette nye Mindesmærke, og fulgte med Herr de Claris, som førte dem igjennem en Slette bølgende af Rug i Blomster, midt i hvilken hævede sig en med alle Algerdyrkningens Sindbilleder prydet Høj. Paa en Plovskærr, i Toppen af denne landlige

Trofee, læste man disse Ord, hvis Bogstaver vare dannede af Hvedear:

"Han opryddede selv tohundrede Dages Pløjeland."

"Der," sagde Herr de Claris, "hviler En af mine gamle Forpagtere. Efter at have udtørret en anseelig Dam paa mit Gods, gav han sig til-at dyrke Jorden og fordobblede Forpagtningssummen. Jeg har villet give hans Minde et offentligt Pant paa min Erkjendtlighed; hvert Aar i Høstens Tid kommer jeg hid i Spidsen for hans talrige Familie og nedlægger her det første Kornneg, man affjærer i den vidtløftige Strækning, hans Taalmodighed og Arbejde frugtbargjorde.... Kommer til denne Side," blev Herr de Claris ved; og viste dem en græsbedækket Grav, paa hvilken der stode tvende i hinanden indflettede Laurbær-Træer. "Der hvile i hinandens Arme to i denne Landsby fødte Twillingbrødre, fattige Bønder. Begge tjente i eet Regiment; den ømme Hengivenhed, de bare til hinanden, havde udvirket dem deres Oberstes Løfte om aldrig at skilles fra hinanden. I de sidste Krige i Tydskland udmærkede de sig ved overordentlig Kjæfthed. Den Ældste, der uforsigtig havde rovet sig frem for at tage en fjendtlig Post, blev pludselig omringet af tolv Hulaner, der styrtede løs paa ham. Efter at have fældet Fire af dem, var han nærved at bukke under for Mængden, da hans Broder blev det vaer og fastede sig frem ved hans Side, hvorpaa Twillingbrødrene efter den haardnakfeste Kamp sloge Resten af Hulanerne paa Flugt og havde den Ære at bringe en erobret Fane med tilbage til Hovedkvarteret: men de mange Saar, de havde faaet, havde snart de sørgeligste

Følger; de døde Begge i een Time, i een Seng, i hinandens Favn. Jeg har af deres Oberst udvirket Tilladelse til at lade deres jordiske Levninger føre hid for at give Ungdommen i den hele Egn et Exempel paa Heltesind og Broderfjerlighed. Disse to sammenflettede Laurbær-Træer vise et lykkeligt Sindbillede derpaa; og nedenunder har jeg selv indgravet, hvad De der seer:"

"Sødte sammen, døde de sammen."

"Men," spurgte Nisa; "hvad er det for en besteden Grav der ved Roden af en Taarepil med en frisk Blomsterfost paa?" — "Det er," svarede Herr de Claris; "den sidste Baaning for en ypperlig Kone, der fordum var denne Landsbyes Dronning. Al den Fortryllelse, Onde og Elskværdighed kan frembyde, havde Naturen samlet hos denne hulde Skabning. Af Skjæbnen nægtet den Lyksalighed at være Moder, hævnedes hun sig bestandig derover ved at vise sig som Ungdommens overbærende og beskyttende Veninde. Lige til i en meget høj Alderdom var hendes største Fornøjelse bestandig at see sig omringet af en spøgende Flok, der kaldte Livets Vaar tilbage for hende. Hun tog Deel i deres Lege, morede sig med deres Galstaber, loe ved at see dem lee, sammensatte med eet Ord sin Lykke af alle Andres. Ogsaa var Enden paa hendes Bane fri for Svagelighed og Kummer. Smilende forlod hun denne Verden; og de sidste Ord, der døde paa hendes fredegode Læber, vare endnu elskelige.... Hun saae i en fjer Systerdatter sin Opdragling og sin egen udkaarede Datter; denne kommer ofte til hendes Grav for at sysselsætte sig med Mindet om hende, som hun falder sin an-

den Moder. Denne fjere Systerdatters Egtesælle, en studeret Mand, har forfattet denne latinske Gravskrift:

"Nunquam mater

At flentes liberos reliquit."

o: Aldrig Moder, efterlod hun dog grædende Børn.

"Siden hun," sagde Nisa; var saa elskværdig, saadan en Veninde af Ungdommen, vil jeg hædre hendes Minde og betale min Gjæld til hende." Ved disse Ord plukkede hun nogle Stilker Reseda, hvilke hun lagde paa Graven.

"Her," sagde Herr de Vandermont, idet han læste Indskriften paa et rigt og stort Gravminde af sort Marmor; "her hviler den højvelbaarne og høifornemme Fru Victoria Meriadec, Grevinde af.... Resten er dels udslettet," blev han ved; "dels skjult af Tjørne og Neller." — "Hvilken besynderlig Modsætning," sagde Nisa; "hist Blomster, Grønt, og alle Bevøiser paa den sømmeste Erindring; her den truende Torn, de tilbagestødende Tidslær, og alle Tegn paa den grummeste Glemsel." — "Fald ikke i Forundring derover, Jomfrue!" svarede Herr de Claris; "De seer her den skræffelige Virkning af det Minde, vi efterlade os. Denne Grav, et Vidne om Egenfjerlighed og Hovmod, indslutter Levningerne af salig Grevinde d'Arles. Denne opblæste Kone var en Plage for sin hele Slægt. Hun ejede det skønneste Gods her i Eggen og havde anseelige Indkomster; men aldrig hjalp hun den Nødlidende; aldrig rørte et lidende Væsens Skrig hendes Steenhjerte. Hendes Børn bleve efterhaanden udstødte af det faderlige Huus; det syntes som om Modernavnet i hendes Dine var en Skjændsel. Da hun havde mættet sin For-

fængelighed og tilfredsstillet denne hendes eneste Lidenſkab, vilde hun hellere nedgrave det Guld, hun havde tilbage, end dermed udstyre ſine Børn, understytte en Ven, huſvale en Ulykkelig. Forſynet lod hende da ogſaa ende ſit Liv fortvilet og forladt. Jeg ſaae hende i hendes ſidſte Time; hvor hendes Dine vanfede mørke og urolige omfring. Hun mærkede, at man med Utaalmodighed ventede paa hendes ſidſte Suf; hun hørte ikke mindſte Klage, øjnede ikke en Taare. Hun forlod Verden med Forbandeſer over alle dem, ſom omgave hende, og Harmen over ikke mere at kunne nægte dem Nydelsen af hendes ſammendyngede Skatte. Hendes Dødsſtund var en Glædeſkabſtime for alle dem, ſom deledede hendes Formue, hvis Tilværelſe hendes Hovmod havde ſørget for i Testamentet at tilkjendegive med Tillæg af Stedet hvor den var nedgraven. Da dette brammende Gravminde, ſom hun ved ſin ſidſte Wilie havde forordnet, var oprejſt paa denne Kirkegaard før min Datters, har jeg af Algtelſe for de Døde burdet vedligeholde det, men da jeg vilde at det ſkulde give den meſt i Dine faldende Modſætning, har jeg aldrig dyrket den Jord, der var beſmittet med denne hjerteloſe Qvindes Støv; jeg lader derfor de meſt foragtede Planter bedække Prydelſerne paa hendes ſtolte Gravminde og unddrage hendes Navn fra alle Blif. Den ſom ſelv, i Livet, Intet elſkede, fortjener vel efter Døden at forſages." — "Lad os gaae bort fra denne forladte Grav," ſagde Herr de Bandermont; "den Luſt man her aander, er giftig. Det er ſom om Naturen forbyder at nærme ſig den." — "Gud!" udbrød Riſa med et Rædſelsſfrig; jeg troer, jeg trædte paa en Slange, der frøb

under disse Tornebuske." — "Jh see," tog Herr de Vandermont Ordet, idet han ilede sin Datter til Hjelp; "see det er det eneste Bæsen, der besøger denne Ulykkeliges Levnings!"

"Kom, Gomsfru;" sagde Herr de Claris, og tog den endnu blege og skjælvende Nisa under den anden Arm; "kom og adspred Deres Skræk ved Nidelsen af et Syn, der er Dem værdigt!.... Seer De dernede, under hine unge Poppeltræer, et Gravminde af hvidt Marmor? Det er den sidste Bolig for en Forening af alle Dyder. Der har siden forrige Sommer en ung Kone hvilet, som døde efter at have født sit syvende Barn. Udsprungen af en ædel Stamme, Datter af en ved sjelden Fortjeneste udmærket Mand, hvem Monarken har betroet Omsorgen for en Deel af sit Rige, fandt hun Behag i under Bæfedenheds og Simpelheds Kapper at skjule sin Byrd. Af Naturen begavet med en indtagende Skabning, som den elskværdigste Gude forskjønnede, ansaae hun den udvortes Glands for Intet, og søgte blot ved Sjelens Egenskaber at behage. Prydet med gavnlige Kundskaber, en fin Smag og den sikre Følelse for Anstand, man kun i udvalgt Omgang naaer, søgte hun aldrig at lægge sine store Fortrin til Skue. Naar hun viste sig for første Gang, troede man at det var en frygtsom ung Pige, som et eneste Djæfæst bringer til at rødme; naar hun talede, var hvert Ord saa rigtigt, og fremførtes med saa megen Gude, at man skulde have paastaet, en usynlig Gland indgav hende Alt, hvad hun sagde. Man saa paa eengang Minerva og Sappho med en simpel Ternes fordringsfrie Mine og naive Tone."

"Hvad seer jeg!" sagde Nisa, idet hun nærmede sig Graven. "Udskillige Bind af Berquin; eet af Fru Sevignee!" — "Det er," svarede Herr de Claris; "mig, der efter Aftale med Huusfaderen i denne fortræffelige Familie, finder en Glæde i paa dette Marmor at henlægge Bøger, som baade kunne more og undervise." — "Hvor denne Indskrift er syndig og rørende," sagde Herr de Wandermont, idet han nærmede sig Mausoleet: "I Morgen!" — "O, hvormeget udtrykker ikke dette ene Ord!" udbrød Nisa med vaade Øjne: "I Morgen!" — "Det er," tog Herr de Claris Ordet, "de sex Børns bestandige Balgsprog, som denne Godhedens Engel, dette Mynster paa en Hustru og en Moder, har efterladt sig. Fra det Djeblik af, da hendes retskafne Mand fulgte sin trofaste Mages Levinger til Hvile under dette Marmor, henrinder ikke een Dag, paa hvilken jo alle hendes dejlige Børn komme og sætte sig her paa Graven, og her drive deres Studeringer, deres Alders Syssler. Man skulde, naar man seer dem, troe, at deres Moder endnu levede iblandt dem og bar Omsorg for deres Lykke; de tale til hende, raadspørge hende; de indbilde sig at hun svarer dem, at hun laster eller roser dem, at hun holder Djemed dem eller bevidner dem sin Kjerlighed. Man maa, saaledes som jeg, have været Vidne til dette rørende Syn, for at gjøre sig en rigtig Forestilling om den barnlige Kjerlighed og fremfor Alt om Sjelens Udødelighed." Ved disse Ord gav Herr de Wandermont sin Datter et blidt Djefast, der retsom sagde til hende: Erkjend Din Bildfarelse!... Rødmende og med nedslagne Blik udtryffede den unge Pige sin

hele Forvirring, da man idetjamme hørte adskillige Slag paa Porten til Kirkegaarden og fort efter Stemmen af nogle Børn, som Herr de Claris's gamle Tjener fort efter førte ind. "Det er netop Dem," sagde de Claris til de Vandermont: "kom ind med mig i dette Kapel! derfra skal De uforstyrrede kunne nyde det rørende Optrin, hvorefter jeg har talet."

Rekke havde de unddraget sig, førend de sex Moderløse traadte ind paa dette Hvilesteds Sted, som om det havde været deres Moders Sovestue. Den Ældste iblandt Døttrene, ved Navn Louise, den Førstefødte, holdt sine to smaa Brødre ved Haanden; Hippolit, den Ældste iblandt Drengene, ledede sin yngre Søster, Anna; en Hovmesterinde, der skulde have Opsyn med dem, bar i sine Arme den Yngste, der nys havde begyndt at tale.

Idet Børnene kom til Graven, kyssede de Marmoret, kastede sig ned rundt omkring det og gjentog efter Louise en kort Bøn, der var den Følelse værdig, som tilfaldt den. Strax derpaa løb Hippolit hen og plukkede sex Rosenknopper, som han sammenslektede omkring en Stilk af Evighedsblomsten. Efterat have trykket et ærbødigt Kys paa denne Blomsterkrost, lagde han den paa Gravmindet med de Ord: "see, det har Fader befale mig at give Dig..." Imidlertid kastede de tre andre Børn alskens Blomster paa Mindet; og Louise, som nu havde taget den Yngste af Hovmesterindens Arme og holdt ham paa sine Knæ, lærte ham at udsige de Ord: "Moder! velsign Din Sidstefødte!" Derefter gav Prosper sig til at oplæse to Fabler af Florian; Hippolit jævned med en Rive Jorden ved Mindesmærkets Fod, vandede

Buflene og Blomsterne omkring det. Imidlertid tog Louise, efterat have dyttet det yngste Barn i Søv, det Bind af Fru Sevignee i Haanden, læste nogle Breve, og udbrød idelig: "Saaledes skrev og tænkte min Moder!"

Saa snart Hypolit var færdig med at vande, satte han sig ved Siden af Louise, aabnede et Bind af Berquin og overlod sig ganske til denne henrivende Læsning. Den lille Prosper blev, da han havde oplæst sine Fabler, ubevægelig staaende ved Gravmindet; Taarerne perlede i hans dejlige Dine og Suf trængte sig frem fra den uskyldige Barm. "Hvad fattes Dig, min lille Ven?" spurgte Louise ham. — "J, jeg er ret bedrøvet," svarede Barnet; "jeg har læst mine to Fabler op, uden at Moder har rettet mig en eneste Gang; hun havde lovet mig et Kys, naar jeg læste dem op for hende, uden at tage fejl; og dette Kys ... det kommer ikke." — "Hun har paalagt mig at give Dig det," gjensvarede Systeren og omfavnede ham. — "Bistnok holder jeg meget af Dine Kys," tog Prosper Ordet; "men det vilde glæde mig saa meget at see Moder igjen!" — "Naar kommer hun da tilbage til os?" spurgte August. — "Hun bliver længe i sit smukke hvide Huus," sagde Anna. — "Sikkert hører hun Eder ikke," sagde Hypolit sukkende. — "Nu vel!" sagde August til sine smaa Systre; "lad os alle Tre falde paa hende! kanstee vil hun da svare os." Og nu raabte de Alle paa eengang: "Moder! kjære Moder! Det er os. Vaagn dog op! Vi vil holde saa meget af Dig; vi vil være saa gode." — "Ikke saa højt, Børn! Ikke saa højt! Jeg beder Eder;" sagde Louise til dem, da hun ikke kunde undertrykke den Bevægelse hun følede; "Moder sover! vækker hende ikke!" — "Hun sover al-

tid, naar vi komme for at besøge hende," tog Anna Ordet. — "Nu! saa lad os da," sagde August; "selv gaae ned i hendes hvide Huus og bringe hende tilbage med os." — "Gaae ned til Moder," udbrød Louise ufrivillig. "Kjere Smaa, I ere endnu saa unge! Men jeg troer virkelig, at hun er vaagnet ved Eders Skrig; jeg hører hende tale til Eder: hører engang!..." Strax herskede den dybeste Tausshed; den unge Pige henvendte sig da til Børnene og anstillede sig som om hun paa Moderens Begne gjentog disse Ord: "Vi sees igjen.... Ja, kjere Smaa! vi sees igjen; men søger ikke indtil da at faae mig at see; lader Eder nøjes med at høre mig fra Eders Søsters Læber!" — "Vi skal være lydige, Moder," svarede Børnene ærbødig; hvorpaa de knælede og strækkede deres smaa Hænder mod Himlen. — "Men," sagde Prosper: "Du lover mig vel at komme og besøge os, saasnart jeg kan min hele Florian udenad?" — "Og mig," sagde August, "saasnart jeg kan læse min Bog reent, saaledes som Broder Hippolit." — "Og mig," sagde Anna, "saasnart jeg kan sye Linned til de Fattige i vor Landsby: Oh! hvor jeg vil arbejde!" — "Hvor jeg vil lære hurtig!.... Hvor jeg vil studere!" — "I Morgen, kjere Moder!..." — "I Morgen," sagde Hippolit, og søjede, idet han kyskede den paa Graaven lagte Blomsterkist, de Ord til: "Jeg vil nu bringe Fader dette Kys fra Dig." — "I Morgen," sagde endelig Louise; "at forestille Dig i Skjødets af Din Familie, det overgaaer mine Kræfter. O, min Moder. Led mine Skridt! Omsvæv mig som min Skjotsaand; og maaskee vil jeg da engang werde Dig værdig...." Idet hun havde endt disse Ord, traadte hun tilbage iblandt sine Brødre. Alle Sydskende forlode

Elyseet, men vendte imidlertid ofte Hovedet tilbage hen ad Graven og gjentog idelig: "I Morgen!"

Bevægede, overraskede af hvad de havde seet og hørt, takkede Herr de Wandermont og Nisa Herr de Claris for alle de Nydelser, han havde skaffet dem, og forlode derpaa denne værdige Olding ved hans Datters Grav.

"Nu," sagde den gode de Wandermont til sin Datter, da de havde forladt dette Hvilens Sted; "troer Du endnu, min Nisa, at vor Sjæl ved Døden udslukkes? Troer Du, at der Intet bliver tilbage af hint usynlige Væsen, som tænker, handler, og hvis høje Tilværelse er Skaberens Mesterstykke?" — "O, min Fader!" svarede Nisa, gjennemrystet; "i hvilken Bildfarelse havde jeg ikke styrtet mig! Hvor det er mig kjert, til Dine Velgjerninger at kunne lægge den, at Du har bragt mig tilbage paa Sandhedens Vej! Hvilken Lyksalighed, hvilket Haab vilde jeg ikke have været berøvet uden Din Godhed, Din Lære!... Hin Slange, der kryber og hvisler trindt om den hovmodige Stedmoders Grav, disse nydelige Børns rørende Hylninger til en tilbedet Moder, skal aldrig gaae mig af Minde; jeg har troet at høre, see hende, midt i hendes talrige Familie... Ja, ja! vor Sjæl er udødelig!" —

"Jeg var temmelig vis paa denne hurtige Omvendelse," tog de Wandermont Ordet; "og jeg takker Forsynet for saa lykkelig at have understyttet mig. Vogt Dig, mit Barn, vel for spidsfindige Lærdomme, for farlige Bøger! Og naar jeg er ikke mere, saa kom Du til min Grav og læg nogle Blomster paa den! Den vil bestyrke Dig i Overbeviisningen om, at vort hele Væsen ikke med Døden forgaaer."

Lamoignon Malesherbes.

Til Læserne.

Har Bouilly, med Føje, troet det passende, i Rækken af sine digtede Fortællinger for sin Datter at indflette en sanddru Beretning om *Malés herbes*, saa haaber Oversætteren og at det ikke vil findes upassende, naar han her, som en Tilgift, meddeler en kort Efterretning om hin i Menneskhedens Arbejder huldt straalende Mand. Han har stræbt at vælge og fremstille hvad og saaledes som han ansaae for mest passende til denne lille Bogs Bestemmelse.

J. K. Søst.

Lamoignon Malesherbes.

Selv det længste Liv er snart forsvundet; Rummet imellem Buggen og Graven udgjør en Haandbred. Ved gavnlig Virksomhed, ved ædel Daad lever den, der opfylder sit høje Kald som Menneſke, endnu længe efter Døden. Dette kunne vi Alle, hver i ſin Kreds, ſom i Borgen, ſaa i Hytten. Ejegoderne og Danneboderne paa Thronen udbrede deres Velsignelser til hele Nationer og ſene Slægter; men ogſaa den Fromme, "hvis Lod var Fattigdom," og hans "Brud, ſom ej aatte Frøende," kunde huſvale den trætte Vandrer, ved efterhaanden "at plante en ſval og levrig Lund."

Dobbelt lykſalige imidlertid de, ſom ikke alene af Tilſkikkelſen ſattes i en Stilling, der tillod dem at forſkjønne deres hele jordiske Bane ved en Række af velgjørende Handlinger, men ſom, efter den guddommeligſte Wandel, endnu i Døden kunde give Menneſkeſlægten et lyſende Exempel, et trøſtende Beviis paa hvad Stovets Børn allerede hernede kunne vorde. En ſaa-
dan Dødelig var Malesherbes.

Chretien Guillaume de Lamoignon Malesherbes blev født i Paris den 6te December 1721. Han var af en

ædel Stamme. Hans Farfader var den ved Dyder og Talenter udmærkede Guillaume de Lamoignon, første Præsident i det parisiske Parlament. Hans Fader havde samme Navn og samme Hæderlighed som Farfaderen; fra Generaladvokat blev han første Præsident i cour-des-aides eller Rentekammeret.

Vor Malesherbes blev opdragen hos Jesuiterne, denne saa ilde omtalte Orden, der imidlertid bidrog til at danne mangen Mand, af hvilken Menneskeslægten kan være stolt. I Særdeleshed lagde han sig i Ungdommen efter Historie og Lovkyndighed.

Han begyndte sin Embedsbane som Fuldmægtig hos Generalprokurøren. Men endnu førend han fyldte sit tre og tyvende Aar blev han, den 3die Juli 1744, Parlamentsraad; og allerede fem Aar derefter, 1749, fik han Løfte om sin Faders Post i cour-des-aides, naar Denne fratraadte samme, hvilket, ved hans Forfremmelse til Rigets Kantsler, skete den 14de December 1750. Samme Maaned fulgte han og efter sin Fader i Bestyrelsen af Bogvæsenet. — Begge de lige vigtige og vanskelige Embeder forvaltede han i en lang Række af Aar med den sjældneste Duelighed og ægte Wiisdom.

Som Præsident forfægtede han det undertrykte Folks Retigheder, og talede Sandhedens Ord til et fordærvet Hof. Ene vovede han Kampen mod en-Klynge af slaviske Emigrere, der modsatte sig hans menneskekjerlige Planer. Med Hjertets Veltalenhed gjorde han tilligemed sine Kolleger Indsigelser imod Despotismens egenmægtige Paalæg, som udmarvede Almuen for at møtte Gunstlingernes Lyster. Til Prindsen af Condé, som i den Anledning i Kongens Navn skulde paabyde Dyrigheden Taus-

hed, sagde han: "Sandheden maa altsaa være meget frygtelig, siden man gjør sig saa stor en Umage for at holde den ude fra Thronen." Rogle, der havde gjort sig skyldige i Lovens Overtrædelse, vare, uagtet hans eftertrykkeligste Forestillinger derimod, blevne benaadede. Han forkyndte dem dette fra sit Sæde i Retten — thi cour-des-aides var og en Domstol — med de mindeværdige Ord: "Kongen benaadede Eder; Retten vedgaaer Benaadelsen. Begiver Eder bort! Straffen er Eder eftergivet; men Forbrydelsen beholde I."

Ogsaa som Direktør for Bogvæsenet vandt han almeen Agtelse, dels ved den Opmuntring og Understøttelse, han gav Videnskabsmænd, som han fandt værdige dertil, dels ved den Venlighed og Klogskab, hvormed han tilkjendegav dem de Forbud, han undertiden ansaae for nødvendige, dels endelig ved den Kjærlighed, hvormed han forsvarede Trykkefriheden, hvilken ofte angrebes af Magthaverne. — Han fratraadte denne Direktørspost i December 1768, da hans Fader, som var falden i en ærefuld Unnaade, havde seet sig foranlediget til at tage sin Afsked fra Kantzler-Embedet. Da skrev Jean Jacques Rousseau til Malesherbes saaledes: "Ved at erfare Deres Afgang, beklagede jeg Videnskabsmændene; Dem Selv lykønskede jeg. Staaer De ikke længere ved Deres Post i Epidsen for hine, saa vil De dog bestandig ved Deres Talenter blive i Epidsen; disse forskjønne Deres Sjæl og Deres Nolighed. Ensfælsat med Literaturens lyse Side, er De ikke mere nødsaget til at see den mørke; De filosofierer mere efter eget Godtbefindende, og Deres Hjerte har mindre at lide."

Sin Præsidentpost beholdt Malesherbes imidlertid og forestod den med sin gamle Frimodighed. Saa sagde han, i Maret 1770, til den uværdige Konge, Ludvig XV: "Man har da indbildt Deres Majestæt, at man ved Skræk bør herske over Retsfærdighedens Tjenere. Behag, Deres Majestæt, at betænke, at Frygt er usle Sjæles Led!" Og i en Forestilling til Kongen, Maret derpaa, lod han Denne høre, at "Gud ikke havde sat Kronen paa Monarkernes Hoved, uden for at de skulde skaffe Undersaatterne Sikkerhed for deres Liv, Frihed for deres Person og rolig Besiddelse af deres Ejendomme."

Ved Ludvig XVI's Thronbestigelse, 1774, skete ikke strax nogen Forandring i Malesherbes Embedsstilling. Men Maret derefter udbredte sig det Rygte, at han vilde træde ud af cour-des-aides. Bekymrede herover, besluttede hans Kolleger eenstemmig, at En af deres andre Præsidenter skulde tilkjendegive ham den Følelse, hvoraf de Alle vare gjennemtrængte, og bede ham idetmindste saa længe som muligt at udsætte den sørgelige Skilsmisse. Lodden traf Præsidenten Choart, som, den 24de Marts 1775, paa den mest rørende Maade udførte sit Værende.

Malesherbes forlod imidlertid snart, den 12te Juli, sit Sæde, men for at beklæde et endnu højere; faae Dage derefter udnævntes han, ved den ypperlige Turgots Medvirkning, paa eengang til Statssekreteer for Parises Departement og til Statsminister istedetfor la Brilliére; og gjorde sin Indtrædelse i Kongens Naad den 21de anførte Maaned. Alle, som kjendte hans Værd, glædede sig. Medlemmerne af cour-des-aides begave sig under Eet hen til ham i hans Huus, og den Ældste af Præsidenterne holdt en Tale til ham, i hvilken forekom følgende

Ord: "Kongen kalder Dem til Plads ved sin Side; De har ladet ham høre Sandhedens Stemme, og det er denne Stemme, der har afgjort hans Valg. Vi ere visse paa, at den smitsomme Luft, De nu skal indaande, ingen Indflydelse vil have paa en Sjæl, som Deres; og hele Nationen, fuld af Tillid til en Emsbedsmand, der med saa megen Kjækhed og Uegennyttighed har forsvaret dens Rettigheder, er overbevist om, at Sandheden stedse paa Deres Læber vil blive den samme."

Som Minister gjorde Malesherbes det til den første Gjenstand for sin Omsorg, at undersøge deres Sag, som uden Lov og Dom vare henkastede i Statsfængslerne, og, skjønt han kun fandt sig beføjet til at løslade To af disse Fanger, paadrog han sig allerede derved Fiender iblandt et mægtigt Partic, som nu ved hans Narvaagenhed saae sig berøvet et Middel til at hævn sig paa de Svagere. — Sammenhængen med de formeldte Fanger var denne: Marsskalk de Richelieu, en Mand, der var "bedækket med Hæder og Skjændsel," lod Præsidentinden de Saint Vincent, med hvem han forhen havde staaet paa en venstkabelig Fod, i Kraft af en, af la Brilliére undertegnet, Kabinetsordre fæste i Bastilien, paa Grund af at hun skulde have sat for 100,000 Rdlr. falske Gjeldsfor skrivninger med Marsskalkens Navn under i Omlob. Hun tabte ikke sin Fatning under Forhørene og blev igjen løsladt. Men nu anklagede Marsskalken hende ved Retten Châtelet og sørgede for at ikke alene hun selv, men og alle foregivne Medskyldige, deriblandt hvert det Vidne, som ikke havde forklaret Noget til hendes Skade, bleve fængslede. Men Parlamentet frafaldt Underrettens Behandling, og nu indgav Præsidentinden fra sin Side Klage til Pairsnes

Ret over Vidners Bestikkelse. Sagen gik i Langdrag formedelst Marstkalkens mangfoldige Kænker. Iblandt dem, Denne havde, som Præsidentindens Medskyldige, ladet sætte i Fængsel, var en gammel Oppebørselsbetjent, ved Navn Benaven. Efterat Benaven havde retfærdiggjort sig, paastod han Frigivelse. Men imidlertid havde Richelieu udvirket en ny Kabinetsordre til Brug i Nødsfald, og Parlamentet torde, efter at have frifundet Benaven, ikke vove at befale hans Løsladelse. Det henvendte sig til Kongen og fik til Svar, at Dommen skulde fuldbyrdes. Forgjeves! Marstkalken skaffede sig af la Brilliere en tredie Kabinetsordre, ved Hjælp af hvilken han fik den Frifundne fastet i et Fangehul. Men nu kom endelig la Brillieres Time. Han fik sin Afssked. Malesherbes afløste ham; og han gav strax Ordre at sætte Benaven paa fri Fod. Marstkalken blev imidlertid endnu ved med sine Kunster. Og først, da Malesherbes havde erklæret, ikke at ville hvile, førend Benaven var i Frihed bleven fremstillet for ham, blev Denne, efter tretten Maaneder, løsladt af Fængslet. Ikke længe efter blev og omsider Præsidentinden frifunden, dog, ved Indflydelse af Marstkalkens Partie, kun indtil videre, da den endelige Frifindelses-Dom først faldt 1777.

Imidlertid havde Malesherbes allerede igjen forladt Ministeriet. — Foruden sine egne Fiender, som han ved sin Retfærdighed paadrog sig, mishagede han og Turgots Alvindsmænd, hvilke betragtede ham som en Stytte for denne hans Ven. Imod Begge rejste sig en hæftig Forbittrelse ved Røgtet om en Plan, de sagdes at have lagt, til Indskrænkning i Hoffets uhyre Udgifter. Iblandt Andre gjorde de dem til Uven Prindsen af

Condé, der, som kongelig Overhofmester, raadede over mange Poster, der gave hans Kasse Indkomster som vare anslagne til mere end to Millioner aarlig.

Den 12te Maj 1776 fik Turgot sin Afsked, og samme Dag tog Malesherbes sin. —

Løst fra Embeders Baand foretog Malesherbes sig nu en Rejse, dels omkring i Frankrige, dels i Engelland, Holland, Schweiz og Italien. Da han allerede var i en moden Alder, høstede han for sin Sjæl saa meget des større Frugter af de Erfaringer, han ved den Lejlighed gjorde. Allevegne nød han den Modtagelse, hvortil det udbredte Rygte om hans sjeldne Værd i alle Henseender berettigede. Han rejste simpelt og sparsommeligt, som en Videnskabsmand, der hagede blot efter sine Indsigters Forøgelse. Han skred langsomt frem og gjorde ofte Vejen tilfods, for des længere at kunne dvæle ved Alt hvad der tildrog sig hans Opmærksomhed. Den halve Dag anvendte han paa at optegne sine Erfaringer. Forsaaavidt disse havde Hensyn paa hvad der kunde i Frankrige fremme Kunstflid og Agerdyrkning, meddeeldes de, til offentlig Afbenyttelse, Duhamel, Fougereux, Tessier, Rozier og andre af Malesherbeses Venner — thi denne Minister betragtede, uden Hensyn paa borgerlig Udmærkelse, udmærkede Videnskabsmænd som Venner, af hvis Hengivenhed han, Ministeren, havde Føje at være stolt; ligesom han og selv siden sine første Dage i Ministeriet havde været Medlem af det franske Akademi.

Efter sin Tilbagekomst til Fædrelandet, kunde han ikke modstaae Indbydelsen til igjen at træde ind i Statsraadet, hvor han da paa Ny sysselsatte sig med Gjenstande af største Vigtig-

hed for hans Medborgere og hele Menneskheden. Saaledes viste han sig, lig Necke og Franklin, virksom i at forfægte Protestanternes Udkomst til Deel i Borgerrettighederne. Han samlede og optegnede ogsaa Meget med Hensyn til en Forbedring i Tødernes Stilling. Men formedelst bestandig mødende Hindringer udbad han sig og udvirkede atter sin Afsked.

Han drog til sit Landgods Malesherbes, hvor han nu sysselsatte sig med sine Marker og Haver. Her gjorde han sig vidt og bredt almindelig elsket ved sin Menneskekjerlighed og Velgjørenhed. Her var det at hin Tildragelse med Dioferne foregik. Ikke længe efter sin Afskedigelse omvankede han i en af sine Skove; og blev da en Ungling vaer, der sad under et Træ og læste i en Bog. Han nærmede sig ham og sagde, efter nogle Indlednings=Ord: Skulde det være ubestodent, min Herre, at spørge, hvad De læser i? — Unglingen: Det er Telemak. — Malesherbes: Det er Kongernes, Ministrenes og alle Statsstyreres Bog. — Unglingen: Og hvad mere er, det er en Roman. — Malesherbes: Hvormange Verker i Moralen opvejer ikke denne Roman. — Unglingen: Den kan ikke gavne Andre end dem, som have det Hverv at styre Staterne. — Malesherbes: Hvad siger De? Alle de Pligter der paaligge Samfundets forskjellige Klasser ere tegnede med en Ildgriffel; Alt oplives under Fenelons Pen; Alt faaer Liv, Sjel . . . — Unglingen: Denne Roman indlader sig imidlertid i smaa Omstændigheder, som ere Gjenstandens Højhed uværdige. — Malesherbes: Det er sandt, men disse Omstændigheder have, ihvor smaa de ere, en vis Nytte, men som kun faae Mennesker kan indsee. — Unglingen: Og dog faldt Fenelon i Unnaade. —

Malesherbes: Det var uundgaaeligt. Enhver som vover at sige Sandhed, maa vente at blive forhadet. — Unglingen: Vi har nylig havt et mærkeligt Exempel derpaa i Malesherbeses Afskedigelse. — Malesherbes: Maaskee Byrden oversteg hans Kræfter. — Unglingen: Hvad siger De, min Herre? Malesherbes er en Mand, der med dyb Wiisdom forener de mest udbredte Kundskaber. — Malesherbes: Den Mening, De har om denne forhenværende Minister, er alt for gunstig. — Unglingen: Min Mening er alle rettskafne Folks. Denne Ministers Afgang er en sand Sorg for Frankrige. — Malesherbes: Men hvad har han da udrettet? — Unglingen: Det er ikke saa meget hvad han har udrettet, som hvad han vilde udrette, der gjør ham savnet; man gav ham ikke Tid til at udføre hans Planer. — Malesherbes: Man vil sikkert finde En værdigere til at besætte hans Plads med. — Unglingen: Det vil falde lidt vanskeligt. — Malesherbes: Ikke saameget, som De troer. — Unglingen: Man vil vistnok kunne finde Mænd af ligesaa megen Kundskab som ham, men man vil Ingen finde, der i saa høj en Grad besidder Fædrelandsfjerlighed og Velgjørenhed. — Malesherbes: Den Mening, De har om Deres Tidsalder er meget slem, ifald De troer, at der i Frankrige gives kun een dydig Mand. — Unglingen: Det kan være; men, uagtet min Ungdom, har jeg Erfaringen saavel som Historien for mig. — Malesherbes: Troe ikke Sigt! Det er fordi man lader Dyden ubemærket i sin Braa, men ikke seer den straale i fuld Glands. — Unglingen: Hvem er da De, min Herre, der tør modsige en saa almindelig antagen Mening? — Malesherbes: Jeg er Malesherbes. Farvel! —

En stor Deel af den lykkelige Tid, den herlige Olding tilbragte paa Landet, anvendte han paa Udarbejdelsen af et Skrift om Midlerne til at fremme Agerdyrkningen i Frankrige, hvilket blev udgivet af Agerdyrknings = Selskabet, der havde valgt ham til Medlem. Ogsaa samlede han Bidrag til en Række Afhandlinger: om den bedste Maade at gjøre de forskjellige Slags Heder nyttige — hvilke han vilde have udgivet efterhaanden.

Men imidlertid havde den franske Nationalkonvent besluttet at Ludvig XVI skulde dømmes af den. Neppe hørte Malesherbes dette, førend "han ilskomt forlod et Opholdssted, hvor han nød alt hvad Glædeligt hine Dage levnede. Uerfulde Erindringer, virksomme Syner — trøsterige, som de der havde ifkun Naturen til Gjenstand —, rundt omkring ham Vidnesbyrderne om det Gode, der var stiftet af ham og som endnu ikke ganske var kuldkaftet; endelig en kjær Families Omhu syntes at beskytte hans Alderdoms Rolighed; men kunde denne Rolighed i saadanne Djæblik findes i en Sjæl, der var aaben for Harme og Medlidenhed? Havde han været iblandt de Første, der nærhos erfarede Ludvigs beklagelige Svaghed, saa havde han og lært at kjende hans gode Hjerte."

Han rejste til Paris og skrev følgende Brev til Nationalkonventens Præsident:

"Den 11te September 1792,
Republikens første Aar.

Borgerpræsident!

Jeg veed ikke om Konventen vil udnævne Ludvig XVI en Raadgiver til hans Forsvar, eller om den vil lade ham selv Valget. I sidstnævnte Tilfælde ønsker jeg, Ludvig XVI maa faae at vide,

at om han vælger mig til denne Forretning, er jeg rede til at paatage mig den. Jeg forlanger ikke, at De skal meddele Konventen mit Tilbud; thi jeg er meget langt fra at ansee mig for saa vigtig en Person, at den skulde sysselsætte sig med mig; men jeg er togange bleven kaldet til at være min daværende Herres Raadgiver, paa en Tid da denne Post var Maalet for Alles Ergjerrighed. Jeg skylder ham samme Tjeneste, nu da det er en Forretning, Mange finde farlig. Dersom jeg vidste noget Middel til at tilkjendegive ham mit Sindelag, skulde jeg ikke tage mig den Frihed at henvende mig til Dem. Jeg har tænkt, at i den Post, De beklæder, vil De have mere Lejlighed end nogen Anden til at lade denne Efterretning komme ham tilhænde. Jeg er o. s. v.

Malessherbes.”

Dette Brev blev forelæst for Konventen og gjorde den overordentligste Virkning. — Ludvig XVI havde allerede forud faaet Tilladelse til at vælge sig et Forsvar, og havde, ifølge deraf, erklæret at han ønskede sig hertil Target, samt, ifald Konventen tillod ham at have nok en Forsvarer, da ogsaa Tronchet. Denne Sidste forkyndte sig villig til at udføre det ham overdragne Hverv. Target afflog det, ligesom og Jakobinerne med Nænsighed arbejdede imod Opfyldelsen af Ludvigs Ønske om tvende Forsvarere. Men da de havde hørt hint Brev, tabte de Målet. Hele Forsamlingen blev bevæget og samtykkede i Malessherbes Undragende.

Saa snart Malessherbes havde faaet Underretning herom, og om at Ludvig havde antaget hans Tilbud, ilede han til Temple, det Fængsel, hvori Ludvig sad. De Kommune-Kom-

missarier, der havde Vagt hos Denne, modtog ham mistænksomme. Han maatte underkaste sig de uværdigste Eftersøgelses.

Da Malesherbes traadte ind i Bærelset, kunde Ludvig ikke holde sine Taarer tilbage, men styrtede i hans Arme. Den ædle Olding kunde fra sin Side, for Hulken, ikke udtrykke den Vrefrygt, den Kummer, alle de Følelser hvoraf han var gennemtrængt. Men Ludvig, som midt i dette hjertelige Optrin ikke kunde glemme sine Omgivelser, gjorde Malesherbes opmærksom paa de grusomme Opsynsmænd, der havde Dje med dem; han stræbte at paatage sig et Skin af Rolighed, for at bringe Malesherbes tilbage fra Henrykkelsen. Han vidste, at alle Taarer, som fældedes for ham, vare Brøde. De taledes højt med hinanden; Ludvig krævede det, for at undgaae al Mistanke. Næste Dag kom Malesherbes igjen til Fængslet, ledsaget af en Mand, der var værdig at gaa ved hans Side: Tronchet. De begyndte i Forening med Ludvig at arbejde paa hans Forsvar; Klagepunkterne vare syv og halvtredsindstyve og Bilagene uhyre mange. Tiden var kort; Arbejdet overgik, ikke deres Nidkjerhed, men deres Kræfter. De forlangte af Konventionen en tredie Mand til Hjelp og opgav i saa Henseende Desseze. Deres Forlangende blev opfyldt. Disse Føjeligheder gave nogle Glimt af Haab, hvilke for største Deel syntes at være Malesherbeses Værk. — Efter hans store Exempel søgte nu adskillige Landsforviste om den Væ at tale Kongens Sag og til den Ende om frit Lejde til Frankrige. Men forgæves. — Malesherbes havde ingen Sikkerhed begjert.

Da Malesherbes engang var paa Vejen til Temple, mødte han Dorat Cubieres, der hørte til Municipalitetet.

"De er Kongens Ven," sagde denne til ham; "hvorledes kan De da overtale Dem til at bringe ham de Blade, hvori Folkets hele Harm imod ham er udtrykt?" — *Malsherbess* svarede: "Ludvig er ikke et Menneske, som andre Mennesker; han har en Styrke og en Kraftfylde, der opløste ham over Alt." — "De er en retskaffen Mand," tog *Cubieres* Ordet; "men var De det ikke, saa kunde De bringe ham Baaben eller Gift." — "Var Kongen," gjenmælede *Malsherbess*; "af de sig saakaldende Philosophers Religion, saa kunde han dræbe sig selv. Men Kongen er gudfrægtig; han veed at Religionen forbyder Selvmord; han vil aldrig lægge Haand paa sig selv." —

I de første Dage af Maret 1793 skrev en engelsk Forfatter til *Malsherbess*: "Hvad der maa berolige ædle og følelsfulde Sjæle, er at den ullykkeligste Konge har til sit Forsvar den dydigste Mand." — *Malsherbess* svarede: "Ere mine Bestræbelser frugtesløse, saa vil den dydigste Konges Forsvar være den ullykkeligste Mand."

Forsvarstalen holdtes af Deseze. Ludvig blev dømt fra Livet. Alle hans tre Forsvarere fremtraadte for Konventens Skranke. De havde en Appæl fra ham til Folket at overlevere. Deseze og Tronchet talede imod den Uretfærdighed Dommerne havde gjort sig skyldige i ved at fordømme Ludvig efter en Fleerhed af fem Stemmer, da ellers ifølge Straffelovgivningen de groveste Forbrydere ikke kunde fordømmes uden med to Trediedele af Stemmernes Antal.

Nu vilde *Malsherbess* ogsaa tale, men han, den ellers saa veltalende Vise, blev ved de første Ord forvirret; han overvældedes af sine Følelser og befrygtede selv ved sin overvættes

Sindsbevægelse at berøve sig Virkningen af den sidste Tale til hans Bedste. Med bævende Røst, med afbrudte Ord, sagde han: "I Henseende til det Spørgsmaal: hvorledes Stemmer bør tælles, havde jeg nogle Betragtninger at forelægge Dem, som ikke ere mig indgivne enten af Omstændighederne eller af Personen." Og Taarer og Suk gjendrev hvad han sagde, og bevidnede, at det var den ullykkelige Konges Ven, der her hørtes. Han anspændte sig for at udføre en Undersøgelse, men havde ikke Kræfter nok dertil. Da udbrod han: "Jeg havde, da jeg hørte til det lovgivende Raad, udtænkt adskillige hidhørende Ideer; skulde jeg være saa ullykkelig at see dem spildte, ved Nægtelse af Deres Samtykke til i Morgen at fremlægge dem?" —

En ny Urolighed opstod i Konventen. Endel Medlemmer krævede en Udsættelse. Robespierre skreg imod den. Ogsaa svarede han Ludvigs Forsvarere, at han vilde tilgive dem deres Anmærkninger og Malesherbes hans Taarer; men forkyndte denne Tilgivelse i en Tone, som viste hvad han derved meente.

Dagen derpaa, den 17de Januar, begav Malesherbes sig til Tempeltaarnet, hvor han fastede sig for den dømte Konges Fødder. Ludvig forstod ham, udspurgte ham, herte uden Forvirring paa ham. Malesherbes, som ikke vidste at Udsættelsen imidlertid var bleven nægtet, stræbte heri at give ham et Haab, hvis Svaghed Kongen dog grant indsaae. De to Venner bleve længe sammen; og da Malesherbes endelig gik bort, fulgte Ludvig ham med Taknemmeligheds og Necmod's Blik. I to hele Dage ventede Kongen paa Efterretning om den forlangte Udsættelse var bleven forundt; og sagde ofte: "Ma-

lesherbes kommer ikke igjen!” — Ludvigs Hoved faldt under Guillotinen.

Dybt nedbøjet over sine Bestræbelsers Mislykke, ilede Malesherbes tilbage i sin Families Kreds, til sine landlige Synter. Bødlerne syntes at have glemt ham; men de havde det ikke.

Da han engang i December 1793 med Spaden i Haanden stod i sin Have, saae han en Hob Mennesker nærme sig Huset. I Spidsen for dem vare tre Personer med sorte ukæmmede Haar og langt Skjæg, samt væbnede med Sabel i Bandleer. Disse Tre vare Medlemmer af Sectionen Bondys revolutionære Komitee: de havde Municipalitetet i deres Følge og kom for til Paris at bortføre hans Datter og hendes Mand Lepelletier de Rosambo, — forhen Parlamentspræsident. — Før næste Dags Frembrud indfandt nye Drabanter sig med en Liste over Fredløse, der ogsaa indbefattede Malesherbes selv og hans, selv de yngste, Børnebørn. En Ungling, som beskyldtes for Emigration, var af den menneskekjærlige Familie bleven holdt skjult.

Om Aftenen kom Malesherbes til Paris og blev fæstet ind i Fængselet des Madelonettes, tilligemed sin Dattersøn, Louis Lepelletier, imedens hans andre Børnebørn fordeles i forskjellige Fængsler. Siden blev han dog samlet med sin hele Familie i Fængselet Port Libre.

Ved sin Indtrædelse i den for alle Fangerne fælles Sal i det første Fængsel, fandt han disse i en Samtale, hvori de næsten alle toge Deel. Forbausede ved at see ham her, taug de Alle med Tæt. Man gik ham imøde; man bød ham Armen til Stytte; man vilde overtale ham til at sætte sig paa den eneste

nogenlunde magelige Stol i Salen. "Det Sæde, De ere saa gode at tilbyde mig," sagde han; "tilhører den Olding, jeg der seer; jeg troer han er ældre end jeg." — En Fange fastede sig for hans Fodder og omfavnede dem. "Det er Dem, Dem, Herr Malesherbes..." var Alt hvad han kunde sige. "Hvad skal man sige?" tog Malesherbes Ordet; "jeg har paa mine gamle Dage faaet det Indfald at være en slet Undersaat; man har sat mig i Fængsel." —

Under hans Ophold i Fængslet skrev han En af sine Venner et Brev til, i hvilket han yttrede Selvtilfredshed over at være bleven beæret med den Tillid af Ludvig XVI, at see sig betroet hans Forsvar. Dette Brev kom til Arrestforvarerens Eftersyn. Han leverede det tilbage til Malesherbes med den Anmærkning, at det kunde have sørgelige Følger for Denne, ifald Indholdet blev bekjendt. Malesherbes holdt Brevet et Djeblik i Haanden og sagde: "De har Ret! Det Brev skulde kunne bringe mig under Guillotinen." Han tænkte efter; og udbød endelig: "Ligemeget. Lad det afgaae! Det indeholder min Mening: det vilde være Fejghed at fornægte den. Jeg har kun gjort min Pligt." Brevet afgik; det blev siden brugt i Sagen imod ham.

Efter at have læst Anklagelsesakten, udbød han: "Var der idetmindste Menneskeforstand deri!" — Man forsikrer, at da han stod for Domstolen, dels lukkede dels bortvendte Dommerne deres Dine, for ikke at see denne dydige Olding tilligemed hans Familie og Folkets Taarer. Han dømtes fra Livet.

Endnu havde Malesherbes den Sorg, at overleve sin Svigersøn, Rosambo, som, den 20de April 1794, blev henrettet, efter forud at være bragt i et andet Fængsel. To Dage derefter kom Ordenen til Malesherbes selv tilligemed hans Syster, og hans Datter, Rosambos Enke, samt hendes Datter og dennes Mand. Imedens alle disse beredede sig til at føres til Retterstedet, saae Fru Rosambo Komfru Sombreuil, som havde reddet sin Fader ud fra Septembermordernes Hænder, men nu maatte see ham fængslet igjen. "De har," sagde hun til den ædle Pige; "havt den Lykke at redde Deres Fader; jeg har idetmindste den Ære at døe med min."

Da Malesherbes traadte ud af Fængselets Dør for at bestige Karren, der skulde bringe ham til Retterpladsen, gjorde han et Fejltrin. "Det kalder man et ondt Børsel," sagde han smilende til den han talede med; "en Rømer vilde have gaaet tilbage." — Han fortsatte derpaa Samtalen med al Rolighed.

En Forbigaaende, som saae dette Dydens Mynster paa Bøddelens Karre, udbrød højt: "Det er et Syn, der fortjener at værdises den paa sit Værk opmærksomme Guddoms Blik: en stor Mand i Kamp med en ulukkelig Skjæbne!"

Saaledes sang Segur i sit Fængsel:

"Hvo er den Olding hist — hvad Uretfærdighed!
Du, Malesherbes, og skal gaae til Rettersted!
Din Datter, hendes Børn i Døden Dig ledsage;
Forcente Alle skal J Bøddeliernet smage!
Tre Slægters Følger saa paa cengang slettes ud!
Du trøstig, rene Mand, kan høre Skjæbnens Bud.
Men hver som kjendte Dig skal bitterligen græde,
Den omme Menneskhed Din Grav med Taarer væde.
Forbandet Mordernes, Dit Minde elsket er;
Din hæderrige Død har kronet Livet her."

Malesherbes døde i en Alder af 72 Aar 4 Maanedes 15 Dage. Han havde to Døttre, af hvilke kun den Ene havde skænket ham en mandlig Arving, den haabefulde Yngling, Louis Lepelletier Rosambo, som og blev Guillotinens Offer.

Sage de hedengangne Dødelige endnu Deel i vor Jords Jdrætter, hvo iblandt dem kan da med saligere Fryd lytte til sit Eftermæle hernede, end Du, Malesherbes!

